

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1883

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1883

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὁμῶς Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἶόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεὶ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἐν τεύχῳ σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Ἐκαστον τεύχος πωλεῖται δραχμῶν τεσσάρων, δεκαεὶ δὲ τὰ τέσσαρα.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἐρμού βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΙΕΡΟΥ.

Α.

- [Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ τα]μιῶν τοῖν θεοῖν ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδου-
[ς πρώτης προτανείας· τὸ περ]ιὸν [πα]ρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν [Χ]ϞϞΔΓϞϞΤΧ καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικο-
[φίλωι..... τοῖν [θεοῖν] Νικοφίλωι Ἄλω(πεκῆθεν) :XXX: καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν
[... ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· σ]πο[νδ]ροφόροις ἐπὶ νή[σ]ων εἰς μυστήρια τὰ μέγαρα ΗΗϞ· δημ[ο]σίους τροφῆν
5 [ἀνδράσιν] δεκ[αεπτά καὶ τῶι ἐπιστάτῃ] τῆς ἡμέρας τῶι ἀνδρὶ :III: κεφάλαιο[ν] :HHHΔΔΓΓΓΓΓ: ἐπιστάτῃ δημ-
[ο]σίων μισθός τῆς προ[ο]ταν[είας] :Δ: τοῖς τὰ γρ[άμμα]τ[α] ἐπικολάψασιν ἐπὶ τὸ ἀνάθημα [ἐν] τῶι Ἐλευσινίωι σιτ-
[τῆ] :ΓΓΓΓ: καὶ ἐπὶ τῆς Λειων[τίδος] τῆς ἡμέρας :HI: ἡμερῶν :ΔΠΠ: κεφάλαι(ον) :ΔΓΓΓΓΓΓΓΓΓΓ: καὶ ἐπὶ τῆς Οἰνηίδος
δεκάτης προτανείας σιτ[τῆ] : ΔΔ . .] ΓΓΓΓΓΓ: μισθωτεῖ τοῦ τείχους τῆς ὑποδο[χ]ῆς Εὐθυμίδει ἐν Κολλυτῶι ο-
[ι]κοῦντι λίθους αὐτῶι [παρ..... πρὸς] τῶι ἔργωι τῆς ὄργυξ :ΠΓΓΓ:HH.: [ξύλ]α ἐλάινα [ε]ί(ς)σφῆνας παρὰ Ἡρ-
10 ακλείδου ἐκ τοῦ Θησέου εἰς [σφῆνας τ]άλαντα :Δ: τὸ τάλαντον :HI: κεφά(λαιον) :ΔΓΓΓΓΓΓΓΓΓΓ: πρ]ίσις σφηνῶν Ἀρι-
[στων] ἐμ. K
ολυττῶι οἰκοῦντι μι(σ)σ[τῆ]ς]. ωι ἀρχιτέκτονι ὃ προέλαβεν Λυκού[ργ]ου κελεύσαντος τῆς προτ-
[α]νείας μισθός :ϞΔΔΓΓΓ: Τηλοφ[ίλωι τῶι κεχ]ειροτονημένωι ἀντιγράφεσθαι τὰ ἀναλισκόμενα :Π[Γ]Γ: μίλτου στ-
[α]τῆρες :ΔΔΓ: ὁ στατήρ :III C: κεφά(λαιον) :ΔΓΓΓΓΓΓΓΓΓ: παρὰ Παμφίλου τοῦ Σικην(ίτου): πίττης δύο κεράμια τὰ
ξύλα τὰ περὶ τ-
ὃ τείχος ἀλείψαι παρὰ Παμφίλου Σικην(ίτου) :ΔΓΓ: μελαντηρίας δύο μέδιμνοι, τιμὴ τοῦ μεδίμνου :ΠΓΓΓ: κεφά-
(λαιον) :ΔΠΓ
15 παρὰ Παμφίλου Σικην(ίτου): κηκίδος τρία ἡμεκτεῖα, ἡ χοῖνι[ξ] :III: κεφά(λαιον) :ΠΓ: παρὰ Παμφίλου Σικην(ίτου):
τῶι ἀπαγαγόν-
τι τοὺς σφῆνας καὶ τὴν πίττ[η]ν καὶ τὴν μελαντηρίαν καὶ τὴν μίλτον Ἐλευσί(ν)δε Διοκλείδαι μισθός :ΠΓΓΓΓΓ.
Μισθωτεῖ τῆς τομῆς τῶν λίθων καὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς θέσεως εἰς τὸ ἀνάθημα τὸ κατὰ τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλ-
[ε]υσίνι τῆς ἱερείας Ἀγάθω[ν]ι Ἄλωπε(κῆσιν) οἰκοῦντι τὸν λίθον :ΓΓΓΓ: κεφά(λαιον): λίθων :ΓΓΓΓΓΓΓΓΔΔΔΔ: κεφά-
[λαιον] ἄργυρι(ον).
Μισθωτεῖ τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν ἐνδέσμων τοῦ ἀναλή[μ]ματος Δάωι ἐν Κυδα(θηναίωι): οἰκοῦντι :ΗΔΓ: μισθω-
[τεῖ] τοῦ ἄ-
20 κτίτου τῆς θέσεως καὶ τοῦ Αἰγιναίου εἰς τὸ ἀνάθημα τὸ παρὰ τὸν πύργον τὸ στρονγύλον τὴν τετραποδ-
[ίαν] :Γ: τετραποδία :HHHϞΔΔ: κεφά(λαιον): ἄργυρ(ί)ου :HHHϞΔΔ: λίθοι ἀρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι ἀριθμὸς :HϞΠΓ:
[ἀργύρι-
ον] τούτων τομῆ καὶ κομιδῆ καὶ θέσις τοῦ λίθου :ΓΓΓΓ: κεφά(λαιον): HHHHϞΔΔΔΔΠΠΠΠ: μισθωτεῖ τῶν πλίνθων
τῆς ἀγ-
[ω]γῆς, ὧν εἴλκυσε Λυκοῦ(ρ)γος Μελιτεὺς, τῶν χιλίων :ΔΓ: Φερεκλείδει Βοιωτίωι [μ]ισ(θός) :MMϞΧ:HHHϞ[ΔΔ]ΔΔ:
μισθωτε-
[τῆ] τοῦ διατειχίσματος ἀνελόντι τὰ σαπρὰ καὶ τῶν πύργων καὶ τοῦ πυλῶνος καὶ τοῦ παρὰ τὸν Κηρύκων οἰκ-

- υάσαντι τὸ θακεῖον καὶ κολλήσαντι τοὺς πόδας τρεῖς ὄντας Χαρίαὶ μισθός :Γ: στροφίνγων ζεύγος
- 10 ταῖς θύραις ταῖς κεδρίναις ταῖς τοῦ θησαυροῦ παρὰ Παμφίλου ἐκ Π[ε]ριαιῶς τιμῆ: Γ. Ξύλα κέδρινα τρι-
 ἰα δωδεκάποδα, πλάτος ἕγγ δακτύλων, πῆχος τριδῆκτυλα, τιμὴ τοῦ ξύλου :ΑΔΔΔ: παρὰ Σιμίου ἐμπορίου :ΗΗΔ:
 ξύλα ἑγκαίδεκα σχιστὰ, μῆκος δωδεκάποδα, πλάτος δεκαδῆκτυλα, πῆχος ἡμιποδίου, ταῖς θύραις ἐπι-
 τὰς πυλίδας καὶ εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ θησαυροῦ: τιμὴ τοῦ ξύλου :ΔΔΔΓ: κερῶλαιον :ΓΗΔΓ: ξύλα εἰς βῆθρα
 ταί(ς) θύραις τῶν πυλίδων, κανόνες :ΙΙΙ(Ι): ὁ κανὼν :ΔΔΓ: παρὰ Φορμίωνος ἐγ Πειραιῶς, κερῶλαιον:ΗΓΓΓ[Γ].
- 15 [Σ]ανίδες πετελείναι ἐπτὰ εἰς ἀντίζυγα, μῆκος δεκάποδες, πλάτος δεκαδῆκτυλοι, πῆχος τριδῆκτυλ-
 οἰ, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΓΓΓ: κερῶλα[ι]ον :ΑΔΔΔΔΓΓΓ: ἕτεραι σανίδες πετελείναι τέτταρες, μῆκος δεκ-
 ἀποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πῆχος παλασטיαῖαι: τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΓΓΓΙΙΙ: κερῶ(λαιον) :ΑΓΓΓΓ: [ε]τεραι σανίδ-
 ες πετελείναι τρεῖς, μῆκος ποδῶν :ΔΠ: πλάτος τριπῶλαστοι, πῆχος ἐγδῆκτυλοι, τιμὴ τῆς σανίδ(ος) :ΔΔΠ
 κερῶ :[ΓΔ]Γ: σανίδες μελίνοι τρεῖς εἰς κανονίδας καὶ ζυγὰ [τ]αῖς θύραις, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΠΓ: κερῶ(λαιον)
- 20 [ΑΓΓ:] σανίδες δύο πετελείναι τοῖς τροχίλοις προσθαλεῖν, μῆκος πεντεκαίδεκα πόδες, πλάτος τριπῶ-
 λαστοι, πῆχος παλασטיαῖ[α]ι, τιμὴ τ[ῆ]ς σανίδος :ΔΔΓΓΓΙΙΙ: καὶ ταῦτα πάντα τὰ ξύλα παρ' Ἀγίου Κορινθιο(υ)
 κερῶ(λαιον) :ΔΔΔΔΠΓΓΓ: μισθωτοῖς τοῖς δι[α]καλλίσασιν τὰ ξύλα :ΠΓΓ: μισθωτοῖς τοῖς ἐπὶ θάλατταν κατακο-
 μίσασιν καὶ εἰς τὸ πλοῖον ἐνθεῖσ[ιν] :Δ: ναῦλοι τῶν ξύλων τούτων ἀπάντων Κλέωνι πορθμεῖ :ΑΠΓ: πρις-
 τῶν ζεύγει τοῖς τὰ ξύλα διαπρί[σ]ασιν τῆς ἡμέρας οἰκοσίτ[ο]ις :ΓΓΓ: ἡμερῶν :ΔΔΔΠ: κερῶλαιον :ΗΠ: κόλλα-
- 25 ν ταυρέαν παρ' Ἀγῆθωνος εἰς τὸν θησαυρὸν στατήρες Α Α ΞΞ: ὁ στατήρ :ΠΓΓΓΙΙΙ: κερῶλαιον :ΗΑΔΔΔΠΓΓΓ-
 ἦλοι ταί(ς) θύραις τῶν πυλίδων καὶ ταί(ς) θύραι(ς) ταί[ς] εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει ἀριθμὸς :ΗΗΠ: ὁ ἦλος
 ΙΙΙ: παρ' Ἀπολλοδώρου ἐν Κολυττωὶ οἰκοῦντ(ος) :ΗΓΓΓ: τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας τὰς ἐπὶ τὰς πυλίδας καὶ
 ἐ(ν)στήσαντι μισθωτῆ Καλλίαι ἐν [Κ]υ(δαθηναίωι): οἰκοῦντ(ι):ΑΔΔΔΠ: κανόνες τρεῖς εἰς τὸ ὑπερτόναιον τοῦ Νειωκ-
 ορίου καὶ εἰς τὸ πρόθυρον, ὁ κανὼν :ΔΔΠ: παρὰ Φορμίωνος ἐγ Πειραιῶς :ΑΔΔΠ: τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας
- 30 τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει καὶ τὸ πρόθυρον μισθωτῆ Παμφίλωι Ὀτρυνεῖ :ΑΔΔΔΠΓΓ: ἦλων [στα]τῆ-
 ρες τρεῖς, ὁ [σ]τατήρ :ΓΓΓ: παρὰ Φίλωνος ἐκ τοῦ Θησέου :ΠΓΓΓΙΙΙ(Ι): κόφινος τοῖς δημοσίοις ἀναχθῶσαι [τὸ] Ἐλ-
 ευσίνιον τ[ὸ] ἐν ἄστει πα[ρ'] Ἀμεινίου Κυδαθηναί(έως) :Δ: ὁ κόφινος :Γ: κερῶ(λαιον) :Δ: σανίδες πετελείναι εἰς τὰς θυ-
 ροκλιναλίδας ἐπὶ τ[ὸ] τ[ῶ] [Πλού]τωνος ὀκτώ, μῆκος ἐννεάποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πῆχος παλασטיαῖαι
 παρ' Ἠγίου Κορινθίου, τι[μὴ] τῆς σανίδος :ΠΓΓΓΓ: κερῶλαιον :ΑΔΔΔΓ: πίττης κερῶμα πέντε ἀλείψαι τὰς
- 35 ὀροφὰς τοῦ Ἐλευσι[ν]ίου τοῦ ἐν ἄστει καὶ τὰς θύρας, τιμὴ τοῦ κερामीου :ΔΓΓ: παρὰ Παμφίλου Σκη[ν]ίτου
 ΑΔ: μισθωτῆ τῶι τὰς θυροκλιναλίδας ποιήσα((ι))ντι τὰς ἐπὶ τὸ τοῦ Πλούτωνος Παμφίλωι Ὀτρυνεῖ :ΑΔ:
 ξύλα εἰς(ς) σταθμὰ ταῖς θυροκλιναλίσιν παρὰ Ξανθίππου ἐγ Πειραιῶς :ΔΔΔ: ἦλοι εἰς τὰς θυροκλιναλιδ-
 ας ἀριθμὸς :ΗΗ[Π]: παρὰ Φίλωνος Ἀλ[ω]πεκῆσιν οἰκοῦ(ν)τος :ΔΔΔΠΓΓΙΙΙ: ὁδοὶ ταῖς θυρ[ο]κλιναλίσιν λίθινοι,
 τιμὴ παρὰ Ἡρακλείδου :ΔΔΓ: τῶι ἀπεργασαμένωι τοὺς ὁδοὺς καὶ κομίσαντι καὶ θ[έ]ν[τι] καὶ τοῖς τόρμο-
- 40 ις ἐν[τ]ετρῶναντι καὶ ΤΑΙΝΗ. . . . μισθός καὶ μολυβδοχοήσαντι :ΔΔΠ: μολύβδου τ[άλ]αντον καὶ χώνης
 μισθός ΓΓΓΓ: τοῖς ἀποξέσασιν τὰς παραστάδας τὰς ἐν τῶι τοῦ Πλούτωνος ἀνδράσ[ιν] τέτταρσι[ν], τῶ
 ι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι τῆς ἡμέρας :ΓΓΓ: δυοῖν ἡμέραιν :ΔΠΓ: τῶι ἰκρίωσαντι τοῖς ἀποξοῦσ[ιν] τὰς παραστά[δ]-
 ας καὶ κονιῶσιν καὶ τοῖς πιττοκοποῦσιν τὰς ὀροφὰς μισθωτῆ Ἀγῆθω[ν]ι ἐ Σκαμβωνιδ[ῶ]ν οἰκοῦντι [Η:]
 μισθωτῆ τῶι ἀλείψαντι τὰς ὀροφὰς τῆι πίττ[η]ι Λεπτίνηι ἐμ Μελίτει οἰκοῦ[ν]τι :ΔΔΠΓ: τῶι ἐρειψαμέ-
- 45 νωι τὸ Νεωκόριον καὶ ξύλα παρασχόντι Διευτρέφει Ποταμίωι καὶ καθελόν[τι] πάλιν καὶ [τὰ] ξύλα
 ΔΔΔΔΠΓ: ἐπαρχὴ Δήμητρι καὶ Κόρηι καὶ Πλούτωνι :Π: ἐπιστάταις ἐπὶ Λήνια εἰς Διονύσια θῦσαι :ΔΔ: πλί-
 νθοι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει Χ[Π]Η: αἰ ἑκατὸν :ΠΓΓΓΙΙΙ: σὺν τῆι κομιδῆι ἀπ' Ἀγελῆστου πέτρας :ΗΔΔ:
 λ[ε]κάναι ὀκτώ, τιμὴ :ΓΓ: μίλτου στατῆρες :Π: ὁ στατήρ :ΙΙΙ: παρὰ Σωτήριδος Ἄπρο ΓΓΓ: τέκτοσιν τοῖς ἀ-
 ναβαλοῦσιν τὰς πλίνθους :ΔΔΓΓ: μισθωτῆ Μοσχίωι τῶι τὰ ἐπίκρανα ἐργασαμένωι τὰ ἐπὶ τοῦ Πλούτ-
- 50 ωνος τα[ί]ς παραστάσιν :Α: Ἐργασίωι τῶι ἐνάκυσαντι ΔΔΔΔ: τῶι τὰ κυμάτια ποιήσαντι καὶ τὴν κανονί-
 δα Ἀρτέμωνι ἐν Κυδαθηναίωι οἰκοῦντι, ἐφ' ὧτε ξύλα αὐτὸς αὐτῶι παρέχειν :ΔΠΓΓ: τῶι γράψαντι τὰ κυ-

- εἰς τὰς ἱεράς οἰκίας ὁ στ((ρ))-
 10 [ατῆρ], [ΔΔ]ΓΠ: ἡ δοκίς :[Γ]Γ: κεφάλαι(ον): ΠΓΓΓΓ
 ἰ ἐν Πειραι(εῖ) οἰκοῦ(ν)τι τιμῆ : ΔΔΔΓ^β
 [ἡμι]εκτεῖα, τιμῆ παρὰ Παμφίλου : ΓΓΓΠΠ
 τρία, τιμῆ παρὰ Κώνωπος ἐνπόρου ΔΔΔ
 [ξύ]λα εἰς τὸ κλείσιον τῆς ἱερᾶς οἰκίας πα-
 15 : παρὰ Τελέστου Βοιωτίου κεφάλαιον : ΗΗΔ.
 εἰς δύο εἰς τὸ ἐπιστάσιον τιμῆ παρὰ Ἀρχίου Σα-
 [μίου]. Ω τὰς ἱεράς οἰκίας παρὰ Ἡρακλείδου ἐκ Σικαν-
 Βίωνι Παιανιεῖ, Διοκλείδαι Μεγαρικῶι : ΔΓΓΓΓ
 νι οἰκοῦ(ν)τι : ΠΔΔΔ· τῶι τὰς θύρας ἐνστήσαντι Θραι-
 20 [τ]ιμῆ παρὰ Φίλωνος : ΓΓΓ: μισθωτῆ τῆς λιθολογίας τοῦ
 [κεφάλ]αιον ὄργυων : ΠΔΔΠ: κεφάλαιον ἀργυρίου Παρμένοντι
 ας ΔΓΓ: κεφάλαιον Θέρσωνι μισθωτῆ : ΗΠΠΠ: δοκοὶ τέττα-
 [ρες]. κεφάλαιον : ΠΔΔΓΓ: τροφή τῶι παιδί τῶι Κηφισοδώρου τοῦ τὰ
 τι δυοῖν προτανεῖαι : ΔΠ: σχοῖνοι ἐπὶ τὰς ὀροφὰς καὶ καλαμί-
 25 [δες] ΤΠ: ΔΔΔ: [σ]χενδύλη Ἐλευσινάδε παρὰ Φίλωνος τιμῆ : ΓΓΓ: ἱμάτια δημ-
 [οσίοις] [ΔΠ]ΓΓΓΠΠΠ: κεφάλαιον παρὰ Ἀντιγένους Μεγαρικοῦ : ΗΗΗΔΓΓΓΠΠΠ
 ἡ διφθέρα : ΓΓΓΓΠΠΠ: παρὰ Ἄττου ἐμπόρου κεφάλαιον : ΠΔΔΠΓΠΠ
 [τῶι ἀ]νδρὶ παρ' Απολλοφάνους Τυρμειδίου κεφάλαιον ΗΓΓ: βουλήτι εἰς θυσία[ν]
 Λ ἐν Πειραιεῖ· ἐπιστάταις εἰς θυσίαν ΔΔ· σπονδοφόροις εἰς μυστήρια [τ]ὰ [με]
 30 [γάλα] μισθ]ωτῆ [τῶι] τὸ ἐπιστάσιον διαλείψαντι καὶ κονιάσαντι Παρμένοντι μισθὸς ΔΔΔΔΠ
 [μέδι]μνοι : ΔΠΠ: ὁ μέδιμνος : ΓΓ: παρὰ Τελέ[σ]του Βοιωτίου κεφάλαιον ΔΓΓΓ· ἀχύρων σάκοι : ΠΠΠΠ ὁ σ[ξ]κ-
 [ος : ΓΠΠ] παρ]ὰ Ἀρτέμωνος Θριῶθε[ν] τιμῆ : ΔΓΓΓΠΠΠ· τῶι τὴν ἄμμον διαττήσαντι καὶ προσκομίσαντι Τιβ[ε]ίφ
 οἰκοῦντι : ΓΓΓΓ: τέκτοσιν τρισὶν τοῖς τὴν πάροδον τοῦ τείχους ἀποκεραμώσασιν καὶ τοὺς θρ-
 ε . σιν μισθὸς τῶι ἀνδρὶ οἰκοσῖται : ΓΓΓ: δυοῖν ἡμέραιν κεφάλαιον ΔΓΓ: κεφάλαιον ἀναλώματος
 35 κεφάλαιον λήμματος : ΧΧΧΗΗΠ: περίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν : ΧΠΠΠΔΠΠΠ ΓΧ: καὶ παρὰ ταμίαι(ι) το-
 [ῖν θεοῖν] Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθεν : Δ[ΔΔ]ΔΓΓΠΠΠ: καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν : ΙΧΧ.

- [Ἐπὶ] τῆς Κεκροπίδος πέμπτης προτανεῖας· τὸ περιὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν : ΧΠΠΠΔΠΠΠ ΓΧ: καὶ τὸ περιὸν
 [παρὰ] ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθεν : ΔΔΔΔΓΓΠΠΠ: καὶ τὸ περιὸν παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθε(ν)
 [ΙΧΧ: κ]αὶ τὸ μερισθὲν παρ' ἀποδεκτῶν ἐπιστάταις : ΓΠΠΠΠΠ[Π]: ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· κανοῦν Ἐλευσινάδε
 40 [τ]οῖν θεοῖν παρὰ Σίκωνος Βοιωτίου : ΓΓΓΓ: τροφή δημοσίοις ἀνδράσιν δεκαεπτὰ καὶ τῶι ἐπιστάτῃ τῆς ἡ-
 [μέ]ρα[ς τῶι] ἀν[δρ]ι : ΠΠΠ: κεφάλαιον : ΗΗΗ[Δ]ΠΠ: ἐπιστάτῃ δημοσίων μισθὸς : Δ: Τηλοφίλωι τῶι χειροτονημένωι
 [ἀντιγράφ]εσθαι ἀναλισκόμενα : Π[ΓΓ]ΠΠΠ: νέκυν ἀνελόντι ἐκ τῆς Ἐλαίας μισθὸς Νίκωνι Ἐλευσῖνι οἰκοῦ(ν)τι
 [. τῶι καθ]ήραντι τὴν Ἐλαίαν· χοίρου τιμῆ . . . [μ]ισθὸς Σωτίωνι ἐν Μελίτει οἰκοῦντι : ΓΠΠ: προταφίς σημάντ-
 [ε]ρα; ξ;]ύλω[ν] ἐπ[ρ]ᾶ[ξ] λ[η]νοῦ τιμῆ : ΓΠΠ: ὄξ[υ]ν[τ]ρα [σιδῆρ]ου, ὧι οἱ δημόσιοι ἐργάζονται, Ἡρακλείωνι Ἐλευσῖνι οἰκ
 45 ΓΠΠ: [κ]λειδες ἐπὶ τὴν πυλῖδα τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν αὐλείαν τοῦ ἐπιστάσιου παρὰ Μένωνος ἐμ. Κολλυτ[ῶ]
 [οἰκ]..... ἐπισπα(σ)τῆ[ρες] δύο παρὰ Φίλωνος [ἐκ τοῦ] Θησειοῦ τιμῆ : ΓΠΠΠ: Πέρσηι τῶι νεωκόρωι ὥστε τὸ ἐντερ-
 [. ΕΓΓσιδῆρ. [παρὰ Σ]ωφίλου Ἀλωπεκῆ[σιν] οἰκοῦν(ος) τιμῆ : ΓΠΠΠΠΠ: ξύλα εἰς Ἀλωῖα τάλαντα : ΠΔΠΠΠ,
 [τὸ τάλαντ]ον : ΓΠΠΠ: παρὰ Κ.....ωνος ἐγ Πειραιῶς : ΗΠΠΠ: κληματίδας : ΠΔΠΠ: δύο τοῦ βολοῦ τιμῆ : ΓΠΠ: καταφορὰ τού-
 [των ἐπὶ θάλατταν] μισθ]ωτῆ . . . ναῦ]λος τούτων Ἐλευσινάδε Μελανθίωι πορθμεῖ : ΠΠΠΠΠΠ: χοίροι δύο καθῆ-
 50 [ραι τὸ ἱερ]οῦ[ν τὸ Ἐ]λευσῖνι . . . ο . . . [κα]ὶ τὴν οἰκίαν τὴν ἱεράν, οὗ ἡ ἱέρεια οἰκεῖ, παρὰ Παταϊκοῦ Ἐλευσινιο-

..... ΗΤ: τῶι καθήρα[ντι μι]σθός : ΗΤ: ξύλων ἐλαίνων τάλαντα ΙΙΙΙ παρὰ Διοδώρου Ἐλευσίνοι
 [οἰκοῦ] κλη[μ]ατίδες: Ι . . . ΙΙ: ὁδὸς ταῖς θύραις ουνεστίν α ἔστιν ἐν τῶι ἐν ἄστει Ἐλευσινίω(ι)
 τιμὴ ἐξ Ἀκτ[ῆς] ΔΔ . . λίθοι δύο μῆκος πεντέποδες, πλάτος τρίποδες, πᾶχος δίποδες
 ντος ἐκ Ἀκτῆς Δ . . . [λ]ίθοι εἰς τὰς παραστάδας τέτταρες, μῆκος πεντέποδες, πᾶχος
 55 πλάτος τρεῖς [πο]δες, τιμὴ παρ' Ἠνύτου (ἐν) Σκαμβωνιδῶν οἰκοῦντ(ος) : ΔΔΔΔ: λίθοι δύο εἰς τὰ γεί-
 [σα] κομιδὴ τῶν λι[θω]ν τούτων ἀπάντων Βίωσι ΒΔ : τῶι ποιήσαντι τὰ λίθινα μισθωτέῃ Δάωι ἐ
 οἰκοῦντι: ΗΓΔΠ[Η]ΗΤ: κεφάλαιον ἀναλώματος : ΠΗΗΗΗΠΙΧΧ· κεφάλαιον λήμματος παρ' ἀποδε
 [κτων : ΠΗΗΗΗΠ: περ]ίεστ[ιν παρὰ τ]αμίαιν τοῖν θεοῖν : ΧΠΗΓΔΠΠΤΧ: καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἄλ-
 [ωπε(κῆθεν) : ΔΔ]ΔΗΗΙΙ

β.

Π[ερίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν ΧΠΗΓΔΠΠΤΧ καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἄλωπεκῆθεν
 ΔΔΔΗΗΙΙ καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν

Ἐπὶ τῆς Ἀκαμα[ντίδος δεκάτης πρυτανείας].
 καὶ τὸ περιὸν πα[ρὰ]

- 5 ΙΑΞΤΩΝΑΠΟΤΤΗΜΑΤΩΝ. [Ἄλεξι]-
 μάχου τοῦ Τεισαμενοῦ . . Λ.
 τος τοῦ ἱεροῦ μεδίμνου ΗΗ
 ται ἱερο[π]οιοῖς τοῖς κατ' ἐνια[υτὸν].
 ων κίωνων καθελοῦσι: καὶ μετὰ [β;].
- 10 ΗΓΔΔΔ : ἀρ[εσ]τηρίαν θῦσαι ἐκατέρ[αι τοῖν θεοῖν]
 τ . . σποι νομενων ΒΔΗΗ εἰς τὰ Ἄλ[ωια ;
 αν . [θ]υσ[ίαν ἐκ]ατέραι(ν) τοῖν θεοῖν. Δ
 ΤΑ . . ΙΜ [Η]ΠΗΗΗΠΤΧ ξύλα εἰς ὑπ [μισθ]-
 ὸς ΔΔΔΔ . . . [σπο]νδοφόροις εἰς μυστήρια. [σ]
- 15 τρονγύλους Ἀρχίαι Ἐλευσι(νίωι) ΔΔΔΠ μισθ[ὸς]
 ς ἱματιοθήκης Παμφίλωι Ὀτρυ(νεῖ) ΒΔΔΠΗΗΗ
 Ἐποδημάτων κάττυσις τοῖς δημοσί[οις] ΔΔΔΔ[Η]
 [τ]ὰς τοῦ θησαυροῦ καὶ ἐπισκευάσαντι τὰ δεόμ[ενα]
 Ἐλευσινάδε ΔΗΗ· τῶι καθήραντι τὸ ἱερόν τὸ Ἐλευ[σίνοι]
- 20 ς τὴν ἄλω τὴν ἱεράν Ἀριστοκράτει, Ἀρχίαι ΔΔΠ Ι [ἀν-
 δράσειν ΔΠ, τῆς ἡμέρας ΙΙΙ, ἡμερῶν ΔΠ ΒΔΔΔΔΠΗ ε
 [δ]ημοσίαι ΗΗ Πανφίλωι Ὀτρυνεῖ· μισθωτῆς τροχίλ[είας]
 εἰς τοὺς πύργους ((κ)) κᾶδων χαλκῶν τεττάρων πρὸς τῆ[ν] [δυοῖν]
 μνηοῖν, κεφά(λαιον) ΔΔΔΔ παρὰ Καλλικράτους ἐκ τοῦ Θεσειό[υ]
- 25 καὶ ἔγκαυσις Ἀδύκωνι ἐ Σκαμβ(ωνιδῶν) ΔΔΔΔΠΤ· τῶι ἀπα[γ]αγόντι Ἐλευσινάδε [μισθ]-
 θωτέῃ τῆς κονιάσεως τὸ πρόσλοιπον Η : τροχίλων σιδηρ[ώσεως]
 ΤΠΤ, ὁ στατήρ ΗΠΙ, κεφάλαιον, ἀργυρίου ΗΔΔΔΠ· ζεύγεσιν μ[ισθός]
 τοὺς τροχίλους [καὶ] πάλιν ἀπαγαγόντι Ἀρχιάδει ἐ Σκαμβ(ωνιδῶν) [εἰς μυστήρια]
 τὰ μεγάλα ἔδωκαν ταμίαιν τοῖν θεοῖν, οὐ μερισ[άντ]ων τῶ[ν ἀποδεκτῶν, ἀπὸ τῶν μισθωμάτων τῶν ἱερῶν ;]
- 30 & ἐμισθωσεν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἐπισ[τάτ]αι οἱ Ἐ[λευσιν]όθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν
 μυστηρίων Εὐθυκράτης Δρακοντίδου Ἀφιδναῖ(ος), Κ[α]λλικράτης [Κ]αλλι [εἰς μισθ]-

- τῆρια τὰ μεγάλα ἐπ' Ἀριστοφάνους ἄρχοντος μισθωμάτων, ὧν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἐπι-
στάται οἱ Ἐλευσινῶθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων ἐμίθωσαν, [ἔδωκεν ταμίαιν τοῖν θεοῖν]
Αἰσχύλος Ἰππίσκου Παιονίδης ΗΗΔΔ οὐ μερισάν[τω]ν τῶν ἀποδεκτῶν· κεφά(λαιον) [λήμματος
κεφά(λαιον)]
- 35 ἀναλώματος:ΧΧΓΓΗΗΗΗΠΔΔΔΔΗΗΤΧ· περίεστιν ΗΗΗΗΠΔ[Δ]ΗΗΗΗΤ· τούτου παρέ[δωκεν οἱ ταμίαι τοῖν θεοῖν]
Νικόφιλος Ἄλω(πεκῆθεν) : Κεράμων Φλυεὺς ταμίαιν τοῖν θεοῖν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄ[ρχοντος.....
Καλλαισχρωὶ Ἀφιδναί(ω) ΗΔΔΓ, ὃ κατέβαλεν Ἀλεξίμαχος Τεσσαμενοῦ ἐκ Κοί(λης), καὶ ἐπι[στά]τ[αις]... . . . καὶ]
ἱεροποιοὺς κατ' ἐνιαυτὸν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος κατὰ ψήφισμα δήμου [τ]ὸ [εἰς θ]υσ[ίας; τὸ περιγε]-
νόμενον, Κριτοβούλωι Κολωνῆθεν, Νικομάχῳ Σπειρ[ι]εῖ καὶ συνάρχουσιν, ΗΗ[ΗΔ Μισθωτῆς]
- 40 Ῥαρίας Ὑπερείδης Γλαυκίππου Κολλυ(τεύς)· παρὰ τούτου ἐλάβομεν μίσθωσιν μεδίμνω[ν
τεττάρων· γίγνονται μεδίμνοι ΧΧΗΗΗΗΠΔΔΠ· ἐπίμετρα τῶι διαμετρηθέντι σ[ι]τῶι ΗΗ[ΠΓΠ]· κεφά(λαιον)]
μεδίμνων ΧΧΓΓΗΗΗΔΔΠ· ((τ))ἀπό τούτου ἐδόθη ἱερεῦσιν καὶ ἱεραῖς κατὰ τὰ πάτ[ρι]α ἐπ.
μεδίμνοι ΠΔΙ· ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος μεδίμνοι ΠΔΙ· ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχ[ο]ντος [μεδίμνοι ΠΔΙ]
ἐπὶ Κηφισοφάνους ἄρχοντος μεδίμνοι ΠΔΙ· κεφά(λαιον) ἱερεῦσιν καὶ ἱεραῖ[αι]ς μέδι]
- 45 μνοι ΗΗΔΔΔΔΜΜΜΜ· ἕκτην τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων ἐπὶ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῆ[ν] ἵπποδρομίαν]
καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς μεδίμνοι ΠΔΔ· εἰς τὴν πεντετηρίδα τ[ῶν] Ἐλ[ε]υσινίων ἐπὶ
τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἵπποδρομίας[ε] καὶ τοῦ πατρίου μεδίμνοι
εἰς τὴν ἵπποδρομίαν τὴν προστεθεῖσαν κατὰ ψήφισμα ἄθλα μεδίμνοι ΠΔΔ· σύμπαν κεφά(λαιον) ἱερεῦσι καὶ]
ἱεραῖς εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα [μ]εδίμ[νοι] ΗΗΗΗ
- 50 Τῆς ἐπαρχῆς τοῖν θεοῖν τοῦ σίτου κεφά(λαιον) τῆς φυλῆς ἐκάστης· Ἐρεχθηίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΜΜΜ, [π]υρ[ῶ]ν
ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Αἰγυθίδος κρι(θῶν) ΠΔΔΔΠΠΠ, πυρῶν δύο μεδίμνους, ἑπτὰ χοίνικας. [Π]αν[διονίδος]
κρι(θῶν) ΠΠ, ἑπτὰ ἡμικτεῖα, τρεῖς χοίνικας, πυρῶν τρεῖς ἡμείδιμα, δύο χοίνικας. Λεωντίδος κρι(θῶν) ΠΔΔΔΠ
ἕνδεκα ἡμικτεῖα, πυρῶν τρεῖς μεδίμνοι, δέκα χοίνικες. Ἀκαμαντίδος κρι(θῶν) ΠΔΔΠΠ, π[έν]θ' ἡμικ[τεῖα]·
πυρῶν τρεῖς μεδίμνοι, δύο χοίνικες. Οἰνηίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, ἑκτεὺς, τρεῖς χοίνικες· πυρῶν δύο μέ[δι-]
55 μνοι, ἕνδεκα ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Κεκοροπίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΠΠΠ, τρεῖς ἡμικτεῖα, πυρῶν μεδίμ[νο]ς].
Ἴπποθωντίδος κρι(θῶν) ΠΠΠ, ἓκ χοίνικες, πυρῶν τέτταρες μεδίμνοι ((τέτταρες)), ἡμείδιμον, χοίνικες . .
Αἰαντίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, τέτταρ' ἡμικτεῖα, πυρῶν δύο μεδίμνοι, ἡμικτεῖον. Ἀντιοχίδος κρι(θῶν) ΠΠΠ,
ἡμικτεῖα ὀκτώ, δύο χοίνικες· πυρῶν μεδίμνος, ἑννέα ἡμικτεῖα, πένθ' ἡμιοίνικια. Ἐγ Ρυμοῦ Φί-
λων στρατηγὸς κρι(θῶν) μεδίμνος, δύο χοίνικες· πυρῶν μεδίμνοι δύο, πένθ' ἡμικτεῖα, χοῖνιξ. Ἐκ τῆς ἐπ'
60 Ἀμφιαράου δῆμαρχος Προκλῆς Σουνιεύς κρι(θῶν) ΔΔ, πυρῶν Γ' μεδίμνοι, ἑννέα ἡμικτεῖα. Ὡν αὐτοὶ ἀπὴν-
ενκαν οὐδενὸς ἐγλέξαντος κρι(θῶν) ΔΠΠ, πυρῶν τρία ἡμείδιμα. Ἐξ(=ἐκ Σα)λαμῖνος Τιμόθε[ο]ς Ἄλωπε-
(κῆθεν) κρι(θῶν) ΔΔΔΔ,
δέκα ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Ἐ Σκύρου στ(ρ)ατη[γ]ός Μνησίστρατος Κυθήριος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, πυρῶν ὀκτώ.
Ἐγ Μυρίνης στ(ρ)ατη[γ]ός Σθενύλλος Εἰρεσιδης, Σω[κρά]της Ἄλωπεκῆθεν, Αἰσχύλος Ἐρχιεύς κρι(θῶν):ΗΠΔΠ,
πυρῶν ΔΔΠΠ, πένθ' ἡμικτεῖα. Ἐξ Ἡφαιστίας στρατηγός[ε] Μνησίμαχος Ἀγνούσιος, Δη[μ]ήτρι[ος] ἐκ Κοί(λης),
65 [Λ]υσισμαχίδης Ἀγνούσιος κρι(θῶν) ΗΗΠΠ, ἑκτεὺς, δύο χοίνικες· πυρῶν εἴκοσι τρεῖς (μεδίμνοι), δέκα ἡμικτεῖα, δύο-
[ο] χοίνικες. Κεφάλαιον κρι(θῶν) μεδίμνοι· ΧΗΠΠΠ, ἡμικτεῖα τέτταρα, δύο χοίνικες. Ἀπὸ τούτων εἰς
[κ:]ροκῶνια τοῖν θεοῖν μεδίμνος· εἰς τὸν πέλανον ἱεροποιοὺς ἐγ βουλῆς ἑκαίδεκα μεδίμνοι τρι-
[ῶ]ν χοίνικων ἀπολείποντες. Ἀπεδόμεθα μεδίμνους ΧΔΔΠΠ, ἑκτεῖα, πένθ' ἡμιοίνικια, καὶ ἐπίμετρα
ταύταις μεδίμνοι ΠΔΠΠΠ, ἑκτεὺς(ς), πένθ' ἡμιοίνικια. Κεφάλαιον τιμῆς κρι(θῶν) ΧΧΧΠΔΔΔΠΠΠ πρα-
70 θειῶν ἐκ τριῶν δραχμῶν τὸν μεδίμνον ἕκαστον ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν· πυρῶν κεφά(λαιον) μεδίμ[νο]ι ΠΔΔΔ . . .
δέκα ἡμικτεῖα, χοῖνιξ. Ἀπὸ τούτων εἰς πέλανον τοῖν θεοῖν μεδίμνος, καὶ ἱεροποιοὺς ἐγ βουλῆς
Δ μεδίμνοι καὶ ἐπιβολὴ πένθ' ἡμικτεῖα. Ἀπεδόμεθα μεδίμνους ΠΔΔΠ, ἑκτεῖα, χοίνικα· ἐπίμετρα

τούτοις μέδιμνοι τρεῖς, χοίνικες τρεῖς. Κεφάλαιον τιμῆς πυρῶν τῶν ἐξήκοντα καὶ δυεῖν μεδίμων
 ΗΗΗΨΔΔΗΗΨ, πραθέντων ἕξ δραχμῶν τοῦ μεδίμου ἐκάστου, ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν, πλὴν τῶν δέκα μεδίμων(ν).
 75 τούτων δὲ τιμὴ Γ. Κεφάλαιον ἀργυρίου τῆς ἐπαρχῆς τοῦ σίτου ΧΧΧΨΔΔΗΗΨ. Ἀπὸ τούτου [τῆ]δε ἀνήλω-
 ται ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς ὅσον ὁ δῆμος ἔταξεν τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγῆς ἐκάστου ΔΔΔ,
 ἱερείων τετρακκόντα τριῶν, κεφάλαιον ΧΗΗΨΔΔΔΔ. Τῶν βοῶν ἐκάστου ΗΗΗΗ, τριῶν βοῶν ΧΗΗ. Ἴπποθῶ[ν]-
 τος ἱερεῖ πέλανον ΔΔΔΔΓΗΗΗΗ. Προμετρητεῖ μισθὸς ἀπὸ τῶν ἑκατὸν ΗΨ, κεφάλαιον ΔΗΗΨΗΗΨ.
 Στανίδων ΔΗΗΨ τιμὴ καὶ γραφὴ ΨΗΗ. Τοῦ πύργου ἐπισκευὴ τῶι σίτῳ ΨΔΔ. Μισθωτοῖς τοῖς ἐκφέρουσι
 80 τὸν σίτον τῶν ἑκατὸν μεδίμων ΗΗΗ, κεφά(λαιον) ΓΗΗΗ. Εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας ταῖς ἱερείαις θυρώματα ΔΗΗΨ
 καὶ σταθμὰ ταῖς θύραις καὶ ὑπερτόνια· τιμὴ ξύλων καὶ ἤλων καὶ κόλλης καὶ μισθωτοῖς ἐργασαμέν(οις)
 ΗΗΗΗΨΔΗΗ. Εἰς τὰ ἐπιθύσιμα ΨΔΔΔΔ ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς. Κεφάλαιον λήμματος ΧΧΧΨΔΔΗΗΨ· κεφά(λαιον)
 ἀναλώματος ΧΧΧΗΗΗΔΔΔΨ.

γ.

Περίεστιν ((Η))Η[ΗΨΔ]ΔΠΗΗΨ· τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς τοῖς ἐγ βουλῆς καὶ ἐξ Ἰμβρο[υ] τῆς ἀπαρχῆς εἰς
 ὕστερον [ἐ]λθόντες τῆς θυσίας, ἣν ἐκόμισε Χαιρέστρατος Ἀναγυράσιος, πυρῶ[ν] μέδιμνοι ΔΔΔΠ, δέκα ἡμ[ε]-
 εκτεῖα ἔχοντες [τῆν] ἐπιβολὴν· τιμὴ τούτων ΗΗΔΔ· κριθῶν ΔΔΔΔΗ, ἡμικτε[ῖ]α τέτταρα ἔχοντες τὴν ἐπι-
 βολὴν· τιμὴ τούτων τοῦ μεδίμου ἐκάστου ΗΗΗΗΨ· σύμπαν τιμῆς κεφάλαιον ΗΗΗΨΔΔ(Δ)ΠΗΗ[Ψ].
 Ἀπὸ τούτου προμετρητεῖ Η, μισθωτοῖς ΗΗΗΨ, ἐνοίκιον Η, κεφάλαιον ἀναλώματος [Π]Τ· περίεστιν ΗΗΗΨΔΔΔ-
 ΗΗΤ· καὶ τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς Δημοφίλῳ Ἀχαρνεῖ καὶ συνιεροποιοῖς.
 Εἰς ἀνάθημα τοῖν θεοῖν [ἐ]κ τῶν θησαυρῶν ἐξεیرهθη τῶν Ἐλευσίνι τοῖν θεοῖν ἐκ τοῦ((ς)) τῆς πρεσβυτέρας φιλιπ-
 πειοῖ δύο, τριώβολον χρυσοῦν, ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, δραχμὴ χαλκιδική, τριώβολον, ὀβολὸς δελφικῶ[ν]
 5 νομίσματος ΨΗΗΗΨ. Ἐκ τοῦ τῆς νεωτέρας ὀβολοὶ δύο χρυσοῦ νομίσματος ΨΔΔΔΔΗΗΗΨΤΧ· σύμπαν κεφάλαιον
 σὺν τῆι τιμῆι τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ξενικοῦ ΧΨΔΔΔΔΗΗΗΨΧ. Ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· ΛΥΚΗΤΙ.
 Περίθ[ω] τῶι τοῦ θησαυροῦ ἀνοίξαντι μισθὸς ΗΗΗ· ἀρεστηρίαν θῦσαι ἱερεῖον ἑκατέραι τοῖν θεοῖν κατὰ ψήφι-
 σμα βουλῆς, ὁ Λυκοῦργος εἶπεν, ΨΔΔ· κεφάλαιον τοῦ περιόντος ΧΔΠΗΗΗΨΧ. Καὶ τοῦτο ἱερο-
 ποιοῖς κατεβάλομεν κατὰ ψήφισμα δήμου, ὁ Λυκοῦργος εἶπεν, Νικομάχῳ Στειρ[ιεῖ] καὶ συνιερ[ο]ποιοῖς. Ὡν παρε-
 λάβομεν παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς μοχλῶν τρίμ[υ]ατα ΠΗΗ, ταῦτα εἰς(ς) σφῆνας ἀνήλωται· μοχλοὶ
 ταῖς κατακτητήριαις παλαιοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφῆνας καὶ [σ]φύρας καὶ πιεστή[ρας]· ζύλα τετράγωνα τῶν μα-
 κεδονικῶν ΔΔΔΔΠΗ, κορμο[ῖ] τούτων ἐπὶ τῆι σκηνῆι σὺν τοῖς διαπεπρισμένοις καὶ τῶι κειμέν[ωι]
 χαμαὶ ΔΔ, ἐπὶ τῆι κρήνῃ Π, εἰς τοὺς ἱμάντας Η, εἰς Ἀμφιάραον ΠΗΗ, εἰς τὸν πύργον [Π], εἰς τὸν πυλῶνα Η,
 ἐπὶ τῶι νοτίῳ πυλῶνι Ι, εἰς τὰς θύρας τῆς ἱερείας καὶ τοῦ δαιδούχου Η, εἰς τοὺς ὄχετοὺς τῶν πύ[ργων]
 10 καὶ τὰ ὑπερτόνια τοῖς ὄχετοῖς[Ι]· καὶ κορμο[ῖ] εἰς τὰς θύρας τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει Η· ἱστοὶ [τέττ]α-
 ρες· τούτων εἰς μὲν ἐστὶν θριπῆδεστος, οἱ δὲ τρεῖς οἱ ὑ[γι]εῖς ἀνήλωνται εἰς τὴν τροχιλεῖαν.
 ζύλα πετεῖνα μονόβολα, ὧν παρελάβομεν, κατεχρησάμεθα εἰς τὴν τροχιλεῖαν ΔΔΠ· ἕτερα δίβολα ΗΗ. ἕτερα
 ῥυμεία μελεῖνα μονόβολα ΔΔ, ἕ[τε]ρον δίβολον Ι, ἕτερα ῥυμ[εῖ]α δίβολα ΔΔΠ· ἕτερα ῥυμεία μονόβο-
 λα Π; Ι, αὐ[χ]ένες δρύινοι ΗΗΗ εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδέσ((ς))μοὺς τοῦ τείχους· ἕτεροι μελεῖνοι [εἰς τὴν τ]ροχι-
 λείαν, πρό[ς] οἷς αὐτοὶ ἐπριάμεθα καὶ ἕτερον ζύλον πετεῖνον καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἀναβα [Ζ]μ-
 [ο]ῦς τῆς τροχιλείας· ἕτεροι μοχλοὶ δύο μελεῖνοι ὑπὸ τῆι κρήνῃ· λίθοι Ἐλ[ευ]σινιακοὶ ΔΔΔΠ· τούτ[ους] Η[ο]-
 λύευκτος εἰς τὴν κρήνην κατεχρήσατο· λίθος πεντελ[ε]μικός ἐν τῆι ἱματιοθήκῃ. [ἕ]τερος πεντελεικός
 [ἐπὶ τοῦ] κηρυκείου· σφόνδυλοι Αἰγιναιοὶ παλαιοὶ ΔΙ εἰς τὴν λιθολογίαν κατεχρησάμεθα τοῦ τείχους· σίδηρος κατα-
 θεβρωμένος ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τάλαντα Δ Τ Δ · ἐκ τούτου ἐποιησάμεθα τὰς ὀβελείας ΔΠΗΗ,
 15 [καὶ εἰς] τὴν τῶν τοπειῶν συμβολὴν [ἀμ]φιδέας κ[αὶ] ἠ[λ]οὺς ἐποιησάμεθα τῶι συμβάλλοντι τὰ το[π]ε[ῖ]α.

(1) Ὁ λίθος οὗτος πεντελῆσιος ὦν εὐρέθη ὑπὸ χωρικοῦ ἐν Ἐλευσίνι παρὰ τὸν Ἅγ. Ζαχαρίαν καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Εἶναι ἀποκεκρουσμένος εἰς μὲν τὰ κάτω καθ' ὄλον τὸ πλάτος, εἰς δὲ τὰ ἄνω μόνον κατὰ τὴν ἀριστερὰν γωνίαν, καὶ ἔχει νῦν πλάτος μὲν 1.04 μ., ὕψος μέγιστον 0.51 καὶ πάχος 0.15 μ. Κατὰ τὴν σωζομένην γωνίαν τοῦ ἄνω μέρους ὑπάρχει μικρὰ ὀπή, πρὸς ἣν ἀντεστοίχει βεβαίως ἐτέρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ γωνίᾳ· εἶναι δὲ ἡ αὐτὴ στενὴ πλευρὰ καὶ ἐσκαμμένη ἀβαθῶς πρὸς τὸ μέρος τῶν γραμμῶν, ὥστε πιθανὸν ὁ λίθος νὰ ἔφερε κορωνίδα τινά.

Ὁ χαρακτήρ τῶν γραμμῶν εἶναι καλὸς καὶ ἐπιμελῆς, παροράματα ὅμως παρεισέφρησαν ἀρκετὰ, καὶ τινὰ μάλιστα σπουδαῖα, περὶ ὧν κατωτέρω. Ὁ ἐν ἀρχῇ μνημονεύμενος ἀρχὼν Κηφισοφῶν εἶναι ὁ τοῦ ἔτους 329/8, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ἐπιγραφῆς ἢ λογοδοσία τῶν ἐπιστατῶν ἐξ Ἐλευ-

(1) Τὸ μικρὸν τοῦτο ἄρθρον περιέχει παρατηρήσεις τινὰς μόνον ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς. ὡς πανομοιότυπον δίδεται ἐν τοῖς πίναξι 9 καὶ 10. Εἶχε δὲ ἤδη στοιχειοθετηθῆ, ὅτε ὁ κ. Φίλιος ἐν ταῖς ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαῖς ἀνεκάλυψε δεύτερον μέγα τεμάχιον τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς ἐντετυλισμένον εἰς μεταγενεστέρους χρόνους πρὸ τῆς πυλῆδος τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ, ἥτοι διακόσια περίπου μέτρα μακρὰν τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρέθη τὸ πρῶτον. Μέρη τινὰ τοῦ ἄρθρου ἠδύναντο τότε νὰ γραφῶσι κάπως ἄλλως, δὲν ἔκρινα ὅμως καλὸν νὰ μεταβάλλω πολλά. Τὸ νεωστὶ εὐρεθὲν τεμάχιον εἶναι τὸ κάτω μέρος τοῦ λίθου (ὥστε λείπει νῦν τὸ μεσαῖον), καὶ σώζεται ὅλως ἀβλαβῶς πρὸς τὰ κάτω. ἱκανῶς δὲ κατὰ τὰς δύο ἄλλας πλευρὰς, καθ' ἃς καὶ τὰ γράμματα εἶναι μᾶλλον ἀποτετριμμένα. Ὑψος τοῦ λίθου μέγιστον 0,85 μ. Ἡ διάταξις τῆς ἐπιγραφῆς ἐξακολουθεῖ οὕσα ἢ αὐτῇ, ἥτοι ἡ τετάρτη καὶ πέμπτη πρυτανεία (α) εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ λίθου, ἢ δὲ δεκάτη (β) εἰς τὰ δεξιὰ· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ 15 στίχοι (γ) διήκοντες καθ' ὄλον τὸ πλάτος αὐτοῦ. Ἐνεκα τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τοῦ νέου εἰρημικῶς σπεύδομεν νὰ ἐκδώσωμεν αὐτὸ ἀμέσως δίδοντες κατὰ τὸ παρὸν μόνον τὴν μεταγραφὴν· δια δὲ τὸ προσεγγεῖς τεύχος παρασκευάζεται πανομοιότυπον. Μολονότι δὲ ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἀνακάλυψιν ἐμάθομεν, ὅτι ὁ κ. Koehler ἐδημοσίευσεν ἤδη τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ὀλόκληρον (C. I. A. II. par. II. 834 ε). ὅμως ἐνομίσαμεν, ὅτι δὲν ἔα ἦτο περιττὸν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἕτερον μέρος, ἀφοῦ ἡ ἐκτύπωσις εἶχεν ἤδη ἱκανῶς προχωρήσει, ἢ δὲ στενοτάτη σχέσις τῶν δύο τεμαχίων ἀπῆται τοῦτο. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κ. Koehler διαφέρει τῆς ἡμετέρας ἐν ὀλίγοις μόνον, καὶ τούτων δὲ τὰ πλεῖστα εἰσιν ἄνευ μεγάλης σπουδαιότητος. Π. χ. Α — στ. 4 : πρὸς ροία ἐπὶ . η . ων. — 8 : ὑπολογῆς. 9 : παρέχειν καί· (τὰ ἔχγη ὅμως τῶν γραμμῶν δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην). — [ξύλ]α μελίνα. — : τῶ ἐπα . . . ωι. — 25 : ἀπαντοκρού. — 45 ἀπο[φ]ο[ρή]σαι. — 52 : Σφηττί(ωι), Δου . . κτωνίδει. — 77 : κεφάλαι[ο]ν ἀναλ[ύ]ματος. — 78 : ὀλόκληρος ὁ στίχος λείπει παρὰ Κ. — Β. 23 : Πει[ρ]αεῖ. — 28 : ΠΥ. — 32 : παρὰ Δεινίου. — 47 : δι' ἑκατόν. — 48 : Ἄπιο[ς]. — 58 : ἱππον. — 70 : ταλάντων 43 (ἀντί 83). — 74 : Μοιροκλείου ΔΔΔΓ. 75 : π[- - ἡμυ - -].

σῖνος, τῶν δύο ταμιῶν τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ τοῦ ταμίου τῶν αὐτῶν θεῶν. Ὁ κ. Foucart, ὅστις ἐδημοσίευσεν μικροῖς γράμμασι περὶ τοὺς τριάκοντα στίχους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (Bull. de Cor. hell. 1883 σ. 387 ἐξ), φαίνεται μίαν μόνην ἀρχὴν ταμιῶν παραδεχόμενος, ἀλλὰ τότε ἔπρεπε καὶ ἐν μόνον ταμίῳ νὰ ἔχουσι πάντες οἱ ταμίαι. Κυρίως δαπανῶσιν οἱ ἐπιστάται, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Νικόφιλος, οἱ δὲ δύο ταμίαι ἔχουσιν ἐν τῷ ταμίῳ των καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸν ἑβδομον αὐτοῦ μῆνα τὸ αὐτὸ ποσόν· ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο μᾶλλον ἐπόπται καὶ ἐξελεγκταί, μολονότι ἢ ἰδίως ἐξελεγεῖς τῶν δαπανῶν ἀνῆκεν εἰς τὸν Τηλόφιλον (στ. Α. στ. 12, 43 καὶ στ. Β. στ. 7), ὅστις ἐκράτει ἰδία βιβλία. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄλλοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, αὐτὸς φαίνεται ὅτι, καὶ περ κεχειροτονημένος, ἦν ὅμως δημόσιος, καὶ τοῦτο ἵνα δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ βασιανισθῆ.

Αἱ δαπάναι ἐκάστης πρυτανείας σημειοῦνται ἰδιαιτέρως, σώζονται δὲ νῦν δύο ὀλόκληροι πρυτανεῖαι, ἢ πρώτη καὶ ἢ ἕκτη, τῆς δὲ δευτέρας μέγα μέρος. Τὰ γράμματα δεικνύουσιν, ὅτι ὀλόκληρος ἢ ἐπιγραφὴ ἐχαράχθη διὰ μιᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 329/8 ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου· ἀλλ' οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ γείνη ἄλλως, ἀφοῦ οἱ λογαριασμοὶ μιᾶς πρυτανείας δὲν ἔκλειον κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς, διότι ἐν στ. 33-34 τῆς στήλης Α καταγράφονται ὡς γενόμεναι ἐν τῇ πρώτῃ πρυτανείᾳ δαπάναι, ὧν μέρος ἐγένετο ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται αἱ ἀνωμαλίαι καὶ τὰ λάθη, τὰ παρατηρούμενα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς· ὑποθέτω δηλαδὴ, ὅτι ἔχων ὁ χαρακτήρ ἐνώπιόν του τοὺς λογαριασμοὺς πασῶν τῶν πρυτανειῶν κατὰ λάθος ἤρξατο τῆς ἀντιγραφῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας πρυτανείας, παρασυρθεὶς ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ταμίαις ποσοῦ τῶν 1565 δρ. 2 ὀβ. καὶ 3 χαλκῶν, ὅπερ, ὡς εἶπομεν, καὶ ἐν ταῖς τρισὶν πρυτανείαις εἶναι τὸ αὐτό· διὰ τοῦτο ἔγραψε καὶ Αἰτιοχίδος, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ θέσῃ τὸ ὄνομα ἄλλης φυλῆς (1). Ὅταν δὲ παρετήρησε τὸ λάθος του, τότε περιωρίσθη μόνον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φρά-

(1) Μετὰ τὸ Αἰτιοχίδος φαίνεται, ὅτι ἦν γεγραμμένον τὸ ὄρθον πρώτης πρ., διότι διὰ τὸ δευτέρας δὲν ὑπάρχει τύπος.

σιν: παρά ταμίαι τοῖν θεοῖν κλ. μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ποσοῦ.

A.

Πρώτη πρυτανεία. Ἐν αὐτῇ κατεσκευάσθη, βεβαίως χάριν τῶν μεγάλων μυστηρίων, ἐν τείχος ὑποδοχῆς (στ. Α. στ. 8 ἐξ), ὅπερ εἶχε φαίνεται πολλά ξύλινα μέρη, ἀφοῦ τσαυτὴ ἐγένετο χρῆσις μίλτου, πίσσης, μελαντηρίας καὶ κηκίδος (στ. 12-15): δεύτερον σπουδαῖον ἔργον ἦν ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ χώρου κατὰ τὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας καὶ παρὰ τὸν πύργον τὸν στρογγύλον (στ. 17-20). Ὁ πύργος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ τῆς ΝΑ γωνίας τοῦ περιβόλου (ἰδ. Πρακτικά τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας 1883, πίν. Γ). Ἐπειτα ἐπεσκευάσθη τὸ διατείχισμα (ὅπερ ὑποθέτω, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἱερὸς περιβόλος), οἱ πύργοι, ὁ πυλῶν καὶ ὁ παρὰ τὸν Κηρύκων οἶκον πύργος (στ. 23 ἐξ). Μόνον περὶ τοῦ πυλῶνος δυνάμεθα μετὰ τινος πιθανότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι εἶναι ὁ κατὰ τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ περιβόλου ἀνακαλυφθεὶς (ἰδ. Πρακτικά κλ.).

Οἱ λίθοι, ὧν χρῆσιν ἐποιοῦντο, ὀνομάζονται Ἀκτιῖται ἤτοι τοῦ Πειραιῶς, Αἰγιναῖοι καὶ ἀρουραῖοι. Τὸ τελευταῖον ὄνομα φέρουσι λίθοι μεγάλοι πολύγωνοι, ὡς εἶναι οἱ τῶν λεγομένων κυκλωπίων τειχῶν. Δυσκολία ὅμως ἐγκτεῖται ἐν τῇ φράσει: λίθοι ἀρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι (στ. 21). Λίθοι ὡς ἀντιθήματα χρησιμεύοντες ἀναφέρονται καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ τοῦ Ἐρεχθείου (CIA I 321), ὁ δὲ ἐκδότης σημειοῦσθε, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς λέξεως δὲν εἶναι εὐνόητος. Ἴσως οἱ ἀρουραῖοι λίθοι ἀπετέλουν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τείχους ἢ ἀναλήμματος, οὗ ἡ κυρία πρόσοψις συνίστατο ἐκ λίθων τετραγώνων. Τοιοῦτον τρόπον οἰκοδομῆς εὔρεν ὁ Heuzey (Le mont Olympe et l'Acarnanie σ. 322) ἐν Ἀκαρνανίᾳ: πέρυσιν δὲ ἀνεσκάφη ἐν αὐτῇ τῇ Ἐλευσίνι ἀνάλημμά τι πρὸ τῆς Φιλωνείου στοᾶς ὁμοίως ἐκτισμένον.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐδαπανήθησαν διὰ τοὺς σπονδοφόρους, τοὺς ἀποσταλέντας εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου: αἱ σπονδαὶ ἤρχοντο τοῦ μεταγετινῶνος (CIA I, 4), ὥστε ἔπρεπεν οἱ σπονδοφόροι νὰ ἐκπεμφθῶσιν ἕνα μῆνα πρότερον. Ἐπειτα ἐδαπάνησαν

ἀρκετὰ εἰς διατροφήν τῶν ἐπιγραφῆν ἐγκολαψάντων ἐπὶ δημόσιον τι ἀνάθημα ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ (στ. 6-8). Ἡ ἐγκόλαψις εἶχεν ἀρχίσει περὶ τὰ μέσα τῆς ἐνάτης πρυτανείας τοῦ παρελθόντος ἔτους, δηλ. τῆς Λεωντίδος φυλῆς πρυτανευούσης ἐπὶ Ἀριστοφῶντος ἀρχοντος (ἰδ. CIA, II, 176), ἐξηκολούθησε τὴν δεκάτην ἴσως ὀλόκληρον καὶ ἐτελείωσε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἀρχοντος ἔτους. Ἦν λοιπὸν ἡ ἐπιγραφὴ ἐξαιρετικῶς μεγάλη: διὰ τοῦτο εἶναι πιθανόν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀναθήματος, οἷα τὰ ἐπιτασσόμενα ἐν ἐπιγραφῇ δημοσιευθείση ὑπὸ Εὐστρατιάδου ἐν Ἀθην. τόμ. 8. σ. 407 ἐξ.: τὰς δὲ ἄλλας κριθὰς καὶ πυροὺς ἀποδομένους τοὺς ἱεροποιούς μετὰ τῆς βουλῆς ἀναθήματα ἀνατιθέναι τοῖν θεοῖν, ἅτ' ἂν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων δοκῆ καὶ ἐπιγράφειν τοῖς ἀναθήμασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ἀπαρχῆς ἀνετέθη καὶ Ἑλλήνων τὸν ἀπαρχόμενον.

Στ. 18. Ὁ χαράκτης ἐλησμόνησε νὰ προσθήσῃ εἰς τὸ τέλος τὸν ἀριθμὸν 2473 δρ. 1 ὀβ.

Στ. 19. Τί σημαίνει ἡ ἀνακάθαρσις τῶν ἐνδῆσμων δὲν γνωρίζω.

Στ. 23. Τὸ ΔΙΞ βεβαίως ἐτέθη κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ ΜΙΞ(θός). Τὸ δὲ Βοιωτίος φαίνεται μὲν ἐπιβεβαιῶν τοὺς λόγους τοῦ Φιλοστράτου (Βίος σοφ. σ. 238), ὅτι ὑπῆρχε δῆμος Βοιωτίων, πιθανόν ὅμως τὸ ὄνομα νὰ ἦναι ἐθνικόν (Πρβ. καὶ Κουμανούδη Ἐπιγρ. ἐπιτύμ. σ. 129 ἐν σημ.).

Στ. 25. Ἀντὶ τῆς λέξεως ΑΓΑΝΤΡΟΚΥ πιθανῶς ἤθελε νὰ γράψῃ ὁ ἀντιγραφεὺς ἀπαντικρῦ. Ὁ δὲ ὀλίγος φαίνεται νὰ ἦναι τὸ στάδιον, οὗ ἡ ἐν Ἐλευσίνι ὑπαρξίς ἐπιβεβαιουῖται ὑπὸ ἀλτῆρος φέροντος ἐπιγραφῆν καὶ νεωστὶ κατὰ τὰς ἐκεῖ ἀνασκαφὰς ἀνακαλυφθέντος. (1)

Δευτέρα πρυτανεία. Πλὴν τῶν συνήθων δαπανῶν εἰς τοὺς δημοσίους καὶ τὸν ἀντιγραφέα καὶ τῆς ἐκτάκτου εἰς τοὺς ἐξηγητὰς ἐκ τοῦ γένους τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ εἰς μίαν θυσίαν (στ. 41), τὰ λοιπὰ δαπανῶνται πάλιν εἰς οἰκοδομήματα: τὰς ἱερὰς οἰκίας, τὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας, τὸ ἐπιστάσιον, τὸ τείχος καὶ τοὺς πύργους. Καθ' ὅσον ἡ πρυτανεία σώ-

(1) Πρβ. νῦν περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἀγῶνων τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (β. στ. 45-49).

ζεται, τὸ διατείχισμα δὲν ἀναφέρεται ἐν ταῖς δαπάναις, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ (στ. 39) λέγεται, ὅτι ἐδανείσθησαν χρήματα ἀκριβῶς εἰς τὸ διατείχισμα· ἐντεῦθεν γίνεται πιθανώτερον, ὅτι τεῖχος ἦτοι περιβόλος καὶ διατείχισμα εἶναι τὸ αὐτό. Περὶ δὲ τῶν ἀναφερομένων οἰκοδομημάτων, καθ' ὅσον γνωρίζω, μόνον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης λαμβάνομεν γνῶσιν τῆς ὑπάρξεώς των.

Στ. 46-48. Τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ᾖναι ἄλλο εἰμὴ ἢ στρώσις αὐτοῦ (πρβ. Πολυδ. VII 118: λιθόστρωτον ἔδαφος καὶ λιθολόγημα καὶ λελιθωμένον)· καὶ κατωτέρω δὲ (στ. Α. στ. 76) τὸ αὐτὸ σημαίνει, ἐν ᾧ στ. Β. στ. 53 ἴσως τὸ οἰκοδομεῖν. Ἐκαθάρισαν λοιπὸν τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου μέχρις οὗ εὖρον στερεὰν γῆν, ἔστρωσαν ἔπειτα ἐπ' αὐτοῦ λίθους ἀργούς (ἀρουραίους) καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄλλους τετραγώνους τῆς Αἰγίνης (καὶ τῆς Ἐλευσίνος;)· τοῦτο σημαίνει τὸ ἀντέστρωσαν ἐπεξηγούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ στ. Α. στ. 52. Σκοπὸς τῆς διπλῆς ταύτης στρώσεως ἦν πρῶτον μὲν νὰ γείνη τὸ ἔργον στερεόν, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ ὑψωθῇ τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου μέχρι τοῦ ἐδάφους τῆς αὐλῆς τοῦ περιβόλου.

Στ. 54. Τὴν ὄργυαν καὶ τὸν πῆχυν ἐννοεῖ ἐπιφάνειαν ἔχουσαν μῆκος μὲν ὄργυας, πλάτος δὲ ἢ ὕψος πῆγους.

Στ. 55-56. Αὗται αἱ πλίνθοι, καὶ περ πολὺ μεγαλειότεραι τῶν ἀμέσως κατωτέρω μνημονευόμενων, τιμῶνται ὅμως εὐθηνότερον· διότι κατεσκευάσθησαν ἐκ χύματος παλαιῶν πλίνθων (ἐλκυσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ πύργου), καὶ κατὰ συνέπειαν ἢ ἐργασία ἦν πολὺ ὀλιγωτέρα.

Στ. 57. Γεώνιον, ἂν ἀνέγνωσα ὀρθῶς, εἶναι ἢ ἀγορὰ τῆς γῆς ἢ τοῦ πηλοῦ.

Στ. 60. Κατὰ τοῦτον τὸν στίχον πρέπει ἢ ἐν CIA II 167, στ. 83 φράσις· πηλῶ ἠχυρωμένω . . . γῆς διπτ. ημένης: ν' ἀναγνωσθῇ γῆς διηττημένης.

Στ. 66. Φαίνεται, ὅτι εἶδός τι ξύλων ἢ δοκῶν ἐλέγοντο μακεδονικὰ ἐκ τῆς χώρας, ὅθεν κυρίως εἰσήγοντο.

B.

Ἐκτη πρυτανεία. Πάλιν ἔρχονται πρῶται αἱ δα-

πάναι εἰς τοὺς δημοσίους καὶ τὸν ἀντιγραφέα. Μετὰ ταύτας αἱ εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει, τὸν θησαυρὸν, τὸ Νεωκόριον καὶ τὸν ναὸν τοῦ Πλούτωνος. Ἐκ τούτων ὁ θησαυρὸς τοῦλάχιστον καὶ τὸ Νεωκόριον εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἔκειντο ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιβόλου· κατὰ τὸ παρὸν ὅμως αἱ ἀνασκαφαὶ οὐδεμίαν εἰσέτι ἐπιτρέπουσιν εἰκασίαν περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως αὐτῶν.

Στ. 9. Θακεῖον ἦν θρόνος τις προωρισμένος ἴσως δι' ἐν ἢ πλείονα ἀγάλματα θεῶν ἐκτιθέμενα κατὰ τὴν ἑορτήν.

Στ. 22. Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουμανούδη, ὅστις καὶ μοι ὑπέδειξεν, ὅτι ἡ λέξις διακάλισις εὐρίσκεται ἐν ἐπιγραφῇ ἐξ Ἐρμιόνης (ἰδ. τοῦ αὐτοῦ Συναγωγῆν λέξεων). Ἐγὼ κατ' ἀρχὰς εἶχον ὑποθέσει, ὅτι ἐγκρύπτεται τὸ ῥῆμα ἐναγκαλίω, ἦτοι ἀγκαλίδας ποιῶ. Ἀλλ' ὁ λίθος φαίνεται, ὅτι πράγματι δεικνύει ἔγνη τοῦ ἰῶτα πρὸ τοῦ ἄλφα (1).

Στ. 26-27. Αἱ πυλίδες, περὶ ὧν πρόκειται, εἶναι αἱ τοῦ τεύχους.

Στ. 31. Οἱ ἀριθμοὶ ἀναγινώσκονται καθαρῶς, ὥστε ἀντὶ τοῦ τρεῖς πρέπει νὰ ᾖναι τέτταρες.

Στ. 46. Περὶ τῆς ἐπαρχῆς ἰδ. νῦν Κουμανούδη Συναγ. λέξεων. (2)

Στ. 47. Ἡ Ἀγέλαστος πέτρα ἔκειτο ἐν Ἐλευσίνι παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ (Ἀπολλοδ. Βιβλ. 1, 5, 2).

Στ. 48. Λεκάνας εἰσὶ τὰ σκεύη, ἐφ' ὧν πηλοφοροῦσι (πρβ. Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. στ. 840 καὶ 1143).

Στ. 51. Ἐφ' ὧτε ξύλα αὐτὸς αὐτῶ — ἴσως κατὰ λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἀντὶ αὐτὸν αὐτῶ κλ.

Στ. 57. Ἄν καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐγκρύπτεται λάθος τι, ἀγνοῶ τί πράγματα εἶναι τ' ἀπὸ τῶν κίωνων.

Στ. 61. Χνοῦς εἶναι τὸ κεκομμένον σχοινίον ἢ στυππεῖον, ᾧ καὶ σήμερον χρῶνται εἰς τὰς ὀροφὰς ὡς συνδετικῶ τοῦ πηλοῦ.

Στ. 68. Ἀνωτέρω τὸ κεράμιον εἶναι μέτρον =

(1) Τώρα βλέπω, ὅτι καὶ ὁ κ. Koehler συνεπλήρωσεν [ἀ]να(γ)-καλί(α)σιν.

(2) Ἐκ τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει στίχων 6 50 καὶ γ 1 ὑποθέτω νῦν, ὅτι ἐπαρχὴ καὶ ἀπαρχὴ εἶναι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

τῷ μετρητῇ κατὰ τοὺς ἀρχαίους· ἐνταῦθα ἐννοοῦνται σκεύη πήλινα.

Στ. 73. Τί μέρος τῆς οἰκοδομῆς ὀνομάζεται κέ-

λης καὶ τί κερκίς, μοὶ εἶναι ἄγνωστον. Ἄγελαται δὲ κεραμίδες εἰσὶν αἱ συνήθεις, οὐχὶ αἱ ἀκροκέραμοι.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Συνέχεια) (1)

11 (39)

Τ Ι Μ Ο Κ Η Δ Η Ξ Γ Ν Α Θ Ι Δ Ο Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Π Ε // //
 Η Ξ Μ Ι Κ Υ Θ Ι Ω Ν Ο Π Ε Ρ Ι Π Ο Λ Α Ρ Χ Ο Ξ Α // Η //
 Α Γ Α Θ Ο Ξ Ε Ξ Τ Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Λ
 Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ξ Τ Ε Α Υ // Ο Ν Ε Τ Α Ξ
 5 Ε Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Α Δ Ε Κ Α Ι Τ Ο Υ Ξ Ξ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ
 Α Ξ Τ Ο Υ Ξ Μ Ε Θ Ε Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Ε Π Ρ , Λ Τ Τ Ε Ν Ρ
 Ρ Ο Ξ Τ Ε Τ Ο Υ Ξ Ξ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Υ Ξ Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ Η
 . Ο Ν Ο Π Ω Ξ Φ Υ Λ Α Κ Η Ι Κ Α Ν Η Ε Λ Θ Ο Ι Ε Λ Ε Υ
 . . Ν Α Δ Ε Κ Α Ι Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Ο Ξ Ω Ν Ε Δ Ε Ι Τ Ο
 10 Υ Λ Α Κ Η Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ο Ξ Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Θ Α
 Ι Ι // Ι Ξ Ε √ √ Θ

Τιμοκίδης Γνάθιδος εἶπεν· ἐπε[ιδ-
 ἢ Σμικυθίων ὁ περιπόλαρχος Ἄ[ξ]η(νιεύς·)
 ἀγαθός ἐστι περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐλ-
 ευσινίων, καὶ αὐτός τε αὐτὸν ἔταξ-
 εν Ἐλευσινάδε καὶ τοὺς στρατιώτ-
 ας τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἔπρ[α]ττεν π-
 ρός τε τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν δῆ-
 μον, ὅπως φυλακὴ ἰκανὴ ἔλθοι Ἐλευ-
 στῆ]νάδε, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσων εἶδετο
 10 εἰς φ]υλακὴν Ἐλευσίνος, ἐψηφίσθα-
 ι Ἐλευσιν:]ι[ο]ις ἐ[παι]νέσαι Σμι]κυθ-
 ίωνα]

Ἄναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω στοιχηδὸν γε-
 γραμμένα ἐπὶ στήλης λίθου πεντελικοῦ τεθραυσμέ-
 νης τὰ κάτω, (ὑψ. σωζόμενον 0,45, πλάτ. 0,31,

(1) Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχαιολ. σελ. 75, 1883.

πάχ. 0,07) ἀπλοῦν γείσον ἄνω ἐχούσης καὶ ἀνά-
 γλυπτον φερούσης παράστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ κά-
 θηται ἐπὶ ἀπλοῦ ἄνευ ἀνακλίσεως θρόνου γυνή
 πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ποδῆρη χιτῶνα καὶ
 ἰμάτιον φορούσα καὶ τῇ δεξιᾷ ἐναποθέτουσά τι
 στρογγύλον ἐν τῇ παλάμῃ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς
 τοῦ πρὸ αὐτῆς ἵσταμένου καὶ ταύτην προσβλέπον-
 τος ἀνδρός· οὗτος περιβέβληται μόνον τὸ ἰμά-
 τιον, ἀλλ' οὕτως, ὥστε καλύπτονται τὰ κάτω μέ-
 χρι τῶν ποδῶν καὶ τὰ ἔμπροσθεν ἄνω μέχρι σχε-
 δὸν τοῦ λαιμοῦ· ὁ δεξιὸς ὤμος εἶναι ἀκάλυπτος,
 ὡς συνήθως, τοῦ ἀριστεροῦ καλύπτεται μόνον τὸ
 ἄκρον· ἐν τῇ κεφαλῇ φαίνεται οἰονεὶ στέφανον φο-
 ρῶν, τῇ δὲ δεξιᾷ κρατεῖ ὑψωμένον καὶ κατὰ τὸ
 ἀνώτατον τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἐπερειδόμενον παρεμ-
 φερές τι πρὸς ῥόπαλον· ὅπισθεν τῆς καθημένης γυ-
 ναικὸς ἵσταται παῖς, τὸ ἰμάτιον μόνον φορῶν κατὰ

τὸν συνήθη τρόπον καὶ πρὸς τὸ κέντρον βλέπων.
Ἡ ἐργασία τοῦ ἀναγλύφου εἶναι ἡ συνήθης ἐν τοῖς
τοιούτοις ἔργοις· ὁ τύπος λίαν ταπεινὸς καὶ ὑπὸ
τοῦ χρόνου ἀποτετριμμένος· καὶ τῶν γραμμάτων
δὲ ἡ ἐγγάραξις, εἰ καὶ στοιχηθὸν, δὲν εἶναι ὅμως
ἐπιμελής· οὐδὲν ἦττον ὅμως τὸ ψήφισμά μοι φαί-

νεται ἀνήκον εἰς τὸν Δ^{ον} π. Χ. αἰῶνα· ὁ ἐνταῦθα
τιμώμενος ἀνὴρ, ὅσον ἐγὼ οἶδα, δὲν εἶναι ἀλλαχό-
θεν γνωστός. Ἡ στήλη εὐρέθη ἔνθα καὶ τὸ ψήφι-
σμα τὸ εἰς Χαιρήτιον τὴν αὐτὴν ἡμέραν. (Πα-
ράβ. ἀρθ. 10).

12 (40)

	Θ	Ε	Ο	Ι
	Τ	Α	Δ	Ε
	Α	Λ	Λ	Ω
	Χ	Ο	Υ	Ξ
5	Τ	Ο	Ι	Ξ
	Ρ	Χ	Ο	Υ
	Κ	Α	Ν	Α
10	Π	Ι	Κ	Ρ
	Η	Ξ	Τ	Η
	Ρ	Ι	Α	Ι
15	Ν	Μ	Ι	Κ
	Ω	Τ	Α	Δ
	Υ	Κ	Ε	Χ
20	Ρ	Ο	Ν	Γ
	Ο	Δ	Α	Ν
	Κ	Λ	Ε	Ι
25	Ε	Ν	Τ	Α
	Δ	Ι	Ε	Π
	Ω	Ν	Ι	Ι
30	Τ	Η	Ρ	Ι

Θεοί.

Τάδε παρέδωκε Λεπτινῆς ἐκ Κοί(λης) τοῖς ταμίαις τῶν
ἄλλων Θεῶν Χαιρεστράτῳ Κολλυτεῖ καὶ συνάρ-

χουσι, ἐπὶ Χαρικλείδου ἀραχοντος, οἱ δὲ ταμίαι
τοῖς ἐπιστάταις Ἀμφικτύονι Ἀφιδναίῳ καὶ συν[ά-
ρχουσι, οἱ δ' ἐπιστάται τοῖς ἐπιστάταις Νικοδήμ-

ω Ἄθμονεῖ καὶ συνάρχουσι, ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος.
 Κανᾶ χαλκᾶ δύο ὑγιῆ· ἕτερα κανᾶ πέντε χαλ-
 κᾶ ποδὸς ἐνὸς δέοντα· ἤθμοι ΓΙ· κύαθοι τέτταρε-
 ς], ὁ εἷς κατεαγὼς· χυτρίδια μικρὰ ΓΙ· ζωμηρύσει[ς
 ΓΙ· κρηστήριον· πίνακες δύο χαλκοῖ· σφαγεῖον·
 λ]οιβίδες ΙΙ· οἰνοχόαι ΙΙΙΙ· ἡμίχουν, χοῦς χαλκᾶ· κρ-
 ηστήριον κατεαγὼς· κᾶδοι ΙΙΙ οὐ στέγοντες· κρεάγ-
 ρια ΙΙ κατεαγότα· κότυλος οὐ στέγων· ψυκτήριο-
 ν μικρὸν οὐχ ὑγιές· λαμπαδεῖον· χειροπέδαι· στελ-
 γ]γίς χαλκῆ· λεθήτια ΙΙ, τὸ ἕτερον οὐ στέγον· ἐχίνο-
 ς] ὦτα ΔΙΙ χαλκᾶ· στურάκιον· λόνχιον· ὑδρία ΙΙΙ, ἡ μί-
 α ο]ὐκ ἔχουσα πυθμένα· λυχνεῖα ΙΙ σιδηρᾶ· ποδανιπ-
 τή]ρες ΙΙΙΙ, εἷς πυθμένα οὐκ ἔχων· ὀθειλίσκοι ΔΔΙΙ· ΕΠ-
 τὸ ἕτε[ρον] πόδα οὐκ ἔχ[ον]· κραδευταί ΓΙ·
 π]οδαν[ιπτ]η
 κλεις ἀνάπαιστος (1)
 ΥΞ λίαν ἐντατοί· ἕτε-
 ραι] ΥΞ λίαν ἐντατοί· ἕτεραι
 ἐντατοί· ἕτεραι κλίται το
 ΔΙΙ· ἐπίκλιντρα ΓΙΙ· τραπε-
 ζεῖα ξύλινα ὑγιῆ;] ΙΙ· ἕτερα τραπεζεῖα ΙΙ κατεαγ-
 ὄτα] ΩΝ ΙΙΙ· κλισμάκιον μικρὸν· σκ-
 τήριον· κάρδοποι δύο, ἡ μία
 οὐχ ὑγιής;].

Ἄναγινώσκονται τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ στήλης πεντε-
 λικοῦ λίθου ἀποτελουμένης ἐκ δύο τεμαχίων προσ-
 αρμοζόντων ἀλλήλοις κατὰ τὸν 20^{όν} στίχον καὶ

ἄνω εἰς λίαν ἄτεχνον καὶ ἀπλοῦν ὄλως ἀετωμάτιον
 ἀποληγούσης. Ὑψος, ὄλον σχεδὸν σωζόμενον, ὡς
 εἰκάζω, 0,81, πλάτ. 0,26, πᾶγ. 0,06. Πρὸς τὰ
 κάτω ὑπάρχει τόπος ἀγραφος ὡσεὶ 0,30 Γ. Μ.,
 κατὰ δὲ τὸ μέσον που τῆς στήλης ἐλλεῖπει τεμα-
 χιον, ὅπερ μάτην ἤλπισα, καθὼς καὶ τὸ ἐλλεῖπον
 τοῦ προηγουμένου ψηφίσματος, νὰ εὔρω μέχρι
 τοῦδε. Τὸ ἕτερον τῶν τεμαχίων τῆς στήλης, τὸ
 τὴν ἀρχὴν περιέχον, εὐρέθη ὡσαύτως τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν παρὰ τὸ ψήφισμα τοῦ Χαιρητίου, τὸ δὲ
 ἕτερον μετὰ τινος ἡμέρας ὄχι πολὺ μακρὰν. Οἱ δύο
 μνημονεύμενοι ἄρχοντες εἶναι γνωστότατοι, ὁ μὲν
 τῆς 104 β Ὀλυμ., ὁ δὲ τῆς 106 α, Λεπτίνου δὲ
 τινος ἐκ Κοίλης μνημονεῖται ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ
 κατ' Ἀνδροτίωνος λόγῳ του καὶ ἴσως εἶναι αὐτὸς
 ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἔγραψε καὶ τὸν Πρὸς Λεπτίνην
 λόγον (Παράβ. Schäfer D. und. seine Zeit. σελ.
 358 σημ. 3). Ἀλλὰ πῶς καὶ διατί παρέδωκε τὰ
 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενα τοῖς ταμίαις τῶν
 ἄλλων θεῶν; διατί δὲ παρὰ τῶν ἐπιστάτων ἐγένετο
 ἡ παράδοσις τοῖς ἄλλοις ἐπιστάταις μετὰ παρέλευ-
 σιν ἑπτὰ ἐτῶν; Ἄγνωσθ' ἂν εἶναι δυνατὴ ἀποχρῶ-
 σά τις ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματά μου, διότι ὁμο-
 λογῶ ὅτι δὲν ἠὲνκαίρησα νὰ ἐξακριβώσω τὸ πρᾶγμα·
 τούτου ἕνεκα ὁμῶς πάλιν δὲν ἠθέλησα ν' ἀναβάλω
 τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς.

13 (35)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
 ΤΗΝΙΕΡΕΙΑΝΔΗΜΗΤΡΟΣΚΑΙΚΟΡΗΣ
 ΑΙΛΕΠΙΑΔΜΥΙΝΑΙΤΑΓΕΛΩΤΟΣΦΑΛΗΡΕ
 ΩΣΘΥΓΑΤΕΡΑΤΟΥΠΡΩΤΟΥΞΥΣΤΑΡΧΟΥ
 5 ΤΩΝΕΝΑΘΗΝΑΙΣΑΓΩΝΩΝΣΤΡΑΤΗΓΗ
 ΣΑΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΕΙΤΑΣΙΕΡΕΩΣ
 ΔΙΟΣΟΛΥΜΠΙΟΥΔΙΟΚΛΕΟΥΣΑΡΞΑΝ
 ΤΟΣΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΕΚΓΟΝΟΝ
 ΑΙΛΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΑΡΞΑΝΤΟΣΤΗΝΕΠΩ
 10 ΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΑΔΕΛΦΙΔΗΝΑΙΤΑΡΔΥΟΣ
 ΑΡΧΙΕΡΕΩΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΙΕΡΕΩΣΤΟ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΕΩΣΔΙΟΝΥΣΟΥΑΡΞΑΝΤΟΣΤΗΝ

(1) Παράβ. Ἄρχ. Ἐφημ. Π. Β. σελ. 469 στίχ. 61 καὶ 80.

Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Α Ρ Χ Η Ν Κ Η Ρ Υ Κ Ε Υ Σ Α Ν Τ Ο Σ Τ Ο Β
 Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ο Λ Υ Μ Π Ε Ι Σ Ν Σ Τ Ρ Α
 15 Τ Η Γ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ε Π Ι Τ Ο Υ Σ Ο Π Λ Γ Ι Τ Α Σ Α Ν Ε Ψ Ι
 Α Ν Α Τ Λ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Α Ρ Ξ Α Ν Τ Ο Σ Τ Η Ν Ε
 Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Α Ρ Χ Η Ν Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ε
 Π Ι Τ Ο Υ Σ Ο Π Λ Ε Ι Τ Α Σ Κ Η Ρ Υ Κ Ε Υ Σ Α Ν Τ Ο Σ Α
 20 Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Α Ν Ε Ψ Ι Α Ν Α Ι Λ Α Λ Ε
 Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ Α Ρ Ξ Α Ν Τ Ο Σ Τ Η Ν Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν
 Α Ρ Χ Η Ν Α Ν Ε Ψ Ι Α Ν Α Τ Λ Γ Ε Λ Τ Ο Σ Α Ρ Ξ Α Ν Τ Ο
 Τ Η Ν Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Α Ρ Χ Η Ν Α Ν Ε Ψ Ι Α Ν Π Π Ὢ Μ
 Η Γ Ι Ο Υ Α Ρ Ξ Α Ν Τ Ο Σ Τ Η Ν Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Ν Α Ρ Χ Η Ν
 Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ε Π Ι Τ Ο Υ Σ Ο Π Λ Ε Ι Τ Α Σ Τ Ο .
 25 Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ο Λ Υ Μ Π Ε Ι Ο Ν Κ Α Ι Γ Υ
 Μ Ν Α Σ Ι Α Ρ Χ Η Σ Α Ν Τ Ο Σ Ο Ι Κ Ο Θ Ε Ν Π Ρ Ε Σ Β Ε Υ
 Σ Α Ν Τ Ο Σ Ο Ι Κ Ο Θ Ε Ν Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Δ Ι Ο Σ Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Υ
 Μ Η Τ Ε Ρ Α Ο Ε Π Ω Ν Υ Μ Ο Σ Α Ρ Χ Η Ν Π Π Ὢ Μ
 Η Γ Ι Α Σ Φ Α Λ Η Ρ Ε Υ Σ Ν Κ Α Ι Π Ὢ Μ Ε Π Ι Λ Α Μ Ψ Ι Σ
 30 Τ Η Ν Ε Α Υ Τ Ω Ν Τ Η Θ Η Ν

Ἀρχὴ τύχη. Τὴν ἱερίαν Δημότρος καὶ Κόρης Αἰ-
 λία(ιν) Ἐπιδαμνίου Αἰδ(ίου) Γέλωτος Φαληρέως θυγα-
 τέρα, τοῦ πρώτου ξυστάργου τῶν ἐν Ἀθήναις ἀγώνων,
 στρατηγῆσαντος ἐπὶ τοὺς ἀπλείεας, ἱερίως Διὸς Ὀλυμ-
 πίου Διοκλείου, ἄρξαντος τὴν ἐπάνωμον ἀρχὴν, ἐγγονοῦ
 Αἰδ(ίου) Ἀλεξάνδρου, ἄρξαντος τὴν ἐπάνωμον ἀρχὴν,
 ἀδελφιδῆν. Αἰδ(ίου) Ἄρδου ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν,
 ἱερίως τοῦ Ἐλευθερίως Διονύσου, ἄρξαντος τὴν ἐπώ-
 νωμον ἀρχὴν, κηρυκείσαντος τὸ Βῶν, ἀγωνοθετήσαντος
 Ὀλυμπετίων, στρατηγῆσαντος ἐπὶ τοὺς ἀπλείεας, ἀνεψί-
 ψιν Αἰλ(ίου) Καλλιπράτους ἄρξαντος τὴν ἐπάνωμον ἀρ-
 χὴν, στρατηγῆσαντος ἐπὶ τοὺς ἀπλείεας, κηρυκεί-
 σαντος, ἀγωνοθετήσαντος, ἀνεψίαν Αἰδ(ίου) Ἀλεξάν-
 δρου ἄρξαντος τὴν ἐπάνωμον ἀρχὴν, ἀνεψίαν Αἰδ(ίου)
 Γέλωτος, ἄρξαντος(ς) τὴν ἐπάνωμον ἀρχὴν, ἀνεψίαν Π(ο-
 πλίου) Πομπ(ωνίου) Ἥγιου ἄρξαντος τὴν ἐπάνωμον ἀρ-
 χὴν, στρατηγῆσαντος ἐπὶ τοὺς ἀπλείεας τὸ [δευτερον],
 ἀγωνοθετήσαντος Ὀλυμπετίων καὶ γυμνασάρχῆσαντος
 οἰοθῆν. πρεσβύσαντος οἰοθῆν, ἱερίως Διὸς Ὀλυμπίου,
 μητέρα ὁ ἐπάνωμος ἄρχων Π(όπλιος) Πομπ(ωνίας)
 Ἥγίας Φαληρέως, Ν(ομέριος) καὶ Πομπ(ωνία) Ἐπι-
 λαμψίς τὴν ἐαυτῶν τῆθην.

Ἀναγινώσκονται τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ βάρου λίθου
 πεντελίκου βεβλαμμένου ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὸν

ἀπλοῦν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον. Ὑψ. 1,30,
 πλάτ. 0,67 καὶ 0,55, πάχ. 0,67 καὶ 0,60. Τρεῖς
 μόνον, ὡς συνήθως ἐν τοῖς τοιούτοις βάθροις, τῶν
 πλευρῶν τοῦ ὠμαλισμέναι ἄνω δὲ ὅσαι γομφώ-
 σεως. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων (μέγεθος αὐτῶν
 0,015 περίπου, ἀπόστασις ὡς καὶ τῶν στίγων ἀπ'
 ἀλλήλων ἐλαχίστη) μαρτυρεῖ τοὺς μετ' Ἄδριανὸν
 χρόνους. Τὸ Α αὐτὸ μὲν οὕτως Α, τοῦ δὲ οὕτως Λ
 φέρεται γεγραμμένον, τὸ δὲ Ο τεράκις ἔχει ρο-
 βοειοῦς σηῆμα ὅι ἐπάνωμοι ἄρχοντες Ἀτλ. Γέ-
 λως Φαληρέως καὶ Ἄρδου εἶναι καὶ ἀλλαγῶθεν
 γνωστοί, ὅχι ὁμοῦ καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀρχῆς αὐ-
 τῶν. (1) Τοὺς λοιποὺς, ὧν δύο τὸ αὐτὸ εἶχον ὄνο-
 μα (ἔαν μὴ ἀμάρτημά τι ὑπολανθάνῃ τοῦ χαράκτου
 ἐν τοῖς στίχοις 9^ο καὶ 19^ο), δὲν εὐρίσκει μνημονευ-
 μένους ἐν τοῖς σημειουμένοις τοῦ Dumont συγ-
 γράμμασιν, (2) ἀγνωσθὲν δὲ ἀλλοθῆν ποθὲν κατόπιν

(1) *Herab. Dumont des Ar. Atheniens eal. 88 καὶ 100. Fa-
 stes Ep. d' Athènes eal. 35.*

(2) Ἐν τοῖς *Fastes Epon. d' Athènes eal. 65* φέρονται ἀναγε-
 γραμμένοι τέσσαρες ἐπίνομοι ἄρχοντες μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Διοκλείου.
 Ἄλλ' ἂν τις τούτων (πάντες φαίνονται ἄρξαντες π. Χ.) ὀνόματι γὰ
 ἔχη στίχων τινὰ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἑνταῦθα, ἀγνοῶ. Ὅ ἐν τῇ ἀ-
 ρθῇ σελίδι τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος μνημονευόμενος Ἥγίας εἰς Τί-
 μοκρᾶτους οὐδὲμίαν βεβαίως πρὸς τὸν ἡμέτερον ἔχει στίχων.

ἐγνώσθη τις τούτων καὶ τούτου ἕνεκα ἐκδίδω ἐν τούτῳ τῷ τεύγει τὴν ἐπιγραφὴν. Τὸ βῆθρον εὐρέθη κατὰ μῆνα Αὐγούστου του παρόντος ἔτους ὄρθιον, ἀλλ' ἀνεστραμμένον ἔμπροσθεν σκεδὸν τῶν βαθμίδων τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Ναοῦ εἰς ὄγι μέγα βάθος, ὅπως καὶ πάντα σκεδὸν τὰ βῆθρα. Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς ταῦτα ἴσταντο θὰ εἰπώμεν ἀλλαγῶς τὰ δέοντα. Ἐκεῖ δ' ἐπίσης εὐρέθησαν, καθ' ὅσον ἡ σκαφὴ προὔγρει, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐρριμμένα, ἢ πρὸς οἰκοδομητικὸν τινα σκοπὸν χρησιμεύοντα, καὶ πάντα τὰ κατωτέρω δημοσιεύμενα μέχρι τοῦ ἀριθ. 18^ω καὶ πρὸς τούτους καὶ δύο ἕτερα οὐδεμίαν φέροντα ἐπιγραφὴν. (Παράβ. Len. R. Ar. à Él. σελ. 190).

14 (136)

ΙΕΡΕΙΑΝΠΟΛΙΑΔΔΟΣΑΘΗΝΑΣ
ΚΑΘΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΝ
ΤΗΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΕΥΒΟΥΛΗ
ΚΑΙΕΠΕΡΩΤΗΜΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
ΤΩΝΦΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΓΕ
ΝΟΣΤΟΥΠΡΑΞΙΕΡΓΙΔΩΝΣΑΒΕΙ

15 (134)

ΕΚΓΟΝΟΝΗΔΕΘΥΓΑΤΡΑΔΥΟΙΝΥΠΑΤΩΝΑΡΡΙΑΝΩΝ
ΟΙΣΟΦΙΑΙΠΛΟΥΤΟΝΚΑΙΓΕΝΟΣΗΓΛΑΙΣΑΝ
ΜΥΣΤΙΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΛΗΜΕΝΤΙΑΝΗΝΠΑΡΑΔΗΟΙ
ΣΤΗΣΑΝΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΚΑΙΣΟΦΙΑΣΕΝΕΚΑ

Ἐργον ἡδὲ θύγατρ' ὄντων ὑπάτων Ἀρριανῶν,
Οἱ σοφίς πλοῦστον καὶ γένος ἡγλάναν,
Μύστιν Ἀθηναῖοι Κλημεντιανὴν παρὰ Δηοῦ
Στήσαν σωφροσύνης καὶ σοφίας ἕνεκα.

Τὸ ἐν τῇ συντομίᾳ καὶ ἀπλότῃ αὐτοῦ ὄγι ἀγάρτων, ἐν συγκρίσει μάλιστα πρὸς ἄλλα φορτικὰ τῶν αὐτῶν χρόνων, τετραστάγειν τοῦτο ἐπιγράμμα

ΝΙΑΝΗΝΑΜΙΛΛΩΝΕΥΣΕ
ΒΕΙΑΣΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝΘΕΩΝ
ΕΝΕΚΕΝ

Ἰέρειαν Πολιάδος Ἀθηναῖς, καθ' ὑπομνηματισμὸν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς καὶ ἐπιρρώτημα τῆς Βουλῆς τῶν Φ καὶ τοῦ Δήμου. τὸ Γένος τὸ Πραξιεργιδῶν Σαβητιανῶν Ἀμιλλῶν (:), εὐσεβείας τῆς περὶ τῶν Θεῶν ἕνεκεν.

Ἐπὶ βῆθρου λίθου πεντελικῆς ὁμοίου τῷ προηγούμενῳ καὶ οὐχὶ κατὰ πάντα σώου. Ὑψ. 1,40, πλ. 0,72 καὶ 0,55, πᾶχ. 0,55 καὶ 0,42. Γραμμάτων μέγεθος 0,02 ἀπόστασις αὐτῶν ἀκανόνιστος. Στίχων ἀπόστασις 0,015 περίπου. Καὶ τοῦ Θ τὸ σχῆμα ῥομβοειδὲς ἐστίν. Τιμωμένον ἱερόον καὶ ἄλλων Θεῶν δι' ἰδρύσεως ἀνδριάντος ἐν Ἐλευσίει ἐγόμεν παραδείγματα (Lenor. R. Arch. à Eleusis σελ. 243) Τὸ γένος τῶν Πραξιεργιδῶν δὲν εἶναι ἀγνωστον (ἴδε Pape ἐν λέξει) ἀλλὰ περὶ τῆς τιμωμένης ἐνταῦθα ἱερείας οὐδὲν εὑρον εἰς ὅσα ἐπρόφρασα ἢ ἀνατρέξω βιβλία. Τὸ ΑΜΙΛΛΩΝ μοι εἶναι ὄγι σαφές.

ἀναγινώσκειται ἐπὶ βῆθρου λίθου πεντελικῆς οὐχὶ κατὰ πάντα σώου, ὁμοίου δὲ τοῖς ἀνωτέρω. Ὑψ. 1,33, πλάτ. 0,66 καὶ 0,73, πᾶχ. 0,52 καὶ 0,65. Τὸ ὄνομα τῆς τιμωμένης οὐδ' ὑπάρχει ἕως ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape. Περὶ δὲ τῶν δύο ὑπάτων Ἀρριανῶν δὲν ἐπρόφρασα ἢ ἀνατρέξω εἰς ὅλα τὰ κατάλληλα βιβλία, ὅπως ἰδῶ ἂν φέρονται καὶ κατὰ τοιοῦτον ἔτος σημειωμένοι.

16 (127)

ΜΥΣΤΙΠΟΛΟΙΔΗΜΗΤΡΟΣΕΜΕΙΟΤΙΣΙΕΡΗΣΤΩ
ΜΗΝΗΜΟΣΥΝΗΔΗΟΥΣΠΑΡΑΝΑΚΤΟΡΩΟΥΝΟΜΑΜΕΝΜΟ.

ΒΕΘΕΡΕΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1883.

11

.. ΝΕΙΚΗΤΙΚΤΕΝΔΕΘΑΛΕΙΑΣΚΕΚΥΔΗΣΣΑ
 ΠΑΤΡΙΦΙΛΩΚΑΛΛΑΙΣΧΡΩΑΓΑΚΛΕΙΤΟΥΔΑΡ''
 5 ΕΥΝΕΙΚΗΤΗΣΔΑΥΤΕΣΑΟΦΡΩΝΙΕΡΟΥΦ
 ΗΝΑΠΕΙΣΑΙΟΙΟΦΕΡΩΝΥΜΟΣΑΝΤΟΛΙ
 .ΙΣΙΔΟΤΗΤΟΥΚΥΔΟΣΑΜΥΜΟΝ
 ΡΗΤΗΡΩΝΠΑΠΠΟΣΔΑΡΕΣΕΥΠΕΛΕΝ
 ΖΩΙΛΟΣΟΔΟΙΟΙΣΙΝΑΔΕΛΦΕΙΟΙΣΦΡΟΝ
 10 ΤΩΜΕΝΑΠΑΙΓΛΗΕΝΤΟΣΑΝΑΚΤΟΡΟΥΙΕΡΣ
 ΓΛΑΥΚΩΑΤΑΡΣΟΦΙΗΣΗΓΗΤΟΡΙΤΗΝΤΕΠΛΑ,
 ΔΡΕΥΑΤΟ:ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΩΠΕΡΙΩΝΥΜΩ:ΟΥΜΕΝΕΜΕΙΟ
 ΟΥΣΥΝΚΛΗΤΟΙΟΠΕΛΕΙΓΕΝΟΣΑΝΧΟΘΙΓΑΡΜΟ.
 ΗΑΔΩΝΕΠΕΤΑΙΚΛΕΟΣΑΥΣΟΝΙΗΘΕΝ

Μυστιποιοί Δήμητρος ἐμοὶ τις ἱερὴ ἔστω
 Μνημοσύνη Δηοῦς παρ' ἀνακτόρων· οὐνομα μὲν μοι
 Εὐνείκη, τίτεν δὲ Θζλειά με κυδέσσο
 Πατρι φίλω Καλλαισχρῶ ἀγακλει' τοῦ δ' ἄρ[μήτηρ];
 Εὐνείκτ' τῆς δ' αὐτῆ σάφρων Ἱεροφ[άντης];
 *Ὡν ἀπ' Εἰσαίσιου φερώνυμος, ἀντολέ
 Εἰρησότη' τοῦ κίδος ἀμυμον
 Ρητήρων· πάππος δ' ἄρ' ἔμευ πέλεν
 Ζώϊλος, ὃς ἴδοισαν ἀδελφοῖσι φρον
 Τῷ μὲν ἀπ' αἰγλήεντος ἀνακτόρου Ἱεροφάντη
 Γλαύκῳ ἀτέρ σοφίης ἡγήτορι τὴν τε κ.λα . . .
 Δριψατο: Καλλαισχρῶ περιωνύμω: οὐ μὲν ἐμετο
 οὐ συναλήτοιο πειλεῖ γένος· ἀνχθη γάρ μοι
 ἠιδων ἔπειτα κλέος Λύσονιηθεν.

Ἄναγιώσκονται οἱ ἀνωτέρω δέκα καὶ τέσσαρες
 ἐξάμετροι στίχοι ἐπὶ βάρθρου λίθου πεντελικού τε-
 θρασυμένου ἐν πολλοῖς ἀνω καὶ κάτω καὶ τῶν
 ἀπλοῦν αὐτοῦ ἀργι-τεκτονικῶν κόσμων, βεβλαμμένου
 δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐνεπίγρῳπον ἐπιζάναεν. Ὑψ. 1,02,
 πλάτ. 0,42 καὶ 0,52, πῆχυς 0,43 καὶ 0,48. Τὸ
 σχῆμα τῶν γραμμάτων δεικνύει τοὺς ἐσχάτους
 Ῥωμαϊκοὺς γρόνους. Τὸ Α ἔχει σχῆμα ὅσον ἐν τοῖς
 Βυζαντινοῖς χειρογράφοις. Τὴν ὄλην συμπλήρωσιν
 καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ
 ἐπιγράμματος ἀρίων εἰς τοὺς ἔχοντας δημιουργη-
 κωτέραν τῆς ἐμῆς τὴν φαντασίαν. Κατ' ἐπανάλη-
 ψιν εἶδον τὸν λίθον καὶ πάντοτε τ' αὐτὰ ἀνέγνωσα
 γράμματα.

17 (133)

ΠΑΙΛΤΕΙΜΟΣΘΕΝΗΣΒΕ
 ΡΕΝΙΚΙΔΗΣΑΤΑΖΗΝΩΝΟΣ
 ΤΟΥΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΥΕΞΗ
 ΓΗΤΟΥΥΙΟΥΣΜΥΗΘΕΙΣ
 ΑΦΕΣΤΙΑΣ

Π(όπλιος) Αἰλ(ιος) Τειμοσθένης Βερενικίδης, Αἰλ(ίου)
 Ζήνωνος τοῦ Πυθογράφτου ἐξηγητοῦ υἱός, μνηθεῖς ἀφ' ἑ-
 στίς.

Ἐπὶ βάρθρου λίθου πεντελικού σχεδὸν σώου καὶ
 ὁμοίου τοῖς ἀνωτέρω. Ὑψ. 0,80, πλάτ. 0,45 καὶ
 0,53, πῆχυ. 0,48 καὶ 0,52. Ἄνω, πλὴν μίαις ὀπῆς
 γομφώσεως, σώζεται καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀριστεροῦ
 ποδὸς ἐπὶ τοῦ λίθου.

18 (131)

ΚΛΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΑ^N
 ΚΛΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥ
 ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΠΟΣΣ
 ΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΑΙΑ
 5 ΠΡΑΞΑΓΟΡΟΥΤΟ.
 . ΔΔΟΥΧΗΣΑΠΟΣΣ
 . ΠΟΓΟΝΣΝΤΗΜ
 ΔΣ

Κ(αυδιαν) Θεμιστόκλειαν Κ(αυδιου) Φιλίππου τοῦ
 δεδουχίσαντος θυγατέρα καὶ Αἰλ(ίου) Πραξάγρου τοῦ
 [δ]εδουχίσαντος [ἀ]πόγονον, τῆμ (ἀφ' ἑστί:)ς.

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ δύο τεμαχίον προσαρμοζόντων βάθρου λίθου πεντελικού, ὁμοίου τοῖς ἀνωτέρω, τετραυραμένον τὰ κάτω καὶ ἄλλως ἔτι ἀλωήτου. Ὑψ. σωζόμενον 1,03, πλάτ. 0,42 καὶ 0,62, πάχος 0,42 καὶ 0,32. Γραμμάτων μέγεθος 0,04 περίπου. Στίχων ἀπόστασις 0,02-0,25. Οὔτε πρὸς τὰ κάτω, οὔτε πρὸς τὰ δεξιά του

τελευταίου ΑΣ ὑπῆρχον γράμματα. Τοῦτου ἕνεκα οὐδεμία ἄλλη συμπληρωσὶς μοι φαίνεται δυνατή. Τὸ Μ τοῦ ἐβδόμου στίχου, ἔπερ καθαρῶς ὅθεν διακρίνεται καὶ μοι ἐφάνη οἰνεὶ ἐξεπιτήδες ἀποτετραμένον, ἴσως κατὰ λάθος ἐγγράφη ἀντὶ τοῦ Ν. Περὶ τῶν ὀνομάτων παράβαλε ἀνωτέρω ἀριθ. 5.

19 (32)

ΛΥΣΙΑΝΑΡΤΕΜΩΝΟΣΠΑΙΑΝΙΕΑ
ΘΕΟΤΙΜΟΣΘΕΟΤΙΜΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣ
ΚΑΙΘΕΟΔΟΤΗΔΩΣΙΘΕΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣΟΥΓΑΤΗΡ
ΚΑΙΟΝΗΣΑΚΩΠΡΟΤΙΜΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣΟΥΓΑΤΗΡ
5 ΑΦΕΣΤΙΑΣΜΥΗΘΕΝΤΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗΙΑΝΕΘΗΚΑΝ

Λυσίαν Ἀρτίμωνος Παιανία, Θεότιμος Θεοτίμου ἐγ Μυρινούττης καὶ Θεοδότη Δασιθέου ἐγ Μυρινούττης θυγάτηρ, καὶ Ὀνησακῶ Προτίμου ἐγ Μυρινούττης θυγάτηρ, ἀρ' ἔστιαι μνηθέντα, Δημήτρι καὶ Κόρη ἀνέθηκαν.

Ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος στρογγύλου βάθρου υπογλαυκίζοντος πεντελικού λίθου. Ὑψ. ολόκληρον σωζόμενον 0,20, διάμετρος 0,55. Γραμμάτων μέγεθος 0,015 περίπου, τὰ δὲ τῆς πρώτης λέξεως διπλάσια σχεδὸν τῶν ἄλλων. Τὸ σχῆμα αὐτῶν σφόδρα πεποικλιμένον δι' ἀκρεμόνων. Στίχων ἀπόστασις 0,04. Γομρώσεως ὅπῃ σώζεται ἀνω μία ολόκληρος. Τὸ ξενίκον ὄνομα Ὀνησακῶ δὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape. Τὸ βάθρον εὑρέθη τὴν 9^{ην} Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους ἔξω τῶν τοίχων τοῦ Περιβόλου.

20 (55)

ΟΥΝΟΜΑΚΑ / . Ι ΣΤΩΜΗΤΗΡ
ΔΕΜΕΚΑΛΛΙΚΛΕΙΑ
ΟΥΓΑΤΕΡΑΙΦΘΕΙΜΗΝΕΙΣΑΤΟ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΤΟΥΤΟΔΕΠΑΤΡΙΦΙΛΩΙΜΟΙ
ΑΡΗΙΟΣΩΠΑΣΕΝΕΔΡΗ
ΕΣΓΕΡΑΣΑΘΑΝΑΤΩΝΙΣΤΑ
ΜΕΘΑΓΧΙΟΥΡΟΙ
ΔΗΟΥΣΚΑΙΚΟΥΡΗΣΔΑΙΔΗΦΟ

. ΟΥΟΥΔΕΜΕΝΥΚΤΕΣ
... ΤΟΝΤΗΛΙΟΥΚΑΛ...
... ΜΠ... ΜΕΝΑ'

Ὄνομα Καλλ(λι)στό, μήτηρ δὲ με Καλλικλεία θυγάτηρ ἰθὺειμν εἰσατο Καλλιμάχου. Τοῦτο δὲ πατρὶ φίλος μοι Ἀρήιος ὡπασεν Ἐδρη. (1) Ἐς γέρας ἀθανάτων ἰστίμηθ' ἀγγίθουσι Διούσι καὶ Κούρης δαιδηφόρου, οὐδέ με νύκτας Λή:] σοντ' ἠελίου καλλίλιον] [καλλιμάχου]νεαι.

Ἀναγινώσκεται τὸ ἀνωτέρω ἐπιγράμμα ἐπὶ ἀπλοῦ καὶ ἀνευ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου βάθρου πεντελικού λίθου τετραυραμένου τὰ κάτω κατὰ τὴν δευτέραν σειρὰν τοῦ 6^{ου} στίχου (ὑψ. σωζόμενον 0,65, πλάτ. 0,35, πάχος 0,47)· νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι στίχοι μοι φαίνεται ὅπως ἀπίθανον. Ἄνω ὑπάρχει τετραγώνως ἀβαθὴς καὶ ὄχι ὡμαλισμένη κοιλότης καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὁ πῆγος μετ' ὡσεὶ μετὰ αὐλακος πρὸς ἔγχυσιν τοῦ μολύβδου. Τὸ βάθρον εἶναι λόγου ἄξιον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἔννοιαν ἀθανάτων ἰστίμηθ' ἀγγίθουσι καὶ Κούρης δαιδηφόρου (2) = ἰστίμηθ' ἀθανάτων τῆς θύρας τῶν ἀβα-

(1) Ἀρήιος Ἐδρη = Ἄρειος Πάριος = ἡ ἔξ' Ἀρείου Πάριου Πουλλί. Ἥ ἐξήγησις ἐπιθλῶν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Κ^{ου} Σ. Ἀργασιμῶ τοῦ πρώτου τὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐν γένει μετ' ἑμοῦ συζητούντος.

(2) Ἥ φράσις εἰς γέρας ἀθανάτων ἰστίμηθ' ἀγγίθουσι καὶ Κούρης δαιδηφόρου = ἀθανάτων τῆς θύρας τῶν ἀβα-

νάτων Δήμητρος καὶ Κόρης ἀδοξηφόρου· εὐρεθὲν
 δηλ. πέρυσιν ἤδη μετ' ἄλλων πολλῶν ὁμοίων ἐν τῇ
 αὐλῇ τοῦ Ναοῦ τῇ ἔμπροσθεν τῆς ἀνατολικῆς πλευ-
 ρᾶς τῆς Στοᾶς φαίνεται πως κυροῦν τὴν γνώμην
 τῶν *Diletanti* περὶ ὑπάρξεως πύλης καὶ κατὰ
 τοῦτο τὸ μέρος, ἂν καὶ ἴχνη τοιαύτης δὲν εὐρέθη-
 σαν μέχρι τοῦδε, οὐδ' ὑπάρχει ἴσως ἐλπίς νὰ εὐ-
 ρεθῶσι δι' οὓς ἐσημείωσα ἀλλαχοῦ λόγους (1).

21 (145)

Ο Ρ Ο Ξ Χ Ω
 Ρ Ι Ο Ρ Ε Π
 Α Μ Ε Ν Ο Ε Ρ
 Ι Λ Υ Ξ Ε Ι Π Α
 Ι Δ Ι Κ Α Λ Λ Ι Ε
 Τ Ρ Α Τ Ο

H.

“Ορος χωρίου πεπραμένου ἐπὶ λίσσι παιδι Καλλι-
 στράτου Η.

Ἐπὶ τεμαχίου στήλης λίθου ἐλευσιναικοῦ πάν-
 τοθεν τετρασημένης. Γψ. 0,28, πλάτ. 0,21, πάχος
 0,09. Ἐδωρήθη εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι Μουσεῖον, ἔνθα
 καὶ εἶναι κατατεθειμένος, μετὰ πολλῆς προθυμίας
 παρὰ τοῦ εὐρύντος αὐτὸν χωρικοῦ κατὰ τὴν θέσιν
 τὴν καλουμένην νῦν σ π η λ ι ᾶ, ἔκει πλησίον, ὅπου
 ἄρχεται ἢ εἰς Μέγαρα ἀμαξήτη ὁδός. Παραδείγ-
 ματα ὁμοίων ὄρων Ἰητησάτω ὁ βουλόμενος ἐν ταῖς
Antiquités Helléniques τοῦ Κ^ο. Α. Ραγκαβῆ,
 ἔνθα καὶ περὶ τῆς φράσεως ἐπὶ λ ὕ σ ε ι γίνεται
 λόγος.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 20ῃ Ὀκτωβρίου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ

(Συνέχεια, Τετῆρος Α. σελ. 16 καὶ Β. σελ. 86)

37.

Στήλη τετραγωνικῆ ἐπιμήκης, ἥς ἰκανὸν μέρος
 ἦτο ἐμπεπηγμένον τῷ ἔδάξει, ἐν ἦ'

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
 Ε Κ Α Τ Η Β Ε Λ Ε Τ Η Ι
 Ο Ι Ε Ρ Ο Φ Ἀ Ν Τ Η Σ
 Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ
 Κ Α Τ Ο Ν Ἀ Ρ

Ἀπόλλωνι ἐκατηβελῆτῃ ὁ ἱεροφάντης Διογένης κατ'
 ἄνωρ.

Παρὰ πόδας ὑπάρχει κύκλος μετὰ γραμμῶν.

Ὁ Διογένης οὗτος εἶνε γνωστὸς ἐκ τῆς ἐν τῷ Α' ἰ-
 τεύει τῆς Ἐφημερίδος δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 1

Ἐν τῆς ἱστορίας ἀγγέλου τοῦ ἀθανάτου, ἣ κτὸς τ' ἀνωτέρω =
 ἀριθ. 10 ἐδρ ὡς κτὸς εἰς γέρας.

(1) Παράβ. Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἐπιπέρας τοῦ ἔτους 1882 σελ. 87
 καὶ 94.

ἐπιγραφῆς καὶ ἔτι ἐκ τῶν ἐπομένων πέντε, εὐρεθε-
 σῶν ἀπασῶν παρὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ ναοῦ
 τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἡ στήλη οὐδεμίαν ἔχει ἀρχιτε-
 κτονικὴν μορφήν. Γψ. 0,60. πλ. 0,38. πχ. 0,34.
 Μῆκος γραμ. 0,032.

38.

Βωμικός μαρμάρινος εἰς δύο τεμάχια τετρα-
 σμένος ἔχων ἄνω τε καὶ κάτω οἰοῖνὲ βᾶσιν ἰωνικῆς
 παραστάδος, ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας ἐσχαρὰν, τὰς
 τέσσαρας πλευρὰς λείας καὶ ἐν τῇ μιᾷ:

Σ Ε Λ Η Ν Η
 Π Ο Λ Υ Ω
 Ν Υ Μ Ω
 Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
 Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ

Σελήνη πολυώνυμῃ ὁ ἱερεὺς Διογένης.
 Γψ. 0,24. πλ. 0,17. πχ. 0,10.

39.

Ἔτερος παρεμφερῆς τὸ στήμα καὶ τὰς αὐτὰς
περίπου ἔχων διαστάσεις, ἐν ᾧ·

Τ Ε Λ Ω Ι
C Ω Ρ Ι
Ο Ι Ε Ρ
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Τελ[εσφόρ]ω σω[τήρ]ι ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Ὡς πρὸς τὸ ἐπιθετὸν τελεσφόρῳ πρὸς καὶ τὴν
ἑτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν ἐν τεύχει Β'. ἀριθ. 33.

40.

Ἔτερος παρεμφερῆς τὸ στήμα, ἐν ᾧ·

Υ Γ Ι Ε Ι Α
C Ω Τ Ε Ι Ρ Α
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Ἵγιστῶ σωτήρῳ ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Ἵψ. 0,30. πλ. 0,18. πγ. 0,14.

41.

Ἔτερος παρεμφερῆς τὸ στήμα καὶ τὰς διαστά-
σεις, ἐν ᾧ·

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Μ Α Λ Ε Α Τ Α
C Ω Τ Η Ρ Ι
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Ἀπόλλωνι Μαλεάτῃ σωτήρῳ ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Ἀπόλλων ὁ Μαλεάτης ἦτο τῶν κατ' ἐξοχὴν ἐν
τῷ ἱερῷ λατρευομένων θεῶν, καὶ ἱερόν αὐτοῦ ὑπῆρ-
χεν ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ ἱερόν ἄλσος Κυνορτίου ὄρους
(Παυσ. 2, 27, 7).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὀρμώμενος συμπληρῶ
τὴν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἀσάτωος εὐρεθεῖσαν καὶ ἐν

τῷ Ἀθηναίῳ (τόμ. Γ'. τευχ. στ'. σελ. 554.
ἀριθ. 7) δημοσιευθεῖσαν ἐπιγραφὴν οὕτως: Ἀπόλ-
λωνι Μαλεάτῃ.

42.

Ἔτερος παρεμφερῆς τὸ στήμα, μαρμάρινος καὶ
οὗτος, ἐν ᾧ·

Α C Κ Λ Η Π Ι Ω
C Ω Τ Η Ρ Ι
Ο Ι Ρ Ε Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Ἀσκληπιῷ σωτήρῳ ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Ἵψ. 0,30. πλ. 0,18. πγ. 0,13.

43.

Ἐκεῖ πλησίον εἰς ἀπόστασιν 3-5 μέτρων ἀπὸ
τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εὐ-
ρέθησαν καὶ ἄλλοι βωμίσχοι, μαρμάρινοι ἄπαντες
καὶ παρεμφερεῖς τὸ στήμα, οἷον·

Ε Λ Ε Ο Υ
Β Ω Μ Ο Ν
Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ
Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

Ἐλείῳ βωμόν Ἱεροκλῆς κατ' ὄναρ.

Παρὰ πόδας εἶνε ἐγγεγλυμμένοι δύο κύκλοι.

Ἵψ. 0,60. πλ. 0,32—0,28 (διότι ὁ λίθος στε-
νοῦσαι πρὸς τὰ ἄνω). πγ. 0,020. Μήκος γραμ-
0,02.

44.

Μαρμαρινὴ τετραγωνικὴ στήλη, βωμός καὶ αὐ-
τῆ, στενωμένη πρὸς τὰ ἄνω, ἐν ἣ βεβλημένηδὸν συμ-
κρυσταλλομένους γράμμασι·

Α Σ Κ Λ Η Π Ι
Ω
Ε Υ Κ Ο Λ Ω
Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Σ

Ἀσκληπιῷ εὐκόλῳ Φίλιππος.

Παρά πόδας κεχαραγμένος κύκλος.

Τὸ ἐπιθῆτον εὐκόλιος ἀπεδόθη τῷ Ἀσκληπιῷ, ἅτε εὐκόλιος τοὺς πάσχοντας θεραπεύοντι, ἦτοι ἔχει τὴν αὐτὴν περίπου σημασίαν, ἣν τὸ ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἡμῶν ἐπιγραφή (πεύρος Β'. ἀριθ. 28) ὄρθιος (= ὁ τοὺς ἀσθενεῖς ὄρθιος ἦτοι ἀνίστασθαι ποιῶν).

Μ. 0,90. πλ. 0,43. πγ. 0,40. Μῆκος γραμ. 0,04—0,03.

45.

Ἐπιμήκης μαρμαρίνος βωμίσκος ἔχων κατὰ τὴν ἄνω ἐπιφανείαν δύο ἐσχάρας καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἔμπροσθεν μακρῶν πλευρῶν τάδε·

ΙΚΕΤΗΣ
ΜΕΛΑΝΩΠΟΣ

Υψ. 0,12. πλ. 0,14. πγ. 0,07. Μῆκος γραμ. 0,01.

46.

Τὸ αὐτὸ κύριον ὄνομα ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ·

ΜΗΤΡΙΘΕΩΝ
ΙΚΕΤΗΣΚΑΤΟΝΑΡ
ΜΕΛΑΝΩΠΟΣΕΤΕΥΞΕΝ

Μητρι θεῶν ἰκέτης κατ' ὄνομα Μελανώπὸς ἔτευξεν.

Ἐπὶ λίθου τετραγωνικοῦ κατὰ γῶραν κειμένην ἐπὶ ἰδίου βάρου. Λι ἐπιφάνεια αὐτοῦ τε καὶ τοῦ βάρου ἔγρουσι κατὰ τὰ ἄκρα ἐγγεγλυμμένον περιθώριον. Ταῖς δύο ὀ ἐκατέρωθεν, κατὰ πλάτος, πλευραῖς συνεχίζοντο ἕτεροι λίθοι. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἶνε κεχαραγμένος κύκλος.

Υψ. 0,60. πλ. 0,63. πγ. 0,62. Μῆκος γραμ. 0,03.

47.

Λιθίνη τετραγωνικὴ στήλη ἀνε ἀρχιτεκτονικῆς τινος μορφῆς, ἐν ἣ·

ΙΕΡΕΥΣ
C T A T E I A I O C
C E K O Y N

Δ Ο C
Α C Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Π Α Ι C I N
Ε Τ Ε Ι Ο Α

Ἰερεὺς Στατελίου Σεκούδος Ἀσκληπιῷ παῖσιν ἔπει ΟΛ'.

Παρά πόδας κεχαραγμένος κύκλος.

Υψ. 0,92. πλ. 0,26. πγ. 0,18. Μῆκος γραμ. 0,032.

48.

Ἐπὶ τῆς ἐλλειψοειδοῦς βάσεως τριμήρου Ἐκάτης εὐρελείστης εἰς ἀπόστασιν πέντε μέτρων πρὸς βορρᾶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιῷ, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή·

ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΕΚΑΤΗ
ΕΠΗΚΩΙ ΦΑΒΟΥΛΟΣ

Ἀρτέμιδι Ἐκάτη ἐπηκῶ Φάβουλλος.

49.

Πλάξ ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου ἐπιστέφουσα βάρου, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὁπᾶς, ἐν αἷς ἦσάν ποτε ἐγγομφωμένοι πόδες ἀγάλματος, καὶ ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν τάδε·

... ΛΟΣ..ΣΟΝΟΣΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΑΣΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΙΤΟΝΑΥΤΩΝΥΙΟΝΜΕΝΑΝΔΡΟΝ
ΠΥΡΟΦΟΡΗΣΑΝΤΑΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

[Παύλος] [Τά]σνος καὶ Ἀσκληπιάς Ἀπολλωνίδα, ἐπιδαυριοὶ τῶν αὐτῶν υἱῶν Μένανδρον πυροφορήσαντα Ἀπόλλωνι καὶ Ἀσκληπιῷ.

Υψ. 0,26. πλ. 1,30. πγ. 0,78. Μῆκος γραμ. 0,023.

50.

Δύο προσαρμόζοντα τεμάχια πλακόδ τετραγωνικῆς συνισταμένης ἐκ τετραγωνικοῦ ἄθακος καὶ ἀνεστραμμένου κυματίου. Ἐπὶ τοῦ κυματίου καὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας σώζονται τάδε·

Δ Η Μ Η Τ Ρ Ο Σ Κ Α Ρ Π Ο Φ Ο
Ρ Ο Υ
Μ Η Ν Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Α Γ Α . . .
Π Υ Ρ Ο . . .
Τ Ο . . .

Δήμητρος κερκφόρου Μηνώωρος Ἄγα[θολέους] πυ-
ρο[φορήσας] τὸ [δεῖνα ἔτος].

Ἦψ. 0,24. πλ. 0,65. πχ. 0,38. Μῆκος γραμ.
0,02.

51.

Τετραγωνική στήλη ἐξ ἀσβεστολίθου ἔχουσα βά-
σιν καὶ ἐπικρανον οἰνεὶ σπετραν ἰωνικῆς παραστά-
δος καὶ ταδε:

Δ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ
Ν Ι Κ Ο Μ Ε Ν Η Σ
Λ Α Κ Ρ Ι Τ Ο Σ
Α Ρ Ι Σ Τ Α Ρ Χ Ο Σ
Ι Α Ρ Ο Μ Ν Α Μ Ο Ν Ε Σ
Α Ν Ε Θ Η Κ Α Ν

Παρά πόδας εἶνε κεχαραγμένος κύκλος μετὰ
γραμμῶν.

Ἡ στήλη αὕτη ἐχρησίμευεν ὡς υπόθεμα ἀναθή-
ματος προσκεκολλημένου μολύβδω, διατηρουμένου
ἔτι ἐν ταῖς ἐν τῇ ἀνω ἐπιφανείᾳ ὕπαις. Μεταξὺ δὲ
τῶν γραμμάτων ἐχαράχθησαν ὑπὸ μεταγενεστέρως
χειρὸς, παιδιᾶς χάριν, ἕτερα γράμματα δυσανά-
γνωστον οὕτω τὴν ἐπιγραφὴν ποιήσαντα.

Ἦψ. 1,15. πλ. 0,32. πχ. 0,23. Μῆκος γραμ.
0,02.

52.

Πλάξ ἐκ σκληροῦ ἀσβεστολίθου ἀνήκουσα εἰς τετραγωνικὸν βῆθρον, ἐν ἧ:

Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ν Θ Ι Ω Ν Ι Σ Α Ρ Γ Ε Ι Ο Ι
Τ Ο Ν Σ Υ Ι Ο Ν Σ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι
Ε Υ Χ Α Ν

Α Θ Η Ν Ο Γ Ε Ν Η Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Ο Υ Σ Λ Α Β Ρ Ε Α Σ Δ Α Μ Ο Π Ε Ι Θ Ο Υ Σ
Α Ρ Γ Ε Ι Ο Ι Ε Π Ο Ι Η Σ Α Ν

Στρατών, Θιωῆς. Ἀργεῖοι τὸν υἱὸν (= τοὺς υἱούς)
Ἀπόλλωνι Ἀκλαπιῶ εὐχάν.

Ἀθηνογενὴς Ἀριστομένους, Λαθρίας Δαμοπειθούς,
Ἀργεῖοι ἐποίησαν.

Περὶερρον εἶνε ὅτι δὲν μνημονεύονται ἐν τῇ ἐπι-
γραφῇ τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν. Τὰ ὀνόματα δὲ τοῦ
πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς δὲν συνδέονται ἀλλήλοις
(ὡς δὲν συνδέονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγραφο-
μένων τεχνιτῶν), διότι ναὶ μὲν καταλείπεται κενὸς
χώρος μετὰξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ γράμματα ἐναυθα δὲν
ὑπῆρχον. Περὶ τοῦ τύπου τῶν υἱῶν (πρβ. Kirch-
hoff, Stud³, z. G. d. gr. Alph. σ. 84), εἰ καὶ
παράδοξόν πως φαίνεται, ὅτι ὁ ἀρχαϊκὸς οὗτος δω-
ρικὸς τύπος διετηρήθη ἐν τοσοῦτον μεταγενεστέρους
χρόνοις.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ προκειμένη
ἐπιγραφὴ, ἐνδιαφέρουσα ἡμᾶς μάλιστα διὰ τοὺς ἐν

αὐτῇ μνημονευομένους Ἀργεῖους τεχνίτας, προέρ-
χεται πιθανῶς ἐκ τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν
χρόνων.

Ἦψ. 0,68. πλ. 0,92. πχ. 0,50. Μῆκος γραμ.
0,022.

53.

Τεμάχιον μαρμαρίνης πλακὸς, τριγωνικὸν τὸ
σχῆμα, ἐν ᾧ:

. . . Α Ι Χ Μ Ι Δ Α Σ
Δ Α Μ Ο Φ Α Ν Ε Ο Σ
Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Γ Ε Ν Ο Μ Ε
Ν Ο Σ Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ω Ι

Ἐλεῖχιμίδας Δαμοφάνους, ἱερῶς γενόμενος, Ἀσκλη-
πιῶ.

Ἦψ. 0,38. πλ. 0,33. πχ. 0,18. Μῆκος γραμ.
0,01.

54.

Τεμάχιον μαρμαρίνης πλακός (ὑψ. 0,06. πλ. 0,41. πγ. 0,015) εὑρέθην ἐπὶ τοῦ κρηπίδωματος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ᾧ σμικροτάτοις γράμμασιν ἦδε ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφή·

... ..
 ... ΗΚΩΕΙΗΤΗΡΙ...
 ... ΑΜΦΙΛΟΕΥΣΑΜΕΝΟΣ
 ... ΠΕΛΥΚΑΤΟΝΟΥΣΟΥ
 ΦΙΛΗΠΑΤΡΙΔΙ

[ἐπιχρῶμεν εἰρητῆρι... [11] κρηπίδος εὐστάμενος... [ἄ]πε-
 λῦσατο νόουσου φίλη πατριδί.

Ἵτι ὁ πρῶτος σωζόμενος στίχος συμπληρωτέος ἐπιχρῶμεν φραίνεται, ἐξ ἧς ἐδημοσίευσεν Ἀθηναίῳ (τόμ. Γ', τεύχ. ΣΓ', σελ. 554. ἀριθ. 6) ἐπιγραφή. Ὁ Πάμφιλος δὲ εἶνε καταφανὴς ὁ ὑπὲρ ἰάσεως τοῦ ἀσθενοῦς εὐξάμενος ἱερεύς.

55.

Τεμάχιον πλακός ἐπιστεφούσης βάθρον (ὑψ. 0,27. πλ. 0,27. πγ. 0,32), ἐν ᾧ ἀναγινώσκονται τάδε·

... ΚΑΡΠΟΦΟΡΟ
 ... ΟΥ...
 ... ΣΑΤΑ...
 ... ΠΥΡΟ...
 ... ΤΟ...

[Δήμητρος] καρποφόρο[ν]... ου... σατα... πυρο-
 [ροφήσας] τὸ [θεῖνα ἔτος]

Παράβαλε καὶ ἐτέραν ἐπιγραφήν ἐν τῷ τεύχει τοῦτῳ ὑπ' ἀριθ. 50.

56.

Στήλη τετραγωνική ἔχουσα ὡς βάσιν καὶ ἐπίκρνον ἄβακα καὶ κυμάτιον, τὰς τρεῖς ἐπιφανείας ἀκατεργάστους, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ, τῇ ὕψους ὡς ἰσῶς, τὴν ἐξῆς ἡμεθερμμένην ἐπιγραφήν·

ΠΑΙΛΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΑΝΤΙΟΧΟΥΙΕΡΑΠΟ
 ΛΗΣΑΣΑΣΚΛΗΠΙΩΚΑΙ
 ΤΟΙΣΕΝΤΩΑΝΑΚΕΙΩ
 ΘΕΟΙΣ

Παῖλιος Διονύσιος Ἀντιόχου ἱεραπολήσας Ἀσκληπιῶ καὶ τοῖς ἐν τῷ Ἀνακείῳ θεοῖς.

Παρά πόδας εἶνε κεραραγμένος κύκλος.
 Ὑψ. 1,30. πλ. 0,70. πγ. 0,45. Μῆκος γραμμ. 0,033.

57.

Μαρμαρίνη στήλη, ἡ βομῆς, ἔχουσα βάσιν καὶ ἐπίκρνον οἰνοῖ βάσιν ἰωνικῆς παραστάδος καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐχὶ ἐντελῶς λείας καὶ ἐν τῇ μετ' αὐτῶν τῆν δε τῆν ἐπιγραφήν·

ΙΕΡΟΚΛΗΣΑΦΡΟ
 ΔΕΙΣΙΟΥΙΕΡΕΥΣ
 ΤΟΥΣΩΤΗΡΟΣΑΣΚΛΗ
 ΠΙΟΥΠΑΝΘΕΙΩΚΑ
 ΤΟΝΑΡ

Ἰεροκλῆς Ἀφροδείσιου ἱερεύς τοῦ σωτήρος Ἀσκληπιοῦ Πανθείῳ κατ' ὄναρ.

Ὑπὸ τῆν ἐπιγραφήν εἶνε κεραραγμένος κύκλος μετὰ στιγμῶν καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐτέρα χειρὶ IB. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῶν δύο πρώτων στίχων εἶνε κεραραγμένον ἀνεστραμμένον ἀνθέμιον ἔχον μορφήν οἰνοῖ φύλλου κισσοῦ.

Ὑψ. 0,90. πλ. 0,36. πγ. 0,30. Μῆκος γραμμ. 0,02.

57.

Βομῆσικος ἔχων ὅλως ἐθθαρμμένην ἐπιγραφήν, ἐξ ἧς ἀναγινώσκειται μόνον·

ΤΕΛΕΦΟ
 ΡΩ

Ὑψ. 0,29. πλ. 0,13.

38.

Ἐτερος τοιοῦτος, ἐν ᾧ ἀναγινώσκονται·

A C K Λ H Π I W
 E W T H P I
 E ◊ B
 IE

Ἄσκληπιῶ σωτήρι ε [τῷ] B'. ἐί[ρεύς].

Υψ. 0,38. πλ. 0,48. πχ. 0,48. Μήκος γραμμ. 0,02.

Οἱ δύο οὔτοι βωμισκοὶ ἐφθάρησαν ἐντετειχισμένοι ὄντες ἐν μεταγενεστέρῳ οἰκῆματι πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄσκληπιοῦ.

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιῶ τῆς 8ῃ Σεπτεμβρίου 1883.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΩΝ.

Α'.

Ο Ο Ι Ν Ι Α Ξ Τ Ε Ι Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Ξ

Ε Π Ο Ι Η Ξ Ε

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΗΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΤΛΟΥΞΣΤΕΡΑΠΡΟΞΕΝΗ

5 ΠΠΟΔΡΟΜΙΛΕΣΚΗΔΕΚΑ

ΤΗΕΠΕΥΔΦΙΔΔΕΘΙΟΓΙ
 ΤΛΝΜΝΑΜΟΝΟΣΑΝΤΙΓΛΝ
 ΟΓΧΗΣΤΟΔΛΡΗΕΛΕΞΕ
 ΠΡΟΒΕΒΛΛΕΥΜΕΝΟΝΕΙΜΕΝ

10 ΑΥΤΥΠΟΤΤΟΝΔΑΜΟΝΠΡΟ

ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΚΗΕΥΕΡΓΕ
 ΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΕΙ
 ΛΗΑΠΟΛΛΛΗΝΟΝΜΕΝΕΚΡΑ
 ΤΙΟΣΤΗΙΟΝΑΥΤΟΝΚΗΕΚ

15 ΓΟΝΛΣΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣ

ΓΔΣΚΗΥΚΙΑΣΕΠΓΑΣΙΝΚΗ
 ΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝ
 ΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΤΟΛΕΜΛ
 ΚΗΙΡΑΝΑΣΙΛΣΔΣΚΗΚΑΤΑ

20 ΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝ.Η

ΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΟΠΟΤΤΑΚΗΤΥΣ
 ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕ
 ΤΗΣ

ΤΙΜΛΗΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΗΝΟΣΔΔΑΜΑΤΡΙΛΗΝΟΥΜΗΝΗΕΠΕΥΔ

ΦΙΔΔΕΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΑΣΛΠΛΗΝΟΣΚΛΙΟΝΙΚΟΣΑΝΤΙΠΑ

ΤΡΛΗΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΘΗΤΥΔΑΜΥΠΡΟΞΕΝΛΣΗΜΕΝΚΗΕΥΕΡΓΕ

ΤΑΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΕΙΛΗΝΔΔΑΜΑΤΡΙΟΝΓΑΣΙΚΡΑΤΗΝ

ΔΙΟΔΟΤΟΝΗΡΑΚΛΙΔΑΟΚΟΥΠΙΚΗΝΛΣΑΥΤΛΣΚΗΕΣΓΟΝΛΣ 5

ΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣΓΔΣΚΗΦΥΚΙΑΣΕΠΓΑΣΙΝΚΗΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣ

ΦΑΛΙΑΝΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΤΟΛΕΜΛΚΗΙΡΑΝΑΣΙΛΣΔΣΚΗΚ.

ΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝΚΗΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΚΑΘΑΠΕΡ

ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

ΤΙΜΛΗΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΔΔΑΜΑΤΡΙΛΗΝΕΥΜΕΙΝΗΕΠΕ 10

ΥΑΦΙΔΔΕΑΠΟΛΛΟΔΗΡΟΣΑΣΖΠΛΗΝΟΣΚΛΙΟΝΙΚΟΣΑΝΤΙ
 ΠΑΤΡΗΛΕΞΕΔΕΔΟΧΘΗΤΟΙΔΑΜΟΙΠΡΟΞΕΝΟΝΗΜΕΝΚΗ
 ΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΗΛΗΝΣΤΙΗΟΝΑΡΙΣΤΛ
 ΝΟΣΜΙΑΗΣΙΘΝΑΥΤΟΝΚΗΣΓΟΝΗΣΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣΓΑΣ
 ΓΛΑΞΚΗΦΥΚΙΑΣΕΠΠΑΣΙΝΚΗΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝ
 ΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΛΚΗΙΡΑΝΑΣΙΗΣΑΣΚΗΚΑΓΑΝΚΗ
 ΚΑΤΑΘΑΛΑΤΑΝΚΗΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΚΑΘΑΠΕΡΚΗΤΥΣ
 ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

15

Θοινίας Τεισικράτους

ἔποιησε

- Ἀπολλόδωρος ἄρχοντας
 τῷ οὐστέριω. Προξενίη.
- 5 Ἴπποδρομίω ἐκρηδαί-
 τη, ἐπιψάριδδε Θιογί-
 των Μινάμονος, Ἀντίγων
 Ὀγγηστοδώρω ἔλεξε,
 10 αὐτῷ ποττὸν δᾶμον, πρό-
 ξενον εἶμεν κῆ εὐεργέ-
 ταν τᾶς πόλιος Ταναγραί-
 ων Ἀπολλώνιον Μενεκρά-
 15 γῶνας, κῆ εἶμεν αὐτῶς
 γᾶς κῆ οὐκίας ἐπασιν κῆ
 Φισοτελίαν κῆ ἀσφαλίαν
 κῆ ἀσουλίαν, κῆ πολέμω
 κῆ ἱράνας ἰώσας, κῆ κατὰ
 20 γᾶν κῆ κατὰ θάλατταν[κῆ]
 τᾶλλα πάντα ὀπόττα κῆ τῶς
 ἄλλυς προξένυς κῆ εὐεργί-
 τως.
- Τίμωνος ἄρχοντας, μινὸς Δαματρίω νομμηνη, ἐπιψά-
 ριδδε Ἀπολλόδωρος Ἀσώπωνος, Κλιόνικος Ἀντιπά-
 τρω ἔλεξε, δεδόχθη τῷ δᾶμω προξένως ἦμεν κῆ εὐεργί-
 τας τᾶς πόλιος Ταναγραίων, Δαμάτριον, Πασικράτην,
 Διόδοτον Ἑρακλίδας Κουζικηνῶς, αὐτῶς κῆ ἐγῶνας,
 κῆ εἶμεν αὐτῶς γᾶς κῆ Φυκίας ἐπασιν κῆ Φισοτελίαν κῆ ἀσ-
 φαλίαν κῆ ἀσουλίαν, κῆ πολέμω κῆ ἱράνας ἰώσας, κῆ κατὰ
 τὰ γᾶν κῆ κατὰ θάλατταν κῆ τᾶλλα πάντα καθάπερ [κῆ τῶς
 ἄλλυς προξένυς κῆ εὐεργέτης.
- Τίμωνος ἄρχοντας, μινὸς Δαματρίω νεμμηνη, ἐπι-
 ψάριδδε Ἀπολλόδωρος Ἀσώπωνος, Κλιόνικος Ἀντι-
 πάτρω ἔλεξε, δεδόχθη τῷ δᾶμω προξένων ἦμεν κῆ
 εὐεργέταν τᾶς πόλιος Ταναγραίων Ἴσσιτον Ἀρίστω-
 νος Μιλήσιον, αὐτῶν κῆ ἐγῶνας, κῆ εἶμεν αὐτῶς γᾶς
 ((γᾶς)) κῆ Φυκίας ἐπασιν κῆ Φισοτελίαν κῆ ἀσφαλίαν
 κῆ ἀσουλίαν, κῆ πολέμω κῆ ἱράνας ἰώσας, κῆ κατὰ
 κατὰ θάλα(τ)ταν κῆ τᾶλλα πάντα καθάπερ κῆ τῶς
 ἄλλυς προξένυς κῆ εὐεργέτης.

5

10

15

Τ' ἀνωτέρω εἰσι γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, λίθου λευκοῦ, ἐρούσης τὸ ὀπίσω μέρος ἀποκεκρουσμένον. Ἔχει δὲ ὕψος 0,85, πλάτος 0,65 καὶ πάχος σωζόμενον 0,12. Ἐν τῇ ἀνω πλευρᾷ ἔχει περὶ τὸ μέσον τὸ ῥόμον, δι' οὗ ἐγομροῦτο μετ' ἄλλης πλίνθου. Τῶν δὲ δύο ἄλλων ἐκατέρωθεν πλευρῶν ἡ μὲν κατὰ δεξιὰ τῷ θεωμένῳ ἡρότο μετ' ἄλλης πλίνθου, ἡ δὲ κατ' ἀριστερὰ καλῶς λελειασμένη ἦτο πρόσωπον. Ἡ πλίνθος αὕτη μετ' ἄλλων ἀπέτελει ποτὲ βᾶθρον, ἐφ' οὗ ἴστατο ἀνδρίας, καὶ ἔφερε μόνην τὴν ἐπιγραφὴν «Θοινίας Τεισικράτους ἐποίησε» τὰ δὲ ὑπ' αὐτὴν τρία προξενικά φηρίσματα ἐνεγράφησαν κα-

τόπιν. Ὁ Θοινίας ὡς τεχνίτης, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ κατὰ πρώτων παρουσιάζεται. Ἡ ἐμπροσθεν πλευρᾷ, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ, ἔχει πρὸς τὸ ἀνω χεῖλος καὶ τὸ κάτω ταινίαν ἐξέχουσαν πλάτους περὶ τὰ 0,10. Ἡ κάτω ταινία ἐστὶν ἀποκεκρουσμένη. Εὐρέθη κατὰ τὸν μᾶζον τοῦ 1881 ἔξω τῆς μεγάλης πύλης τοῦ τείχους τῶν ἐρεκτίων Τανάγρας, μακρὰν αὐτῆς περὶ τὰ 150 μ. γαλ. ἐνθα εὐρέθησαν καὶ πολλοὶ τάφοι (δρα Ἀθηναίου τομ. 9 σελ. 458-463). Εὐρέθη δὲ μετ' ἄλλων πλίνθων, ἐπιστυλίων καὶ δωρικῶν κιονοκράνων, λίθου παρῖνου, ὡς ἐπίστρομα ἐμβαδοῦ οἰκίας μεταγενεστέρης ἐποχῆς.

B'.

ΤΑΝΕΞΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΑ

ΜΕΑΣΤΡΟΛΙΤΑΤΟΥΑΣΑΝΔΡΟΥΝΙΚΑΡΕΤΟΥΤΟΥΑ.....ΤΟΥΠΟΛΕΜ...

ΕΙΜΕΡΙΝΩΝΣΕΤΗΡΙΩΝΣΤΕΚΑΤΑΓΩΝΙΞΑΣΘΑΙΤΩ.....ΙΕΤΗ ΣΥ..

ΑΡΑΚΑΛΕΙΜΕΝΟΙΣΚΑΙΞΕΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΤΟΥΣΑΓΩΝΙΞΟΜΕ.....ΩΙΔΩΡΕΑΝ....

5

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΞΘΕΟΔΟΤΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣΤΥΡΑΝΝΙΑΣΑΥΤΟΜΗΔΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

ΧΟΡΕΥΤΑΙ

ΞΕΝΩΝΔΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝΚΛΕΙΜΗΔΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

10

ΗΓΕΜΩΝΠΤΑΙΣΑΡΙΣΤΩΝΣΤΡΑΤΩΝΟΣ

ΗΓΕΜΩΝΑΝΔΡΩΝΤΥΡΑΝΝΙΑΣ

ΧΟΡΕΥΤΑΙ

. ΘΗΝΟΚΛΗΣΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

. . ΜΗΝΩΝΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

15

. ΩΜΩΙΔΟΣΑΠΟΛΛΑΞΦΕΝΕΑΤΗΣ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

. ΩΤΕΛΗΣΞΘΕΟΚΡΙΤΟ.

ΧΟΡΕΥΤΑΙΚΩΜΩΙΔΟΥ

. ΕΝΟΛΑΟΣΞΣΩΣΙΚΡΑΤΕΟΣΠΟΥΝΤΙΟΣ

20

. ΥΡΤΩΝΜΗΝΟΦΙΛΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΑΣΘΗΒΑΙΟΣ

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣΞΩΠΤΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

.]ταν ἔξαποσταλέντα[.

.]μεας, Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου τοῦ Α[.] τοῦ Πολεμ

.]μερινωῶν σωτηριῶν, ὡςτε καταγωνιζασθαι τω [.] ΙΕΤΗ ΣΥ

.]παρακαλεμένους καὶ ἐξάπεστειλαν τοὺς ἀγωνιζομένους]αἰδωρέαν

- 5 Διονύσιος Θεοδότου Θηβαίος.
Κιθαρῳιδὸς Τυρραννίης Λύτομηδῶς Θηβαίος.
Χορευταὶ
Ξένων Δόρων Θηβαίος,
Θεογείτων Κλειμῆδου Θηβαίος,
10 Ἴγερῶν πατρὶς Ἀρίστων Στρατῶνας,
Ἴγερῶν ἀνδρῶν Τυρραννίας.
Χορευταὶ
Ἀθηνακλῆς Ξενοκλείου Θηβαίος,
Εὐς] μῆνων Τιμοκλείου Θηβαίος,
15 Κλωμῳιδῶς Ἀπολλῆς Φεναίτης.
Συναγωνισταὶ
Σιωτέλης Θεοκρίτου
Χορευταὶ κωμῳιδῶ
Ξενόλαος Σωσιπράτης Ὀπούντιος,
20 Μύρτων Μηνοφίλου Θηβαίος,
Ἀριστοκλειδῆς Θηβαίος,
22 Μενεκράτης Σωσιπράτου Θηβαίος.

Ἐ' ἀνωτέρω εἰσὶ γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, λίθου σκληροῦ ἐγγυρῶν, ἐγούσης κατὰ τὴν γραπτὴν πλευρὰν ἀποκεκρουσμένον τὸ ἄνω ἄκρον καὶ τὸ κατὰ δεξιὰ τῷ θεομῆνῳ. Ἔχει ὕψος 0,57, πλάτος 0,75 καὶ μήκος 1,35. Ἐν τῇ ἄνω πλευρᾷ, κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον φέρεται δύο μικροὺς τόρμους στρογγύλους. Κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν πλευρὰν ἦνοῦτο μετ' ἄλλης πλίνθου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λελειασμένων ἄκρων αὐτῆς. Καὶ ἐν τῇ κάτω πλευρᾷ φέρεται μικρὸν τετραγώνον τόρμον, δι' οὗ ἦνοῦτο μετ' ἄλλης.

Εὐρέθη κατὰ τὸν παρελλόντα σεπτέμβριον ἐντετυλισμένη ἐν μεταγενεστέρῳ τοίχῳ ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ Χαρζαλάμπους Καράλλη, κειμένη πρὸς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῶν Δελφῶν, ὀλίγα βήματα κάτωθι τῆς σημερινῆς ὁδοῦ. Πρὸς ἄρκτον τοῦ μεταγενεστέρου τοίχου, μακρὰν περὶ τὰ 6 μ. γαλ. ἀνεράνη

τοίχος ἀρχαίως πολυγώνιος, βαίνων ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸν γνωστὸν ἐνεπίγραφον τοίχον, τὸν κάτωθι τῶν ἐρείπιων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνεράνη δὲ τοῦ τοίχου μήκος μὲν περὶ τὰ 12 μ. γαλ. ὕψος δὲ περὶ τὰ 2. Πρὸς ἄρκτον πάλιν τοῦ πολυγωνίου τοῦτου τοίχου, μακρὰν περὶ τὰ 12 μ. γαλ. ὑπάρχει ἕτερος τοίχος πολυγώνιος βαίνων πρὸς ἀνατολὰς παραλλήλως τῷ πρώτῳ. Οἱ τοῖχοι οὗτοι ἴσως εἰσὶν ὑποστηρίγματα τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀρχομένης ἐκ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου.

Ἐν τῷ αὐτῷ μεταγενεστέρῳ τοίχῳ, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ ἀνωτέρω πλίνθος, εὐρέθη καὶ ἑτέρα ἔχουσα 10 στίχους, ἧς ἀντίγραφον δὲν ἠδυνήθην νὰ λάβω ἕνεκα τοῦ στενοῦ χώρου, ἐν ᾧ εὐρίσκειτο καὶ τῆς φθορᾶς τῶν γραμμάτων. Εἶναι δὲ ψήφισμα τιμητικόν.

Γ'.

..... Ο ΣΑΡΧΕΛΑΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΑ
..... ΑΡΧΙΑΔΑΚΑΛΛΙΓΕΝΕΟΣΕΥΑΓΓΕΛΟΥΥΕΔΟ
..... ΩΝΕΝΑΓΟΡΑΙΤΕΛΕΙΩΙΣΥΜΨΑΦΟΙΣΤ
..... ΡΙΣΤΑΡΧΟΣΑΙΤΩΛΙΩΙΝΟΣΚΥΦΑΙΡΕΥΞΕΝ

- 5 ΧΡΟΝΟΙ ΞΕΥΝΟΥΣ ΩΝ ΔΙΕΤΕΛΕΙΤΑΙ ΠΟΛΕΙ
 . . . ΞΥΠΟΤΩΝ ΝΑΙ Ω ΛΩΝ ΕΠΙ ΜΕΛΗΤΑΣ ΤΟΥΤΕΙΡ
 . . . ΟΣ ΟΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΝ ΔΟΞΩ ΣΤΟΤΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΟΛΙΝ
 . . . ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΞΥΝΑΝ ΕΣΤΡΑΦΗ ΚΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΥΓΝ
 . . . ΙΤΑΝ ΤΕ ΥΠΑΡΧΟΥΣ ΑΝΟΜΟΝΟΙΑΝ ΠΟΤΙΤΕ ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΥΣ
 10 ΔΙΠΟΤΙ ΤΟΥΣ ΑΙΤΩΛΟΥΣ ΕΠΙ ΠΛΕΙΟΝ ΞΥΝΑΥΞΗΣ ΕΔΕΔΟΧΘΗ
 . . . ΝΕΣ ΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΝ ΑΙΤΩΛΙΩΝ ΟΣ ΚΥΦΑΙΡΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
 . . . ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΤΑΣ ΕΝ ΤΟΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΕΙΜΕΝΑΥΤΟΝ Π
 . . . ΞΕΝΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΩ ΙΚΑΙ ΕΚΓΟ
 . . . ΟΙΣ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΑΞΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΡΟΣ ΔΡΙΑΝ ΕΜΠΑΣΙ
 15 . . . ΣΑΓΓΟΝΟΙΣ ΟΥΣ ΑΠΟΛΙΣ . . . ΘΗΤΙΚΑΙ ΑΛΛΑ ΟΣ ΚΑΙ ΟΙΣ ΑΛ
 . . . ΠΡΟΣΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ . . . ΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΕΙΡΩ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
 . . . ΘΑΙ ΔΕ ΑΥΤΩ ΙΚΕΓ . . . ΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΝΟΜΙΑΝ ΕΝ ΤΑΙ ΔΕΛ
 . . . ΟΝ ΑΠΑΝΤΑΧ . . . ΝΟΝ

"Αρχοντος Ἀρχελλού, βουλευόντων Α

. . .] Ἀρχιδόσ, Καλλυγένης Ξυαγγέλου, εἰδὼξε τὰ πό-
 λει Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείως σύμφωνα ψήφους τῆς ἐνόμοις· ἐ-
 παιδῆ Ἀρίσταρχος Αἰτωλιανὸς Κυφαίρευς ἐν τῶν τοῖς πρό-

- 5 τερον] χρόνοις ἐθνους ὧν διετέλει τὰ πόλεις [καὶ αἰρε-
 θεῖς] ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐπιμελήτας τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τῆς πό-
 λιος ὁσίως καὶ ἐνδόξως τὸ τε ἱερὸν καὶ τὰμ πόλιν [ἐπιμελή-
 θη:] καὶ τοῖς πολίταις συναεστράφη καλῶς καὶ εὐγλωμόνως
 10 καὶ τὰν τε ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν ποτὶ τε αὐτὸς αὐτοὺς [Δελφούς
 καὶ ποτὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἐπὶ πλείον συναύξησε, δεδόχθαι ἐπα-
 εῖναι Ἀρίσταρχον Αἰτωλιανὸς Κυφαίρῃ εὐσεβείας ἐνεκεν
 καὶ εὐεργεσίας τῆς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰμ πόλιν καὶ εἶμεν αὐτὸν πρ
 ὅξενον τῆς πόλιος καὶ ἐχρόνους· ὑπάρχεν δὲ αὐτῶν καὶ ἐχρό-
 νους προμαντεῖαν, ἀσυλίαν, ἀτελείαν, πρεδρίαν ἐμ πᾶσι
 15 τοῖς ἀγώνοις, οὗς ἂ πόλις [τίθητι καὶ τᾶλλα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις] προσένοις καὶ εὐ[εργ]έταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλιος.
 Δεδόσθαι δὲ αὐτῶν (καὶ) ἐχρόνους καὶ ἐπινομίαν ἐν τῶν Δελ-
 18 φῶν πόλει τῶν ἀπαντα χροῖνον.

Τ' ἀνωτέρω εἰσὶ γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετρα-
 γώνου, λίθου ρακιοῦ, ὕψους 0,75, πλάτους 0,75
 καὶ πάχους 0,45· ἀποκεκρουσμένοι ἐχρόσης τὸ
 ἄνω μέρος τῆς γραπτῆς πλευρᾶς, τὸ κατὰ δεξιὰ
 καὶ ἀριστερὰ τῶ θεωμένων. Ἦτο ἐντετυγισμένη ἐν
 τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῆς οἰκίας τοῦ Γεωργίου
 Δήμου Δέρφα, κειμένης ὀλίγα βήματα πρὸς ἀνα-
 τολὰς τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Χαράλαμπος Καραλλῆ,
 ἐν ᾗ εὐρέθη ἡ προηγουμένη ἐπιγραφή. Μόνον οἱ

τρεις πρώτοι στίχοι ἐφαίνοντο. Ἐξετετυγισθῆ ἐκε-
 θεν καὶ ἀνεγράφη. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ σώζει
 δύο μικροὺς τόμους τετραγώνους· ἐν δὲ τῇ κάτω
 φέρει τρεῖς ὁμοίους. Ἦ κατ' ἀριστερὰ τῶ θεωμένῳ
 πλευρᾷ εἶναι καλῶς λελειασμένη καὶ φέρει πρὸς
 τὸ ἄνω ἄκρον μικρὸν τετραγώνον ἐξόγκωμα. Ἦ δὲ
 κατὰ δεξιὰ καὶ ἡ κάτω ἡμῶντος μετ' ἄλλων πλίν-
 θων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν καλῶς λελειασμένων ἄ-
 κρων αὐτῶν.

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΑΤΤΙΚΑ.

Ἐχων πρό τινος χρόνου ἀντιγεγραμμένα ψηφίσματα δύο Ἀττικά προεκυλεύει ἀπό λίθων, ἀποκειμένων ἐν ταῖς συλλογαῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἐταιρίας, ἐκδίδω αὐτά σήμερον μικροῖς μόνον γράμμασι, τὸ μὲν ἕνεκα εὐκαλίας μου, τὸ δὲ ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου ἐν τῷδε τῷ φυλλαδίῳ, ὑπερπεπληρωμένῳ ἤδη, καὶ προσέτι, ἵνα μὴ ἀναβάλληται ἐπὶ πλέον ἡ δημοσίευσίς των. Ἡ δὲ γὰ-

ρὶν τῆς μείζονος πιστοποιήσεως τοῦ κειμένου μεγαλογράμματος ἔκδοσις δύναται νὰ γίνη ἐν καιρῷ εὐθέτῳ καὶ παρ' ἄλλων.

Εἶναι δὲ τὰ σήμερον ἐκιδόμενα δυστυγῶς κολοβά, ἀλλ' εὐτυγῶς πάλιν, εἶναι στοιχηθὸν γεγραμμένα, ἕξ οὗ εὐκολύνεται ὅπως οὖν ἡ κατ' εἰκασίαν ἀναπλήρωσις τινῶν χασμάτων. Ὡσαύτως ὀηλῶ, ὅτι ἀμφοτέρων ὁ λίθος εἶναι Πεντηλῆσιος.

1.

-
 . . . ο . . .
 . . . νδ . . .
 . . . μεν Ι . . .
 . . . ἐν τῷ ἀγορά(ι) . . .
- 5 . . . οἱς δὲ μόνται ε . . .
 . . . χοντα καὶ Ἑκατόν . . .
 . . . ες μουσικῆς καθάπερ . . .
 . . . τὸ Ἡ(φα)στο καὶ τῆς Ἀθναί(α)ς . . .
 . . . Ἀθναί(α)ς Ἡθῆν γὰρ ἔχασαρεσ ἀργύριον . . .
- 10 . . . Ἡ(ε)ροποι(α) δὲ Ἡοίτινες Ἡεροποιείσα(ι) . . . δι-
 α)κλε(ρ)σαι) ἐκ τῶν δ(ικασ)τῶν Ἡένα ἐκ τῆς φυλῆς ἐκ το Ι . . .
 ρ)χοι δ(ικα)κλεροσάν(ον, μετὰ τῶν τῆς βουλῆς διακλερο . . .
 ον τῆς βουλῆς Ἡοι δὲ λ(α)χόντες μισοσφορόντων καθάπερ Ι . . . (ἐ-
 πι)μείλοντα(ι) τούτων Ἡ(ο)ι δὲ κολακρῆται ἀποδιδόντων αὐτοῖς τὸ ἀργύριον δια-
- 15 κλεροσάτο δὲ καὶ Ἡε θ(ο)λὲ σφῶν αὐτῶν Ἡεροποι(α)ς δέκα ἀνδρας Ἡένα ἐκ τῆς φυλ-
 ῆς Ἡεκάστ(α)ς, δῶναι δὲ (χ)αὶ ταῖς μετοικαῖς τρεῖ(ς) βουῆς τούτων τ(ῶν) βουῶν μὲν; Ἡοι Ἡ-
 εροποιοι (νε)μόντων (α)ὐτοῖς ὀμά τὰ κρέα τῆς δὲ ποντῆς Ἡόπος (ἂν Ἡος κάλλιστα
 πενφθαί Ἡο(ι) Ἡ(ε)ροποι(α)οὶ ἐπιμείλοσθον καὶ ἂν τις τι ἀκοσμή, (κο)λαζόντων Ἡοῦ ἰ-
 Τ: οἱ μὲν ζεμ(ταὶ) μ(ε)χρ(ι) πε)ντέκοντα δραχμῶν καὶ ἐκγράφον ἐκ τῶν καταλόγων ἐα-
 20 ν) δὲ τις ἀχ(α)σιος ἢ μ(ε)ζονος ζεμ(α)ς, τὰς ἐπιβολὰς ποιό(ν)των (Ἡοι) πρυτάνες Ἡοί-
 τ)Ν; ες ἂ(ν) πρυτανείουσαν) . . . ρ . . . ντο το ἀρχοντος, τὸς δὲ βου(ς) . . .
 Α; ἢ γο(. . . ἐπὶ τῶν βομῶν) Ἡοίτινες δὲ ἄρονται Ε; (π' ὄμων τὸς βουῆς; Ἡοι
 Ἡεροποι(α)οὶ(ι) Ἡαιρέσθον) διακοσίος ἔχ(ς) Ἀθε(να)ιον, τὴν δὲ λαμπάδα τελεῖν; τῆ(ι) πε-
 ν)τετεριδι (καὶ ταῖς Ἡεφ) ανστιαῖς, ποιόντων δ(ε) (Ἡοι) Ἡεροποι(οἰ) . . .
- 25 . . . Ι λαμπαδ(ε)δρομ(α) καὶ τὴν ἄλλον ἀγῶνα γίνεσθαι καθάπερ; . . .
 . ταῖ)ν θεα(ῖ)ν Ἡοι Ἡεροποιοὶ ποιῶσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἔον δοκῆ . . .
 . . . ΟΞΕ . . . ντων Ἡοι Ἡεροποιοὶ καὶ ται . . .
 . . . Ν Ἡ(οι) δὲ λαμπάδαρ)χοι Ἡοι Ἡειρεμένοι ἐς τὰ Προμηθία . . .
 . . . Τ(.) προσἩελόσθον, τὸν δὲ βομῶν τῷ Ἡερα(ῖ)στοι

- 30 . . . το ποιεσάτο Ηε βολλέ καθότι άν αύτ(ι δοκῆ . . .
 . . . σθαι καθ' εμέραν έν τῆ τελεσταία πε(ντετεριδι
 . . . αν καθ' αναγορευέν καθότι άν κρηθῆ
 . . . οι και Ηοι άγονισται, τός δε κρη(τάς
 . . . περι) δε τῶν ἄθλων τῆς αναγραφῆς
- 35 ό δεῖνα εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθά)περ τῆ βολλε· αναγραφ(σάτω δε
 . . . ε)ν τῶι Ηιερω Ηο γραμματεῦς Ηο τῆς β-
 ολης) δραχ(μῆς

Τρία ἦσαν τὰ τεμάχια τῆς στήλης τῆς ἐγούσης τὸ ἄνωτέρω κείμενον ὅτε εὐρέθησαν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1882, ἐν μέγα καὶ δύο μικρά. Ὑψος τοῦ μεγάλου 0,37, πλάτος 0,38, πάχος 0,14. Εὐρέθησαν ὃ ἐν Ἀθήναις μεσημβρινοανατολικῶς τῆς Καπνικαρέας ὅπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ φανοποιοῦ Ὅθωνος Στατινοπούλου, ὅστις ἐδωρήσατο τὰ δύο εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν, (καὶ εἶναι νῦν καταγεγραμμένα ἐν τῷ Λιθίωνων καταλόγῳ ὑπ' ἀριθ. 3674. διότι τὸ ἔτερον τῶν μικρῶν ἀπωλείσθη οὐ πολὺ μετὰ τὴν εἴρεσιν. Ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχε λαθῶν πρότερον ἀποτύπωμα αὐτοῦ χάρτινον ὁ Γεν. ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Παν. Εὐστρατιάδης καὶ μοὶ τὸ παρεχώρησεν εἰς χρῆσίν μου τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1882. Ἐνηρμόσθη δὲ αὐτὸ στενόμακρον ἢν καὶ ἐνεσφηνώθη καλῶς εἰς τὰ ἄνωτέρω μέρη τῆς στήλης. Περιέχει δὲ περὶ τὰ 70 γράμματα ἀποτελοῦντα μέρος ἐσώτερον, ὅγι ἀκρῆνον, στίχων δώδεκα, τῶν ἀπὸ 8^{ου} μέχρι 19^{ου}, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῶν τοHe, λήγον δὲ κάτω, ἔθνα τὰ δύο γράμματα χρ τῆς λέξεως (μῆ)χρη(ι) λίαν τῷ ὄντι εὐπρόσδεκτα διεσώθησαν.

Ἐκ στίχων τινῶν τοῦ κειμένου, εὐχερέστερον συμπληρουμένων διὰ εἰκασίας, μάλιστα δὲ τοῦ 15^{ου}, ἐξήχθη, ὅτι ἀνά 61 γράμματα ἴα εἶχε ποτε ἕκαστος στίχος. Ὅλιγὰς δὲ, κατὰ τὸ ἔθος μου, ἔδωκα συμπληρώσεις. Ἄλλοι θὰ προχωρήσωσι πλειότερον, δὲν ἀμφισβῆλλον, καὶ εὐχομαι αὐτίς ἐπιτυγίαν, μάλιστα εἰς τοὺς στίχους 21^{ον} καὶ 22^{ον}, ἔθνα πολὺ κοπιήσας οὐδὲν ἐξεφρόντισα ἄξιον ἀναγραφῆς, ὅμως δὲ ἄς εἴπω, ὅτι τὰ ἐν μέσῳ τῷ 21^ῳ στίχῳ γασματώδη πολλαῖς ἐσεκέρθην ἢ τὰ συμπληρώσω οὕτω· ἐκπεριμέντω εἶ, παραδεχόμενος δηλ.

ὅτι σφαλῆς ὁ λιθοξόος παρέλειψεν ἐν ε, (καθὼς φαίνεται ὅτι ἐσφάλη καὶ ἄνω ἐν στίχῳ 9^ῳ γαράξας τὰ ἔχθαιρες ἀντὶ ἐχθαιρῆσθαι ἢ ἐχθαιρῖν.) Ταῦτα δὲ ἤθελα οὕτω νὰ τολμήσω, ἐπειδὴ ἔβλεπα ἐπὶ τοῦ λίθου πρὸ τοῦ ρ δύο κολοβῶν γραμμάτων τὰ ἄνω μέρη ὄντα ὀριζόντια· ἔπειτα πάλιν ἀπεδείλιασα. Καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δὲ στίχους εὐχομαι ἐπιτυγίαν θεραπειαν, διότι τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι, καθ' ὅσον ἤξεύρω, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς λατρείας.

2.

-
 Λαγορ; ακα
 λεις αμπατ
 υρτιε; πε Α
 ἐν πό(λε)ιον τῶν
- 5 τὸς στρα)τεγὸς τ(ὸ)ς μετὰ Ι
 ατον Ι Ι νοντονα
 ος Ηοδ' ἂν δανει-
 ις π(λ)ιν Ηαι τρι-
 μενος πλεν ἐπὶ τ-
 10 Η)ος τῆχισα ἀποσ-
 οΙ, εἰ δὲ μὲ ἐσῆχο-
 σιν ; εἰς τὸ δ)ικαστέριον Ηο(ε ;
 τῆχισα) ἐθέλοντος ἀπι-
 κομῆδῆς τῶν νε(ῶ)
 15 ν ;) ἐγ Μακεδονίας σ'
 ἐπιμ)ελθῆναι Ηόπος
 ἂν) τα Ἀθῆναζε καὶ π-
 αν κομῆεται Ηε
 φυ)λακῆν πέν ἀρίστ-
 20 ἐν ἔαν δε μὲ πῶσαι ;) κατὰ ταῦτα, ὄφελ-
 εν δραχμῆς) Ι Ι Ηιεράς τῆ Ἀθ-

νοιαί) οντι και κομ(ι-
 ΛΟΛ.

Ἐξ Ἀθηῶν και τοῦτο τὸ τεμάχιον, ὕψους 0,24, πλάτους 0,15, πάχους 0,09. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ἐν μηνί Νοεμβρίῳ τοῦ 1882 ὑπὸ τοῦ ἐγγεῖτου Ἐπαμ. Αμβροσιάδου, και εἶναι καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. Λιθίνων 3718. — Δυστυχῶς, ἀφοῦ προσέθηκα περὶ τὰ 75 γράμματα εἰς εἰκασίας εἰς τὰ τοῦ λίθου, βλέπω θετι οὐδαμῶ συνελθὴ λόγον κατάρθωσα νὰ κατασκευάσω οὔτε νὰ μαντεύσω ἡδυνήθη, ὡς πῶσα ἀρὰ γε γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος· ἀλλὰ φαίνεται πως ἐκ τῶν τριῶν προτελευταίων στίχων, θετι δὲν θὰ ἦσαν λιαν πολυγράμματοι. Βύχομαι τῶ μετ' ἐμὲ ἐκδότῃ νὰ θεραπεύσῃ πλὴν τῶν ἄλλων μάλιστα τὸν ἑνάτον στίχον και νὰ διακρίνῃ, ἂν τὰ ἐκεῖ ἀρχαϊκὰ γράμματα τοῦ λίθου Π-ΕΝ ἀναγνωστὰ εἶναι κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθογραφίαν π.λεῖρ ἢ π.λεῖθ. Παρατηρῶ δὲ, θετι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ἐλλίγων δημοσίων ἐγγράφων τῶν ἀνεργουμένων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου και ἀναφερομένων εἰς τὰς σγῆσεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Μακεδονίαν, και διὰ τοῦτο ἀξίον σπουδῆς πολλῆς. Ἴδε τὰ ἄλλα ἐν CIA, I, ἀρ. 40—43.

Ἦς ἐπιμετρον ἄς ἐκδοθῇ σήμερον ἐνταῦθα και ἐν τοῦ ἔτους 388 πρ. Χρ. ψήφισμα κατὰ τι πλη-

ρέστερον ἢ ὅπως ἐν τῷ CIA, II, 1, ὑπ' ἀριθ. 13 ἐξεδόθη, τότε·

	Θ	ε	(ο	ι.
	Ἐδοξεν	τῆ	βο(υ)λῆ	και τῶι δῆμοι . . .
	ἢς ἐπρ	υτάνεν(εν,		
	ἐκθῆ	ε	γραμμῶ(τευεν, ὁ δεῖνα ε-	
5	πισταί	ει, Πυργ(ων ἤρχεν, ὁ δεῖνα εἰ-		
	πεν' ἴπα	ινῆσαι /		
	οδώρο τ	ον Χιον (ἀρετῆς ἐνεκα και εὐνοίας		
	τῆς εἰς	(Ἀ)θηναί(ους, και εἶναι αὐτὸν π-		
	ροῦζο	(ν) και εἰ(εργέτην		
10	ψ)ησι			
			

Ἐάντων τῶν στίχων τὰς ἐξαγράμματος ἀρχάς, ὡς τὰς ἀπεγώρῃσα ἐνταῦθα διὰ γραμμῆς καθέτου, τὰς ἀνέγνων ἐπὶ λίθου Πεντελησιῦ, ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,08, ἐν ἡγοράσαμεν διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας τῆ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους τοῦτου και εἶδα, θετι ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρ. 13 τοῦ Corpus, τὸν ἐκδοθέντα τῷ 1877. Εἶναι δὲ ἐλπὶς και ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ ἀριθμῶν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτω και κάλλιον ἔτι, προτόντος τοῦ χρόνου. — Κατεγράφῃ τὸ νέον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. Λιθίνων 3771.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 20 Νοεμβρίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ

(Ἔγρα Πίν. 7 και 7*)

Ἐκατὰ μάρτιον τοῦ 1881 ὁ ἔφορος κ. Σταματάκης ἀνεσκαψεν ἐν Τανάγρα παρα τὴν εἰς Θῆβας ἀγρῶσαν πεδινήν ὁδὸν τάφον, ἐν ᾧ εὐρέθησαν πλὴν πηλίνων τιῶν μορφῶν και πολλὰ ἀργεῖα, μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέγρῃσι τὰ ἐξῆς:

1) Σκόφος τριώτος ὕψ. 0,175 (ἀριθ. τοῦ εὐρε-

τηρίου τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας 2382) ἔχων τρεῖς παραστάσεις. α'. και β'. Γυνὴ ἐν γιγῶνι ποδῆρει και ἀνευ κοσμημάτων κατὰ τὰς παρυφάς. Ἀμφότεραι φέρουσι ἄβας, ἡ δὲ οὖο, ὑπενοθυμίζουσι δὲ κατὰ τὴν τέχνην ἐν μικρῷ τῆν ἐν Μονάχῳ Εἰρήνην τοῦ Κρησιόδοτου. γ'. Ἀνὴρ ἐν γι-

των χειριδιωτῶ καὶ ὑποδήμασιν ὕψηλοῖς φέρει ἐπίσης ὄφθαλας.

2) Κρατῆρ κωδωνοειδῆς ὕψ. 0,34 (ἀρ. 2255) ἔχων δύο παραστάσεις. α'.) Ἐν τῷ κέντρῳ ἡ Ἀριάνη καθήμενη, εἰριδουσατὸν ἄριστον ἀγκῶνα ἐπὶ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς ἔρθιος ὁ Διόνυσος, πρὸς ἐν ἵπταται δαίμων πτερωτός, περὶ δὲ αὐτοῦ θίασος ἀποτελούμενος ὑπὸ τεσσάρων Σατύρων καὶ τριῶν Μαινάδων καθήμενων ἢ μῆ. 6'.) Ἐν τῷ κέντρῳ κἀθηται γυνὴ κρατοῦσα κιθάρῳ ἀνοικτόν· πρὸ αὐτῆς ἄνθρωπος ἐπὶ βακτηρίῳ εἰριδόμενος· περὶ αὐτῶν τρεῖς γυναῖκες καὶ δύο νεανίαι ἐν διαφόροις στάσεσι, πάνθηρ, ἔρως καὶ δαίμων πτερωτός. Λευκὰ εἰσὶ τὰ γυμνά γυναικῶν τιῶν, ἰματῖα τινα, ὁ πάνθηρ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκάστη δὲ μορφή ἔχει ἴδιον ὄσφρα, ἐρ' οὐ ἴστανται.

3) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα μέλανα ἀνευ κοσμήματος, ἔχοντα σχῆμα ἀστραγάλου.

4) Δι ὑπὸ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ἐν Mitth. d. arch. Inst. 1882 πίν. 12 καὶ 13 δημοσιουεῖται λήκωθοι.

5) Τὸ ἀγγεῖον, οὗ τὴν μίαν παράστασιν (1) δημοσιουεῖται ἐν πίν. 7 ἔχον ὕψ. 0,42· τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ λαμπρότατον τῆς συλλογῆς τῆς Ἑταιρίας. Ἐν πρώτοις τὸ γόνυμα εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχεῖς καὶ ἡ παρισταμένη μάχη πολυπρόσωπος, αὐτὴ δὲ ζωηρὰ καὶ πολλαγῶ παρακεκινδυνευμένα κινήσεις ἐκπλήττουσι καὶ θαμβοῦσι τὸν θεατῆν. Τὸ τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον καὶ ὑποβοηθεῖ οὐχὶ ὀλίγον τὴν ἔλθν ἐντύπωσιν· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τινα σπουδατὰ λάθρ, διαρρυγόντα τὴν προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, ἥτοι αὐτὰ ὄρατα κρατοῦσα δεξιὰ χεῖρας τῶν δύο ἀσπιδοφόρων τῆς ἀνω σειρακῆς ἢ ἀριστερὰ τοῦ τρίτου τῆς κάτω. Ἀνάλογος τῆς ὄλης ἐπινοίας καὶ τῶν μερικῶν κινήσεων εἶναι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν προσώπων. Ἰδίως πλουσίως κεκοσμημένοι εἰσὶν αὐ παρυφαῖ τῶν γλαυκῶν, οἱ κολλοεὶ τῶν ξιφῶν, αἱ περιεφαιλαται καὶ τὸ ἑσωτερικὸν τῶν ἀσπίδων, ὧν τὰ κοσμήματα τοῦτο ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παριστῶσι τε-

ρατα ἔχοντα τὰ μὲν ἀνω τῆς ὄσφρας γυναικῆς ἡ ἵππου, τὰ δὲ κάτω ἰγθῶος. (1)

Καὶ τί μὲν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ, δὲν εἶναι ἀσκόλον νὰ εἴπῃ τις. Ἡ τέχνη του εἶναι σαφεστάτη. Τρεῖς ἄνδρες, ὁ μὲν ἱππεύς, ὁ δὲ γενειῶν καὶ ὁ τρίτος φέρων πῖλον, μάχονται ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἐδάφους πρὸς τέσσαρας ἔχθρους, ὧν οἱ μὲν φέρουσι ἀσπίδα, δόρυ καὶ ξίφος, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, οἱ πρὸς τὰ ἄκρα, ἀντὶ ἀσπίδων προτείνουσι τῇ ἀριστερᾷ δορὰς ζῶων. Αἱ διευθύνσεις τῶν προσώπων των, ἰδίως δὲ ἡ στάσις τοῦ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ λίθου τιθέντος χαρακτηρίζουσι ἄριστα τὴν χαμηλοτέρην θέσιν των ἀπέναντι τῶν πολεμίων. Τὸ ἀνόμαλον τοῦ ἐδάφους δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ διασπαρμένα δένδρα. Ἡ μάχη εἶναι πεισματώδης, ἀλλ' ἤδη ἡ νίκη κλῖνει ὑπὲρ τῶν τριῶν, διότι ὁ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῶν τεσσάρων ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἱππέως.

Ἄλλα μολονοὶ ἡ πράξις εἶναι τόσο σαφῆς, ὅ ἀκριβέστερος ὅμως ὁρισμὸς αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται αὐτὴ πρῶτα περὶ μυθικοῦ τίνος γεγονότος· ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον μετὰ πολλὰς ἀποπειράς πρὸς ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως ἐπέισθην, ὅτι ὁ γράψας τὴν μάχην ταύτην οὐδὲν ὀρισμένον γεγονός εἶχεν ἐν νῷ, ἀλλ' ἠθέλησεν ἐπιδεικνύον τὴν λαμπρὰν τέχνην του νὰ παραστήσῃ μάχην τινὰ οἰανδήποτε. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο τοῦ ἐνὸς μέρους φέρουσι δέρματα ἀντὶ ἀσπίδων καὶ ὅτι οἱ δύο νεανίαι τοῦ ἐτέρου, ὁ ἔρπιπος καὶ ὁ τὸ πῖλον φορῶν ἠδύνατον νὰ ἐκλήρωθῶσιν ὡς Διόσκουροι· ἀλλὰ τότε τίς ἐστὶν ὁ τρίτος; καὶ κατὰ τίνων μάχονται; Ἐν γένει δὲ πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς εἰκασίας ἀγόνους ἴσως, πρέπει ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐπιτύθη εἰς ἐποχῆν, καθ' ἣν εἶχεν ἀρχίσει τὸ μὲν μυθολογικὸν ἠνδιαφέρον νὰ ἐκλείπῃ, ἢ δὲ τέχνη ν' ἀγαπάται καὶ νὰ θαυμάζηται καὶ γάρν ἐαυτῆς, οὐχὶ πλέον ἀποκλειστικῶς γάρν τῶν παριστωμένων ἀντικειμένων. Ὅ δὲ ἡμέτερος τεχνίτης ὡς ἐν ἄλλοις ἐλέγχεται ἀκολουθῶν τῷ νεωτέρῳ πνεύματι, οὕτω ἴσως καὶ ἐν τοῦτω γράφῳν μάχην

(1) Ἐπὶ τῆς ἐπίρας εἰςτῆσανται συνδιαλεγόμενοι δύο ζῦνθι νεανίω, ὧν ὁ μὲν εἰς κἀθηται ἐπὶ βράχῳ, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἴστανται. Ἀπονετὲς φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων γλαυκὰ, πέτσουσι ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ ὄρατα ἐν τῇ χερσὶ. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀνεφάλας.

(1) Ἀσπίδας, ὧν μόνη ἡ ἑσωτερικὴ ἐπίφωσις εἶναι κεκοσμημένη, εἰδῶν μόνον εἰς ἄγγεῖον τῆς Κίτῳ Ἰταλίας (186 Welcher Alte Denkm. V. πίν. 19^ο δύο ἄλλα αὐτ. πίν. 22).

τινά ἀόριστον παρέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον καὶ ἥρωικώτερον μόνον ὅπως ἐλευθέρως δυνηθῆι νὰ ἐνώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἱππεὺς μετὰ πεζῶν, κράνη μετὰ πετάσων καὶ ἀσπίδας μετὰ δορῶν. Διότι ἐν γένει φαίνεται, ὅτι ἡ ποιικιλία ἐν πᾶσιν ἦν μέλημα αὐτοῦ ἐκ τῶν κυριωτάτων.

Ἀφίνοντες λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν, ἐρχόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν τέχνην τοῦ ἀγγείου. Ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ συνήθης τῶν ἐχόντων ἐρυθρὰς μορφὰς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους· ἴδιον ὅμως αὐτῷ εἶναι ἡ ὅλως ζωγραφικὴ διάθεσις τῶν προσώπων ἐπὶ διαφόρου ἐδάφους καὶ τὸ ζωγραφικὸν τοῦτο ἐπαυξάνεται τὰ δένδρα, ἅτινα ἐπίσης φαίνονται ἰσάμενα ἐπὶ κατωφερῶς ἐδάφους. Ταῦτα κατατάσσουσιν ἤδη τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς τὴν πολυάριθμον τάξιν ἐκείνων, ἅτινα παρεκκλίνοντα τοῦ ἀπλοῦ τρόπου τῶν τεχνῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος καὶ τῶν παλαιωτέρων ἐπιδιώκουσιν ἐντυπώσεις ἔργων μεγάλης ζωγραφικῆς. Οὐχ ἦτον τὸ ἡμέτερον ἀγγεῖον ὡς μὴ χρωμένον παντελῶς τῷ λευκῷ χρωματι, δικαιολογῶν δὲ ἐκ τῆς ἰδιαίτερας περιπτώσεως τὰ δένδρα ἐδάφη, ἐφ' ὧν ἴστανται τὰ δύο μέρη, ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅλου ἐν γένει τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἰσάμενον εἰς τὸ μεταίχιμον τῶν δύο ρυθμῶν, τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ βωιωτικῆς, τοῦ ζωγραφικοῦ. Τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀναπτύξει δεκνύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθροῦ τοῦτου περιγραφέν ἀγγεῖον, ἀμείλιεστον δὲ πως καὶ ἀσθενέστερον καὶ τὸ ἐν τῷ πίν. 7^ο δημοσιευόμενον, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐκ βωιωτικῆς προέρχεται (Θεσπιῶν ἢ Θηβῶν)· διότι καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν εἶναι κατ' ὅλως ζωγραφικὸν τρόπον ἐπὶ διαφόρων ἐδαφῶν, οἱ ἱματισμοὶ πλούσιοι εἰς κοσμηματικὰ καὶ ἐπίσης θεατρικῶν, ὡς ὁ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρὸς, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα ἐπιπολλῶν πανταχοῦ, ἔνθα πρόκειται νὰ δηλωθῆι ἰδιαίτερον τι· οὕτω λευκά εἰσιν ὅχι μόνον τὰ γυμνά μέρη τῶν γυναικῶν, ἢ χῆνι καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ μῆλα, τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ ὁ στέφανος τοῦ Σατύρου. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐκ βωιωτικῆς γνωστός ὢν, ἦν βεβαίως ἕνεκα τῆς γῆρας ἐκείνης· τὰ δὲ ἐκ Λοκρίδος ὀλίγιστα ἀγέλια τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ εἶναι πολλὴ πιθανῶς ἢ βωιωτικὰ ἢ ἀπομιμήσεις τοι-

ούτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους περίπου ὁ κόσμος τῶν ἐνδυμάτων εἶναι πλούσιος, τῶν δὲ διαφόρων χρωμάτων ἡ χρῆσις γίνεται ἀφρονωτέρα, οὐχ ἦττον ὅμως ἡ ἀττικὴ σωφροσύνη καὶ μετριότης πανταχοῦ διαφαίνεται καὶ ἐνταῦθα· ἀναγνωρίζοντες τὰ στενὰ ὅρια τῆς τέχνης των οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγειογράφοι οὐδέποτε ἐπέδιωξαν ἐντυπώσεις τῶν ἔργων τῆς καθαρᾶς ζωγραφικῆς· ἢ συνθέσις των, πλὴν μικρῶν τιῶν νεωτερισμῶν⁽¹⁾, διατελεῖ πάντοτε οὕσα ἀπλουστάτη· αἱ μορφαὶ ἴστανται ἐν συνήθει ἄπασαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, ἢ μία παρὰ τῆν ἄλλην, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεγλύφων τῆς καλῆς ἐποχῆς. Παραστάσεις δὲ, ὅσαι αἱ δημοσιευόμεναι βωιωτικαί, ἔχουσαι μορφὰς τινὰς ὑπερκειμένας τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι συνήθει ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων. Δεύτερον διαφέρουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῶν γειτόνων Βωιωτῶν κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν, οὕτως εἶπειν, εὐγένειαν, ἣν ἐντυποῦσιν τοῖς προσώποις καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπι τοῖς ἀμείλιεστοις ἔργοις των. Παράδειγμα ἔστω καὶ πάλιν ἡ ἐν πίν. 7^ο δημοσιευομένη παράστασις, ἥτις κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ χάριν τόσον ὑπολείπεται τοῦ ἐν πίν. 3 τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ παρόντος περιδικοῦ δημοσιευθέντος, ἀλλῶς τε ἀμείλιεστάτου ἀγγείου. Διὰ τοῦτου ὅμως δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἐπὶ βωιωτικῶν ἔργων δὲν εὐρηγῆται μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ χαριέσταται, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰ πλεῖστα ὁμοιάζουσι πολλὸ μᾶλλον πρὸς τὰ τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅθεν καὶ ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔλαβεν τὸ ὄνομα. Διότι μέχρι πρότινος μόνον ἐξ ἐκείνης τῆς χώρας ἦν γνωστός, ἐν ᾧ περὶ τῶν βωιωτικῶν ἀγγείων δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ γίνῃ λόγος. Τώρα ὅμως εἶναι βεβαίως ἄξιον νὰ ἐρευνηθῆι ποῦ κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ ρυθμὸς οὗτος, καὶ ἂν δὲν εἶναι δίκαιον ἀντὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας νὰ καλεῖται βωιωτικὸς.

Δὲν φαίνεται λοιπὸν πολλὴ πιθανὸν, ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οἱ Ἰταλοὶ ἀνέπτυξαν μόνον ἰδιότροπον ρυθμὸν, πολλῶν δὲ ἦτον πιθανόν, ὅτι ἀνέπτυξαν αὐτὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Βωιωτῶν καὶ ἀσχετῶς ἀπ' αὐτῶν, διὰ τοῦτου δυνάμεθα οὖν

(1) Π. γ. τῶν ἱπταμένων ἱρῶντων καὶ ἄλλων δαιμονῶν, οἵτινες ἐβρίσκονται συχνάκις ὀλίγον ὑψηλότερον τῶν λοιπῶν μορφῶν.

μετά βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ἐτι ἐν ταῖς βοιωτικαῖς πόλεσιν, ἰδίως ἐν Τανάγρα καὶ Θεσπιακῆς, ἐγενήθη πρῶτον ὁ ρυθμὸς οὗτος καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου παραλία. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν λόγων. Καὶ πρῶτον ἐτι ἡ τέχνη ἤκμαζεν ἐν Τανάγρα κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἀποδεικνύουσι αἱ ἀπειροὶ πηλιναι μορφαί, αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη ἐν ταῖς τάφους αὐτῆς ἀνακαλυφθεῖσαι. Ἄλλος λόγος δύναται νὰ ληφθῆ ἐκ τοῦ σχήματος ἀγγείων τιῶν, τοῦ κωδωνοειδοῦς, ὅπερ ἐν μὲν Ἰταλίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα, ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ὅσον ἐμοὶ γνωστὸν, μόνον ἐν Βοιωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τῶν εἰκόσιαι καὶ ἑξ ἀγγείων τοῦ σχήματος τούτου, τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀργ. Ἐπιταρίας εὐρισκόμενων, οὐδὲ ἐν ὑπάρχει μὴ βοιωτικὸν (1). Καὶ ὅσα τούτων φέρουσι γραφὰς ἁμοιάζουσι τῶσιν πολλοῖς ταῖς τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὥστε εὐκόλον εἶναι νὰ πατηθῆ τις. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ ἁμοιότης αὕτη καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μεταξὺ βοιωτικῶν καὶ ἰταλικῶν ἔργων νὰ ἦναι τυχαία, ἀλλ' ἐξάπαντος ὑπῆρξεν εἰσαγωγὴ τῶν πρᾶϊόντων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀπομίμησις μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους. Δὲν ἀναφέρομεν τὸς παραστάσεις, μυθολογικάς ἢ τοῦ κοινοῦ βίου· διότι αἱ μὲν τελευταῖαι ὡς καὶ αἱ διονυσιακαὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ἰδίαι μόνον τοῖς Βοιωτοῖς· αἱ δὲ μυθολογικαὶ διὰ τῶν δραμάτων εἶχον καταστῆ κτήμα κοινὸν πάντων τῶν Ἑλλήνων. Οὐχ ἤττον ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ἐπὶ βοιωτικῶν ἀγγείων ἄλλων ἢ ληκυθίων ἀπαντῶσιν ἐπιτύμβιοι στήλαι καὶ γυναῖκες περὶ αὐτάς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀπουλικῶν (2). Ἐπειτα εὐρίσκονται παραστάσεις τινεῖς, αἵτινες ἔχουσι τὴν ἀληθείᾳ ἰδιᾶν τοῦ βοιωτικῶν· π. γ. ἡ παράστασις τοῦ Κέδμου φονεύοντος τὸν δράκοντα, παράστασις ἣτις οὐδόλλως ἦν συνήθης τοῖς παλαιότεροις ἀγγειογράφοις (3), ἐν ᾧ

ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ μετὰ ταῦτα εὐρίσκονται ἀγγεῖα ἰταλικά, ἐνίοτε ἀληθῶς περιέργη· οὕτω ἐπὶ ἐνὸς (Welcker Alte Denkm. III πίν. 23, 1) παρίστανται σχεδὸν ὅλοι οἱ θεοὶ, ὅσων καὶ ὁ Διῶγυλλος ἐν Ἐπτᾷ ἐπὶ Θήβας ὡς ἰδίως Θηβαϊκῶν μνημονεύει· ἄλλο δὲ πάλιν (Millingen Uned. Mon. 27) παρουσιάζει ὄλιως ἐπιγυρῶντος δαίμονας, τὸν Ἴσμηγνὸν καὶ τὴν Κρηναίην. Δὲν φαίνεται, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ οὗτοι ἀντέγραφον Βοιωτοὺς τεχνίτας;

Ἐν ἄλλῃ δὲ τῇ παραστάσει, τῇ τῶν Ἐσπερίδων, ἰσως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδειχθῆ καὶ καλλιτέτερον ἡ στενὴ σχέσις τῶν ἀγγειογράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τοὺς τῆς Βοιωτίας. Ὁ μῦθος ἐτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἐσπερίδων, εἶναι ἀρχαιοτάτος· ἦδη ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 215) ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν ὁ Φερεκύδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ. Φαίνεται δὲ, ὅτι δύο παραδόσεις ὑπῆρχον, ἡ μὲν συμπλέκουσα εἰς τὸν μῦθον καὶ τὸν Ἀελιαντα, ὅστις δρέπει τὰ μῆλα, ἐν ᾧ γρόνθο ὁ Ἡρακλῆς βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ τὰ ἀρῶναιότερα μνημεῖα τέγγης, τὰ οὐτὸ Πausanias ἀναφερόμενα (V 18, 4. V 40, 9, V 44, 6. VI 19, 8) ἀκολουθοῦσι τὴν παράδοσιν ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην ὁ Ἡρακλῆς εἰσδίδει αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἐσπερίδων, φονεύει τὸν τῶν μῆλων κυλάττοντα δράκοντα καὶ ἀρπάζει αὐτά. Ὑποθέτω, ὅτι πρῶτος ὁ Εὐρύπιδης (Ἡρακλῆς μαινίμ. 394 κ. ἔ.) μετέπλασε τὸν μῦθον οὕτω, καὶ τοσοῦτο δέσιν οἱ ἄνθρωποι τῶν γρόνων τοῦ ποιητοῦ ἐξετίμων μάλλον τὴν ἐπιτηδεύτηρα καὶ τόλμην τοῦ ἥρωος ἐν ἀγωνί ἐπιικινύων πρὸς δράκοντα φοβερόν ἢ τὴν ὄλιως παθητικὴν, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγων ἀγροφορικῶν ρώμην, ἣν θὰ ἐπεδείκνυεν φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα πάντες οἱ τεχνίται, ὀλίγων ἐξαίρουμένων, ἠκολούθησαν τὸν Εὐρύπιδην (4). Μεταξὺ δὲ τῶν ἔργων αὐτῶν τὰ πλεῖστα εἰσιν ἀγγεῖα τῆς Κάτω Ἰταλίας

(1) Ἐν Arch. Zeitung 1880 πίν. 10 ἰκρήσιον ἑστὴν κρατῆρα τῆς κωδωνοειδοῦς ἐκ Πειραιῶς· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν Πειραιῶι ἀγοραζομένων ἀγγείων ἡ προέλευσις μὲν ἀμφίβολος.

(2) Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἐπιταρίας ἀρ. 1424 καὶ 2618 (κρατῆρ κωδωνοειδοῦς).

(3) Περὶ τοῦ Κέδμου ἐπὶ ἀγγείων πρὸς Heydemann ἐν Arch. Zeitung 1872 σελ. 35 ff.

(4) Περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ μῦθοῦ τῶν Ἐσπερίδων πρὸς Gerhard Akad. Abhandl. I, σελ. 50 καὶ ff· ἐξίσως Heydemann Berliner Winckelmannsprogramm 1870. Ταῖς ἐν αὐτῶν ἀναφορμαῖς προσέθετον καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἀγγεῖα: 1) Catal. of vases of the British Mus. II σελ. 349 C 1 καὶ 2) πρὸς ἐν τῇ αὐτῇ Μουσείῳ Arch. Zig. 1875, σελ. 112.

τοῦ ῥυθμοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδὲ ἐν δὲ, νομίζω, ἐξ Ἑλλάδος· τὸ περιεργον ὁμοῦς εἶναι, ὅτι πολλὰ τῶν παραστάσεων ἔχουσι καὶ τὴν τὸ κωμικόν, μίαν δὲ παρῶσαι ἐντέλους τὸ ἔργον τοῦ ἥρωος παριστώσασαν· αὐτὸ Σάτυρον ὑπόθετα τὸ ρόπαλον κατὰ τοῦ περὶ τὸ δένδρον δράκοντος, ὅστις ἀνὴρ χρυσῶν μῆλων φυλάττει τρία εὐτελῆ ἄγγεα (ιδ. Heydemann ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. ἀρ. 1). Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸν μῦθον τοῦτον ἐξέλεγον οἱ τεχνίται· κατ' ἐκλογὴν πρὸς παρῶθῃσαν.

Εἶναι λοιπὸν καὶ πάλιν τυχαία σύμπτωσις, ὅτι ἡ κατὰ πρότερον ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀγγείων ἀπαντώσα παράστασις τοῦ μῦθου τῶν Ἑσπερίδων εἶναι παρῶθῃσα· διότι τοῦτο, ἂν μὴ σφάλωμαι, παριστᾷ τὸ μνημονευθὲν ἡδὴ βοιωτικὸν ἀγγεῖον, ἢ μία παράστασις τοῦ ὁποῖου ἀπεικονίζεται ἐν πίν. 7* (1). Ἐν τῷ μέσῳ ἔρχομεν δένδρον φέρον καρποὺς στρουγγύλους, δεξιά μίαν γυναῖκα, ἣτις τύμπανον τῇ μιᾷ κρατοῦσα δρέπει τῇ ἐτέρᾳ καρποῦς· ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀνὴρ ἐνδυμα φρωῶν περιεργον πλησιάζει μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ πρὸς τὸ δένδρον βεβῶν καὶ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς καρποὺς. Ἡ προσοχὴ καὶ προφύλαξις αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖαι, διότι γῆν παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἰσταμένη ἔργον ἔχει τὴν φυλακὴν τῶν καρπῶν· ἀντὶ ὁμοῦς ἢ ἀγωνίζεται περὶ αὐτῶν, μετ' ἀρελείας καὶ βλακωδῶς προσβλέπει τὸν προσερχόμενον κλέπτην. Πέραν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰριστερὰ καθήσται ἐτέρα γυνὴ τείνουσα ἐκλαμβοῦς τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τῆς δρεπούσης φρονεῖται Σάτυρος ἐπιλαμβανόμενος κλάδου δένδρου, ὥστε θέλων νὰ πηδῆσθαι καὶ ζυγῆ· μεταστρεφόμενος δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ κέντρον ὑποδεικνύει τὸ αἶτιον τῆς ἐκπλήξεώς του. Νομίζω ἀνακριβόλον εἶναι, ὅτι τὸ ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῷ κήφω τῶν Ἑσπερίδων, ἔνθα ἀντὶ δεινοῦ δράκοντος φυλάκα τῶν μῆλων εὐρίσκομεν ἀθῶαν χίνα· ὁ ἥρωος οὐδὲν ἥττον προσέρχεται μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ κωμικόν τῆς παραστάσεως. Ὅτι ἐν γένει ὁ μῦθος ἢ ὅλος ἢ ἐν μέρει παρῶθῃται, εἴ-

πομεν ἡδὴ, παραδείγματα δὲ ἀναφέρει ὁ Heydemann (ἐνθ' ἄνωτ. σ. 7). Εἰς Σάτυρος παρίσταται θαυμάζων ἐπὶ τοῖς γινόμενοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου τοῦ Ἀστίου (Millin Gal. myth. 114, 444), ἐν ἄλλοις δὲ αἱ Ἑσπερίδες κηθρίζουσι ἢ ἄρχουσι (Gerhard ἔνθα καὶ ἄνωτ. πίν. 2 καὶ 19), ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἢ μία κρατεῖ τύμπανον.

Ἐκ τούτων ἀρκούντως ἀποδεικνύεται στενὴ τις σχέσις, ἂν οὐχὶ ἀκριβῆς ἀπομνημῆσις, μεταξὺ τῶν Βοιωτῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Δικαιούμεθα δὲ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι νεώτεροι ἀνακαλύψεις καὶ ἀκριβέστεραι ἐρευναι θὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἀληθειαν ταύτην. Οὕτω οὐχὶ πρὸ πολλοῦ περιηλθον εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας δύο ἀλάβαστρα ἐκ Βοιωτίας (ἀρ. 2000 καὶ 2802) φέροντα γραφὴν Αἰθίοπος (Βουσιρίδος ἴσως) ἐν πλατείας ἀναξυρίσιν. Τέσσαρα ἄλλα πανόμοια τούτοις ἐξ Ἰταλίας δὲ προερχόμενα, ἣσαν ἡδὴ πρὸ πολλοῦ γνωστά (1). Ὅτι δὲ ὁ Heydemann περὶ τῶν τεσσάρων λέγει, ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἐξ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἅπαντα ἐξήλθον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ὅπερ βεβαίως ἦν βεβαιώσιν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν εἰρημένων εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεῦτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα ἡ τέχνη τῶν Βοιωτῶν σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν Ἰταλῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιδρασις αὕτη ἄνευ εἰσχωγῆς βοιωτικῶν προϊόντων εἰς Ἰταλίαν ἦτο δύσκολον ἢ μὲλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῆ, ἔπειτα ὅτι τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διεδέθησαν ἐν ταῖς μετὰ τῆς Ἰταλίας συναλλαγῆσι οἱ Βοιωτοί. Καὶ τοῦτο οὐδόπως παράδοξον. Τὸ Ταναγραϊκὸν καὶ τὸ Θεσπιτικὸν πεδίον, καὶ περ εὐφρορα ὄντα, ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἐκτάσεώς των ὁμοῦς οὐδόπως ἐξήρχον εἰς διατροφήν πῶλων ὅπως οὐδὲν σπουδαίων (2), ἂν μὴ πρὸς τὴν γεωργίαν εἰήσκουν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι παράδοξον, τὸ ὅτι βοιωτικὰ ἄγγεα, ἂν μὴ ἐξεδιώξαν, τοὐλάχιστον διεγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ ἀπτικά ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἰταλίας καὶ τοῖς παραλίαις τοῦ Εὐξείνου· διότι καὶ τὰς πηλίνας μαρρὰς τῆς Ταναγράφος ἀπεμμοῦντο πολ-

(1) Τὸ ἄγγεον ἐμὲ καὶ τοῦτο σχῆμα κωδικοποιήσας ἀρετῆς, ὄφρα ο. 36. Ἀπὸ τοῦ ἐστῶτος 2001. Ἡ ἕτερα παράστασις εἶναι πολὺ ἐπιβαρμένη διακρινόμεν ἄνευ τῆς ἀνὴρ κρατοῦσας βακτηρίαν.

(1) Ὅρα Heydemann ἐν Arch. Zeit. 1873 σελ. 37 ἑξ.

(2) Ὁ Στράβων σελ. 410 λέγει, ὅτι εἰς τὴν ἰσχυρὴν τὴν Ταναγρα καὶ αἱ Θεσπικαὶ ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας.

λαγού του ελληνικού κόσμου, ἐν Βοσπόρῳ, Κυρήνη, Μυρίνη κλπ. (πρβ. Poltier καὶ Reinach. Bull. de Corr. hell. VII σελ. 92 καὶ ἐξ.) Πρὸς τοῦτους εἶναι πιθανόν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ὁ πλοῦτος τῶν κοσμημάτων καὶ τὸ πολυποικίλον καὶ ζωγραφικὸν τῶν συνθέσεων ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων ἢ ἡ μεγαλύτερα ἀπλότης, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀκριβεία τῶν ἀπεικινῶν.

Ἵπολείπεται νὰ εἰπῶμεν καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ταναγραϊκοῦ ἀγγείου, ἧτις δὲν εἶναι μὲν δυνα-

τὸν νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐν σκεφθῶμεν, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ τῶν Ἀθηναίων (1), ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιόζων τοῖς Βοιωτοῖς ρυθμὸς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναπτυχθῇ πρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὀρίσωμεν ὡς χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν πίν. 7^ο ἐκδομένου ἀγγείου τὸ τέλος τοῦ τεταρτοῦ ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΤΡΙΑ ΛΙΘΙΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Ὅρα πίν. 8).

Τὰ ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενα τρία λίθινα (1) ἀγαλμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς φῶς ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος γενομένη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῇ ἢ μάλλον ἀνακάθαρσις, τῆς ὁποίας σύντομον περιλήψην ἐδώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια, ὡς ἄπλου βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεκνύει, μαρτυροῦσι χρόνους τέχνης ἰκανῶς ἀρχαίας. Τὸ ἐν τούτων, τὸ μεσαῖον, εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον διατηρημένον (2). Τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ μεσαίου ἀπεικονισθέντα ἔχουσι πλειοτέρας κολοβώσεις καὶ ἀποτριβὰς, τὰς ὁποίας εὐκόλως παρατηρεῖ τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν παριστᾷ μίαν μόνην ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον, ἐνῶ, ἵνα δοθῇ πλήρης καὶ ἀκριβὴς αὐτῶν ἰδέα, εἶδει νὰ ἀπεικονισθῶσι καὶ κατ' ἄλλας ὄψεις, καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶνε ἐπιμέλως ἐξεργασμένα καὶ

ὅλα αὐτῶν τὰ μέρη. Ἄλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τῶρα τοῦτο, ἡ δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν ἦτο νὰ παρᾶσχῶμεν ὅσον τάχιστα τοῖς φιλαρχαίοις ἰδέαν τινὰ αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα προσηγγεῖλαμεν πρὸ πολλοῦ τῆν μετ' ἀπεικονίσσεως ἐκδοσίν των (2), ἤρξασθήμεν νὰ τὰ ἀπεικονίσσωμεν ἔστω καὶ κατὰ μίαν αὐτῶν ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον (3).

Τὸ ἐν μέσῳ ἀπεικονιζόμενον σωτέρον καὶ μετῶν τῶν ἄλλων δύο ἀγαλματίων (ὑψ. 0,83) παριστᾷ μορφὴν γυναικείαν ἐν ποδῆρι γιγῶνι, στενοουμένῳ πρὸς τὰ κάτω καὶ καταλήγοντι εἰς πτυχὰς σχιῶ-

(1) Τοῦτο σὺνθεμῶς γρηῃ ἀποδείξεως, ὡς ἦτον ὁ Ἀθηναῖος Πιόσις, ὁ ἐν Τανάγρα ἐργαζόμενος (πρβ. Revue arch. 27 σελ. 171 καὶ Collignon Catalogue pl. ἀρ. 787 καὶ 802) καὶ αἱ τὸ ὄντ' ἀρθ. 4 περιγραφέντος αὐτοῦ γυναικὸς πρόκεινται τεμνίσματα ἐπιγραφ.

(2) Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ', τεύχ. I σελ. 42 ἀρθ. 20, 21.

(3) Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μετ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτέρων τεχνιτῶν τοῦ εἰδῶς τούτου, τῶν ἀδελφῶν Ρουμειδῶν, γνωστῶν τοῖς ἀρχαιολόγοις καὶ τοῖς καλλιτέχναις ἐκ τῶν φωτοτυπιῶν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντων ἔργων καὶ ἡμῶς ἐκ τῆς ἀπεκρίσεως ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνωσκον ἀπαληθῆσι εἰς τὴν ἀναγνώσιν πολλὰ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἰδίῃ τις ἐκ τῆς θύρας τοῦ πρωτοτύπου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν διακρίσιν τοῦ προσώπου.

(1) Τὸ βάρβαρον καὶ τῶν τριῶν ἀγαλματίων εἶνε Πάριον.

(2) Ἀποσκορμιμένη εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, τῆς ἀριστερῆς ἄλλοτε οὐ ἀντίμαρ καὶ οἱ ἄραοὶ δάκτυλοι, προσετι δὲ ἰκανὸν μέρος τοῦ πτυχῶ, ὅπερ διὰ τῆς χειρὸς ταύτης κρατεῖται. Πλὴν τούτων ἔχει καὶ μικρὰς τινὰς ἀποτριβὰς ὁ λίθος, μάλιστα δὲ περὶ τῶν μεσῶν.

κοειδεις (Luftenartig) κατά τους πόδας (1)· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος φέρει ἐπιβλήμα ἐν πτυχαῖς ὁμαλαῖς ἀκρῶν τῶ σώματι κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον ἐφαρμοζόμενον καὶ οἰοῖται ἐπικκολλημένον, κατεργόμενον δὲ μέχρι τῆς κοιλιακῆς χώρας· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς διαδόμα πλατῶ. Τῆ ἀριστερῆ χειρὶ κρατεῖ πτηνὸν τι δυσδιάγνωστον, ἅτε ἀποκεκομμένον ἀπὸ τοῦ μέσου (περιστεράν); Ἰγνη χρωμάτων σώζει τὸ ἀγαλμάτιον, ἐρυθροῦ μὲν κατὰ τὴν κόμην, τοῦς ὑποδοδεμένους πόδας καὶ ἐνισαχῶ τῆς ἐσθῆτος, μέλανος δὲ κατὰ τὰς ὀφρῶς καὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς, κυανοῦ δὲ τέλος κατὰ τὰς σχιδαιοειδεις τοῦ χιτῶνος πτυχῶς.

Ἡ κόμη, δισεκασμένη κατὰ συνήκην καὶ ἐπιτεθειμένη ὡσερ φενάκη, κατέρχεται ὅπισθεν μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐπὶ τῆς ῥάγεις ὡσερ καὶ εἰς ἄλλα ἀρχαῖοι ῥυθμοὶ ἀγάλματα. Τὸ μέτωπον ἔχει ἰκανὴν κυρτότητα, εἶνε γαμλὸν καὶ κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω. Αἱ ὀφρῶς εἶνε οὐχὶ μόνον διὰ χρώματος, ὡς ἐρρήθη, ἀλλὰ καὶ πλαστικῶς δεδηλωμένα, σχηματίζουσαι μικρὰν τινα γωνιώδη ἐξοχὴν (γῆσσα ὀφρῶν). Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε σύμμετροι, προβεβληκότες καὶ ἔχουσι κλίσιν εὐθεῖαν πρὸς τὴν βῆνα· οἱ βολβοὶ αὐτῶν παριστάσι κύρτωσιν ἐπιπλοήτην, αἱ δὲ κόραι ἐδηλοῦντο διὰ χρώματος, οὗ τινος μικρὰ τινα ἴγνη ἐσώθησαν. Τὸ βλέμμα εἶνε ἀόριστον καὶ ἐστερημένον ἐκφράσεως. Ἡ ρίς ἔχει ἐλαφρὰν τινα καμπὴν κατὰ τὴν ρίζαν, τὰ δὲ περὶ τὰς αὐτῆς εἶνε ἰκανῶς δεδηλωμένα καὶ τὸ σφαίριον στερογυλόν. Τὰ χεῖλη εἶνε ἐπίμεστα καὶ ἔχουσι τὸ τε φίλτρον καὶ τὴν νύμφην ἰκανῶς δεδηλωμένα. Ἡ κλίσις τῆς πρὸς τὸν λαϊκὸν γραμμῆς τῆς σιαγόνας εἶνε σχεδὸν ὀριζόντιος. Τὰ ὦτα εἶναι μεγάλα καὶ τεθειμένα γαμλὰ, κλίνουσι δὲ πλαγίως ὀλίγων καὶ ἔχουσι τὸν ἀκουστικὸν πόρον δεδηλωμένον. Αἱ παρειαὶ εἶνε εὐτραφεῖς μάλλον καὶ σαρκώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον ὡσεὶ οἶδος, ἀλλ' ὅχι καὶ ἄμοιρον ἀποστερογυλώσεως τινος. Ἐχεῖ τὴν ἐκφραστικὴν σοβαρὰν πως, καὶ ἐλλείπει ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο μεϊδιμα, μολὶς ὑπαλινδάνων.

(1) Ὁ γένιον ὅσως διατείνεται ἐν τῷ μέσῳ καθεύτης ὑπὸ πλατεῖαις ταινίαις ὁμοίαις τῆ τοῦ χιτῶνος τῆς Δερσινῆς Ἀθήνας, ἐφ' ἧς παρατηροῦνται ἴγνη χρωμάτων ὡσεὶ οὐδέμια ἀριβόλια διὰ παριστάτο ποτε ἐπ' αὐτῆς γραπτοῦς τῆς κώμης.

Τὸ δεύτερον τῶν ἀγαλματίων (ὑψ. 0,83), ἐν ἀριστερῆ τοῦ ὄρωτος, τὸ ὁποῖον ἐκτός τῶν ἄλλων κολοβάσεων ἔπαθε πολλὰς βλάβας κατὰ τὸ πρόσωπον (1), ἔχει τὴν κόμην δισεκασμένην ἐπίσης κατὰ συνήκην καὶ περιβεβλημένην ὑπὸ πλατεῖος διαδήματος, λεπτότερον τι ὅμως ἐξαιρεγόμενῃ καὶ κατοισταν εἰς πλοκάμους, ὅστινες καταπίπτουσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀνά τρεῖς ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τῆς ἐσθῆτος πτύχωσης εἶνε πλουσιωτέρα καὶ χαριέστερον ἐξεργασμένη τῆς τοῦ πρώτου περιγραφέντος ἴγνη ἀγαλματίου. Σώζει δὲ τοσοῦ καὶ χρώματα ζωηρότητα κατὰ τὴν κόμην καὶ κατ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐσθῆτος, ἀποβαῖνον διὰ τοῦτο μοραδικόν (2).

Μετὰ γάρτοι, δὲ λεπτότητος καὶ ἐπιμελείας στανίας εἶνε ἐξεργασμένη μάλιστα ἡ ψὰ τοῦ ἐπιβλή-

(1) Τὸ σφαίριον τῆς ρίνας, τὸ ἄνω χελοῦς τὰ κερὶ τὸ φίλτρον μέρη, τοῦ δὲ αὐτοῦ τὰ κερὶ τὴν νύμφην, προεπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τὸ πλατῶν τὸν ὄν βρεγματικῶν ὁσῶν εἶνε ἀποκεκομμένα. Ἀποτρεῖται δὲ ἔχουσι οἱ ὀφθαλμοὶ, αἱ παρειαὶ καὶ τὸ πησῶνον (kinn).

(2) Δὴν περιγράφουσι τὰ χρώματα, διὰτι γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι καὶ ἡ λεπτομερέστερα περιγραφή δὴν ἔδραται νὰ δώσει μαντρίαν παρὶ αὐτῶν ἰδῶν. Διὰ ἀρσῶσιν μὲν νὰ σηματοδοτήσιν μόνον ἐπιπέδη τὰ ἔμρη τοῦ ἀγαλματίου χρώματα, ἐπιμελεσομένη νὰ ὁμοιοποιήσιν ἐν αὐτοῦ γένου καὶ τῶσιν τὴν ἐγγράμμον αὐτοῦ ἀποκρίνωσιν. Τότε θὰ συνκροτοῦσιν, ὡς ἐλαττοῖν, ἐν ἴδιῳ συγγραμμάτι κατὰ τὰς ἰγνηματικῶν ἀπεικονίαις, τὰς ὁποίας ἐπιλοπόνθησιν ἐν τῆν ἱστοριολογικῆν ἱγνην Ἐστιαριῆν ἐξισχημένην τοῦ x Gillieron γραφῆς, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἰγνηματικὰ πλαστικὰ ἔργα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅσα εἰρήθησαν κατὰ τὴν γινομένην τὴν παραλόθον ἐπὶ ἀνασκαφῆν. Τὰ ἔμρη χρωμάτων τοῦ ἀγαλματίου διαπονοῦνται εἰς δύο κατηγορίας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τὰ εἰς π ὀ λ α ε α χροματικῶν (lockfarben), ἅτινα εἶνε τὸ βαθύ κυανόν (bleu foncé) καὶ τὸ μέλαν (noir) ἢ δὲ δυτέμα τὰ δ ε υ ο π ο ι α (colorants), ἅτινα εἶνε τὸ πορφυροῦν (pourpre), καὶ τὸ κίτρινον (jaune). Πάντα τὰ χρώματα τοῦτα μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἀπογραμμάτων (numeration) διαπονοῦσιν ἐν ἀρσῶσιν ὁμοιοποιήσιν καὶ ὄντες ἀλλήλων τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην. Ἀλλὰ καὶ τὰ γυνὰ τοῦ ἀγαλματίου μέρη παρεῖχον ἐκ τῶν ἐνδῶμων, διὰ τὴν ἄκραν μάλιστα τοῦ μαρμαροῦ λιθῶντα, νὰ ἐκασομένην διὰ ἴσον καὶ τὰῦτα ποτε καχρωματισμένην δι' ἑλαφρῶν τινος καὶ ἀμυδρῶς ἐπιχρωματισμοῦ. Διὰ τὸ ἀγαλμάτιον κατασκευασμένον ἐν ἐπὶ τοσοῦτος αἰῶνος εἰς βάθος 5,80 Γ. Μ., ἐν ἠθῶν βεβαίως διατηρήσει ὡς μαντρίαν στυλκνότητα κατὰ τὰ γυνὰ μέρη, ἐν ἧν ἴσοι καὶ κατ' αὐτὰ καχρωματισμένον. Πλὴν τοῦτον τὴν εἶσανος μος τούτην, διὰ τὴν γυνὰ μέρη ἴσον καχρωματισμένην, ἔνεσθησιν εἰτι μάλλον καὶ αἰσθητικῶς λόγῳ, διὰ τὸσιν ἐθέλωσιν τῶν γυνῶν μερῶν ἀχρωματιστῶν, καὶ προέκριναν ἀντίθετον πρὸς τὰ ζωηρὰ τῆς ἐσθῆτος χρωματικῆ καὶ διατάραξι τῆς ἀρμονίας τοῦ ὅλου χρωματισμοῦ, ὅπερ εἶνε ἀσφιχτιστῶν πρὸς τὸ λεπτὸν αἰσθητικῶν τοῦ καλοῦ τὸ διακρῶν τοῦ ἀρχαίου. Σηματοδοτῶν προεπὶ, διὰ καὶ σήμερον πολλοὶ τεχνίται, ὅπως ἐπίσταν εἰς τὰ ἔργα τῶν γλυκτοῦν τῶν ἐκφράσεως, καὶ ἄλλοσιν τὸ κατεῖναι καὶ ἀπότῶν τοῦ μαρμαροῦ χρομα διὰ χρωματισμοῦ ἀμυδρῶ καὶ λαθνοῦτος.

ματος (1). Ὁ πῆχυς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἀγαλματίου ἦτο ἐνθετος, ὡς δεικνύει καὶ ἡ ἐπί τῆς εἰκόνης κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βραχίονος παρατηρούμενη ὀπή. Τῇ ἀριστερᾷ, ὡν ἀποκοκομμένη ὀλίγον ἄνω τοῦ ἀγκῶνος, χεὶρ ἀνεθεῖ τὸν χιτῶνα, ὡς δεικνύουσι αἱ κυρταί, πρὸς τὰ ἄνω στρέφόμεναι πτυχαὶ αὐτοῦ (2). Τὸ μέτωπον ἔχει καὶ ἐνταυθα κυρτότητά τινα, εἶνε ὅμως εὐρύτερον καὶ δὲν ἔχει μεγάλην τὴν κλίσιν πρὸς τὰ ὀπίω. Οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσι μικροτέρην κυρτότητα καὶ εἶνε μᾶλλον πεπλατυσμένοι (aplatis) ὁ δὲ πρὸς τὴν ῥίνα κανὼς αὐτῶν εἶνε ἰκανῶς δεδηλωμένος. Τὰ ὄψα κοσμούμενα διακοιθεῖσιν ἐνωτίοις μετὰ γεγραμμένων προσωπίων καὶ κοκκίην χροῦσιν ῥοδάκων, κείνται ὑψηλὰ καὶ ἔχουσι τὸν ἀκουστικὸν πόρον ἀδήλωτον. Ἡ ὀπὸ τὸ πηγυρίον (kinn) πρὸς τὸν λαμὸν διήκουσα γραμμὴ δὲν εἶνε ὀριζήντων, ἀλλὰ κεκλιμένη πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ὀλικὸν σῆμα τοῦ προσώπου ἀποβαίνει ἐνεκα τοῦ ἦττον σαρκώδους καὶ εὐτραφεῖ τῶν παρεπίω ὡσεὶ ἑστέρον· τὸ δὲ τυπικὸν τέλος μεδίαιμα εἶνε δεδηλωμένον ἰκανῶς.

Τὸ δὲ τρίτον (ὑψ. 0,223), τὸ ἐν δεξιῇ τῶν ὀρῶντος ἀγαλματίον, ἔχει τὴν αὐτὴν τῆς κόμης διασκευὴν πρὸς τὸ προηγούμενον, ὡς καὶ τὴν αὐτὴν περίπου πύχωσιν τῆς ἐσθῆτος· ὑπερτερεῖ ὅμως τοῦτο κατὰ τὸ λεπτόν, τὸ ἀπλοῦς καὶ τὸ εὐθύγραμμον τῶν πτυχῶν. Σῶζει δὲ καὶ τὸ ἀγαλματίον τοῦτο ἰκανῶς τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα περὶ τὴν κόμην, καὶ τὸ ἐρυθρὸν καὶ κυανοῦς κατὰ τὴν ὄψαν τοῦ ἐνδύματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσι καὶ ἐνταυθα ὀριζήντων τὴν κλίσιν πρὸς τὴν ῥίνα καὶ εἶνε πεπλατυσμένοι κατὰ τοὺς βολβοὺς. Τὰ ὄψα εἶνε θεθειμένα λίαν ὑψηλὰ καὶ ἔχουσι ἀδήλωτον τὸν ἀκουστικὸν πόρον. Τὸ πρόσωπον εἶνε ὡσεὶ δὲ, τὸ δὲ μέτωπον εὐρὺ καὶ ἔχει ποιᾶν τινα κύρτωσιν. Τὸ τυπικὸν μεδίαιμα εἶνε λεπτότερον καὶ χαριέστερον πως ἐνταυθα,

(1) Περιφερεῖς κατὰ τὴν πῆχυον εἰς δύο κορμῶν γυναικίον ἀρχαῖον ἀγαλματίον, ἀνακαλυφθέντες νεώστ' ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τῆς Ἐλισσιῶνος.

(2) Περιφορά τις τεχνικὴ ἐπίνοια (motif) ἐν κατὰ τὸν γιγῶνα πυκνῶς παρτηρητῆ εἰς ἀρχαῖσιν ἀνα τὴν λίθινῃ Ἀρροθῆν τῶν ἐν Λαδῶν μουσείῳ, ἥτις εἶνε ἀποκοκομμένη ἐν Clario Museo de Sculpture, τόμ. 3 πίν. 319, ἀρθ. 844 = Bouillon Musée des antiquités 15 = Gerhartl Abbild. zu den Gessam. Akad. Abhandl. u. klein. Schriftl. Plv. 30, ἀρθ. 2. Πρῶλ. καὶ πίν. 28, ἀρθ. 4, 5 καὶ 6.

ἐκφεύγον τὸ τραυλὸν ἐκεῖνο καὶ ὅλος τυπικόν, ὅπερ παρατηρεῖται συνήθως εἰς ἄλλα ἀρχαῖα ἔργα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τύπου τοῦτου. Πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἔκφρασις δὲν ἐμφαίνεται καὶ ἐνταυθα ὡς περ καὶ εἰς τὰ δύο προηγούμενα.

Συγκρίνοντες τὰ τρία ταῦτα ἀγαλματῖα εὐρίσκωμεν διαφορὰς τινὰς μεταξύ των. Ὁτὼ π. χ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πίνακος σωότερον ἀγαλματίον ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς προβεβληκότας καὶ τοὺς βολβοὺς κεκυρτωμένους, τὰ χεῖλη ἐπίμιστα, τὰ ὄψα θεθειμένα χαμηλὰ καὶ μὲ τὸν ἀκουστικὸν πόρον δεδηλωμένον, τὸ μέτωπον χαμηλὸν καὶ κυρτὸν καὶ τὰς παρεπίω εὐτραφεῖς μᾶλλον καὶ σαρκώδεις. Τὸ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ὀρῶντος, τὸ ὅποτον περιεγραψάμεν δευτέρον, ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἦττον προβεβληκότας καὶ τοὺς βολβοὺς πεπλατυσμένους, τὰ χεῖλη ἦττον ἐκπεφρασμένα, τὸ μέτωπον εὐρὺ καὶ ὀλιγωτέρον ἔχον τὴν κύρτωσιν, τὰ ὄψα ὑψηλὰ θεθειμένα καὶ μὲ τὸν ἀκουστικὸν πόρον ἀδήλωτον, τὰς παρεπίω ἦττον σαρκώδεις καὶ εὐτραφεῖς καὶ τὸ τυπικὸν μεδίαιμα ἰκανῶς δεδηλωμένον. Τὸ δὲ τρίτον, τὸ ἐν δεξιᾷ τοῦ ὀρῶντος, ἔχει τὰ αὐτὰ περίπου χαρακτηριστικὰ τοῦ δευτέρου, διαφέρει ὅμως κατὰ τὸ τυπικὸν μεδίαιμα καὶ κατὰ τὴν ἐπιτεχνημένην πανταχοῦ λεπτότητα καὶ χάριν. Ἐκ πρώτης δὲ ὄψεως ἔννοιο τίς ὅτι ὁ τεχνίτης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του λεπτότερον, χαριέστερον, εὐγενέστερον. Ἄπασαι ὅμως αἱ διαφοραὶ αὐταὶ φρονομεν, ὅτι δὲν δεικνύουσι καὶ διαφορὰν χρόνου τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μᾶλλον προκλύπτουσι ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτήρος ἐνὸς ἐκάστου τῶν τεχνιτῶν. Ὁ θεμελιώδης τύπος εἶνε εἰς πάντα κοινός. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἐλλείπει παντελῶς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν προσώπων· τὸ βλέμμα εἶνε ἀόριστον ἐν πᾶσι, καὶ οἱ ποιήσαντες αὐτὰ τεχνίται φαίνονται ἀόκητα δεσμευμένοι ὑπὸ περιορισμῶν ἐκ συνθήκης καὶ κατὰ παράδοσιν παραδεχόμενοι.

Κατὰ τὰ εἰρημένα, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαλματῖα εἶνε ἔργα τῆς ἀρχαιότερας ἀττικῆς ἐργασίας καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν περίπου εποχὴν. Ἄλλὰ ποῖα εἶνε ἡ εποχὴ αὕτη, καὶ ποῦ πρέπει να καταταχθῶσιν, ἵνα λάβωσι τὴν οἰκίαν αὐτῶν θέσιν ἐν τῇ

τέχνη; Τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ἐπαγγολήσῃ ἐν τοῖς ἐπομένοις. Ἐὰν θελήσωμεν νὰ κατατάξωμεν τὰ ἔργα ταῦτα ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας των, συγκρίνοντες τα πρὸς ἄλλα παλαιότερα καὶ νεώτερα ἔργα τῆς ἀρχαιότερας ἀττικῆς τέχνης, δυνάμεθα γενικώτερον μόνον νὰ εἰπώμεν, ὅτι παλαιότερα μὲν τῶν ἡμετέρων ἀγαλματίων εἶνε τὰ ἀκόλουθα:

Α'. Νεανικὴ τις κεφαλή, εὐρέθεισα ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν τοῖς εἰρηπείοις τοῦ Ἀσκληπείου, ἦν ἐξέδωκεν ὁ Albert Dumont ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 7. 1878, πίν. I.

Β'. Κεφαλή ἀθλητοῦ, εὐρέθεισα ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἀερίοφωτος, ἦν ἐδημοσίευσεν ὁ O. Rayet ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 6. 1877, πίν. I.

Γ'. Κεφαλή Ἀθηναίας ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης, πίν. 4 ὑπὸ Δ. Φιλίου.

Δ'. Κεφαλή γυναικεία ἐξ Ἐλευσίνος, ἐκδοθεῖσα ἐπίσης ὑπὸ Δ. Φιλίου, ἐθα ἀνωτέρω, πίν. 5.

Ε'. Ἡ ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς εὐρέθεισα ἀνάγλυπτος κεφαλή νέου ἀγενοῦ, διασκοροῦντος, ἐκδοθεῖσα πρῶτον ὑπὸ A. Kirchhoff καὶ E. Curtius ἐν ταῖς *Abhandlungen der Kön. Akademie der Wissenschaften zu Berlin* 1873, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Στεφάνου Κουμανούδη ἐν Ἐφ. Ἐφημ. περιόδ. Β', σελ. 484, πίν. 71 Γ' καὶ ὑπ' ἄλλων κατόπιν.

Νεώτερα δὲ ταῦτα:

Α'. Κεφαλή γυναικεία ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, ἦν ἐξέδωκεν ὁ Δ. Φίλιος ἐθα ἀνωτέρω, πίν. 5.

Β'. Γυναικεία μορφή ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπίσης, σωζομένη μέρη τοῦ ὑπὸ τοῦ μαστοῦ τοῦ Ἰωάννου μέρους, ἦν περιεγράψαμεν ἡμεῖς ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης σελ. 44, ἀριθ. 26, καὶ ἦν μέλλομεν, ὡς προσηγγηλαίμεν ἤδη, νὰ ἐκδώσωμεν μετ' εἰκόνας καλῆς.

Καὶ ἐκεῖνα μὲν, τὰ παλαιότερα δηλαδὴ, καθ' ὑπολογισμούς γενομένου (1) ἀνάγονται εἰς τὸ δεύ-

τερον ἡμισυ τοῦ 6^{ου} π. Χ. αἰῶνος (μετὰ τὸ 550 δηλ. π. Χ.) ταῦτα δὲ, τὰ νεώτερα δηλαδὴ, ἀνακτῆα εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 5^{ου} π. Χ. αἰῶνος (δηλ. περὶ τὸ 480 π. Χ.). Μεταξὺ τῶν δύο τούτων χρονικῶν ὁρίων, ἦτοι μεταξὺ τοῦ 550 καὶ 480 π. Χ. φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ καταταχθῶσι καὶ τὰ ἡμέτερα τρία ἀγαλμάτια.

Καὶ τὸ μὲν παλαιότερον ἔριον ἐξηγάγομεν ἐκ τῆς ἐργασίας μόνης, τὸ δὲ νεώτερον καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως: διότι γνωστὸν εἶνε ἤδη ἐξ ὧν ἐδημοσίευσαν ἐν τοῖς δύο προηγουμένοις τεύχεσι τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1), ὅτι τὰ περὶ ὧν ὀλόγως ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτια εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ κατωτάτου στρώματος τῆς τεχνικῆς ἐπιχώσεως, τὸ ὅποιον ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαρμαρινῆς λατύπης: ἐξ οὗ προκύπτει προδηλότατα, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἐρρίφθησαν ἐκεῖ μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δευτέρου Παρθενῶνος. Εἶνε λοιπὸν, εἰ μὴ καὶ παλαιότερα ὀλίγον, σύγχρονα τουλάχιστον τοῦ πρώτου ἡμισεύου τοῦ 5^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

Ταῦτα γενικώτερον μόνον ἐκρίναμεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀγαλματίων. Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅμως, ὅτι διὰ νὰ ὀρισθῇ ἀκριβέστερον ἡ ἐποχὴ αὐτῶν καὶ διὰ νὰ καταταχθῶσιν ἐν τῇ οἰκειᾷ θέσει, ἦν πρέπει νὰ λάβωσιν ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς τέχνης ἀνατύξει, πραγματικῶς ἀκριβῆ παραβολὴ πρὸς πάντα τὰ σωζόμενα ἔργα τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς ἐργασίας, ἅπερ δὲν εἶνε οὐτε τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' οὐτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντος τόπου νὰ πράξωμεν: ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπιχειροῦμεν τοῦτο, φρονοῦμεν, ὅτι δὲν ἠθέλαμεν φθάσει εἰς ὀρισμὸν καὶ βέβαιον συμπέρασμα, διότι πολλὰ ὀλίγα σχετικῶς σωζόμενα ἔργα τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς τέχνης, καὶ τούτων τὰ μὲν πλεῖστα κολλοῖα καὶ ἀνεῦ ὀρισμένης χρονολογίας, ἅπαντα δὲ ἀγνώστων τεχνιτῶν. Πᾶν λοιπὸν συμπέρασμα διὰ τὴν διαδοχικὴν πρόδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς τέχνης ἠθέλει εἶσθαι τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅχι μόνον ἐπισφαλῆς, ἀλλὰ καὶ λίαν τολμηρὸν.

Ἵπολειπεται ἡμῖν ἀκόμη, πρὶν ἢ δώσωμεν πέρασ εἰς τὸ ἄρθρον ἡμῶν τοῦτο, νὰ ἐξετάσωμεν διὰ βραχέων τί ἐν ἑκαστῶν τῶν ἀγαλματίων παριστά-

(2) Τεύχ. Α'. σελ. 34 καὶ Β'. σελ. 97.

(1) O. Rayet ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 6. 1877, σελ. 6. Albert Dumont ἐθα ἀνωτέρω, ἀριθ. 7. 1878, σελ. 3. Περὶ καὶ Ἐφ. Ἐφημ. περίοδ. Γ' σελ. 94 καὶ 95.

νει. Εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως παρατηρεῖ τις, ὅτι ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν εἰκόνας λατρείας (Cultus-Bilder), ἐπομένως, ὅτι τὰ ἀγαλμάτια παριστάνουσι θεότητας. Ἀλλὰ ποίας θεότητας; Περὶ μὲν τῶν δύο μικροτέρων, τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ μεζόνος πληρესτέρου ἀγαλμακτίου ἀπεικονισμένων, οὐδὲν γνωρίζομεν νὰ εἰπωμεν, ἅτε οὐδενὸς συμβόλου ἢ ἄλλου τινὸς γνωρίσματος ὑπάρχοντος, ἐρ' οὐ στηριζόμενοι νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην· ἐν δὲ τῷ μεζόνι σωτέρω ἀγαλμακτίῳ δυνάμεθα ἴσως νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν Ἀφροδίτην, ἂν μάλιστα τὸ ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς χειρὶ πτηγὸν ἦνε, ὡς ὑποθέτομεν, περὶστερά.

Δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσωμεν διὰ μακρῶν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ θεὰ αὕτη ἐλατρεύετο ἐν

Ἀθήναις καὶ ἐτι διὰ τὴν λατρείαν αὐτῆς περιφανεῖς τεχνίται τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου, οἳ οἱ Κάλαιμις ὁ Φειδίας, ὁ Ἀλκαμένης κατεσκευάσαν εἰκόνας παριστώσας τὴν θεὰν ἐνδεδυμένην, κατ' ἐν δηλαδὴ τρόπον παρίστατο ἡ ἀρχαϊκὴ Ἀφροδίτη διὰ τὴν λατρείαν (1).

Ἡ συνήθεια αὕτη τοῦ παριστᾶν τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ἐνδεδυμένην εἶνε γνωστὸν, ὅτι διετηρήθη ἐκ Ὀρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἐτε ἡ τέχνη εἶχεν ἐξέλθῃ πλέον τῶν περιωρισμένων αὐτῆς ὁρίων· οὕτω π. γ. οἱ Κῶοι ἐπροτίμησαν τὴν ἐνδεδυμένην Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους τῆς γυμνῆς αὐτοῦ Κνιδίας (2).

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΟΥΣΒΑΙΝΟΣ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΣ ΛΑΤΗΡ

Ἀλλ' ἄγεμος νίκησεν! Ἐπαίνετος οὐνεκα τοῦδε:

Ἄ.

(1) Ὅτι ἐνδεδυμένην πρέπει νὰ ἰκονίζωσι αἱ εἰκόνας τῆς Ἀφροδίτης, αἱ ὑπὸ τοῦ Κάλαιμιδος, Φειδίου καὶ Ἀλκαμένης ποιηθεῖσαι πρὸς. Gerhard über Venusdiale in Gesammelten Akademischen Abhandlungen u. kleinen Schriften, Band I p. 259 fig. Millin, Galerie mythologique. XLVIII, 176. Plaus. III 15, 11.

(2) Plin. N. H. XXXIV, 4. 5. Pflg. 21. Zuanz K. G. I s. 340.

Αναγινώσκεται ὁ ἀνωτέρω ἐξάμετρος βουστροφροῦν εἰς τρεῖς στίχους γεγραμμένους ἐπὶ μολυβδίνου πράγματος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς Ἐλευσίνος κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους εὐρεθέντος (1) καὶ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογραφήματι εἰς τὸ φυσικόν του μέγεθος ἀπεικονιζομένου (2).

Μετὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρίτου γράμματος τοῦ πρώτου στίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὄλης πρώτης λέξεως γενομένην τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κληροῦ κ. Σ. Κουμανούδη (3) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ εὐρημά μας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀ λ τ ἦ ρ ω ν. Νὰ ἦναι ἄρα γε τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀ λ τ ἦ ρ ω ν, ὧν μνημονεύει, ἀλλὰ δὲν περιγράφει ὁ Παυσανίας (Βιβλ. 5, 27, 8); ἢ τελευταία συλλαβὴ Ἄ ἀν σημαίνει μάλλον Ἄλφειος καὶ ἔχει ἄλτῆρος, ὡς φίλος μου ἀνήρ φρονεῖ καὶ ἐγὼ κλίβω να παραδεχθῶ, μᾶς διδάσκει ὅτι ἐν τῇ εορτῇ ταύτῃ καὶ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. Μεταξὺ τοῦ 10^{ου} καὶ 11^{ου} γράμματος ὑπάρχει ὁπῆ φέρουσα ἀκόμη τὰ λείψανα σιδηροῦ ἴλλου ἢ κρικοῦ δι' ὧν πιθανώτατα ἀνήρτησεν ὡς ἀνάθημα μετὰ τὴν νίκην καὶ πρὸς διαίωσιν αὐτῆς τὸ ἀ λ τ ἦ ρ ὶ α τοῦ Ὁπαίνετος. Ἡ στίξις ἐν αὐτῷ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης γίνεται διὰ τριῶν μικρῶν γραμμῶν μάλλον ἢ στιγμῶν.

¹ Ἐν Ἐλευσίτι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1883

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικοῖς τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔτι καὶ ἐδημοσιεύθη καὶ ἔκθεσις μου ἐν σελίδι 71 γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ παρὰ τὰς Θεσπίας λέοντος ἀνακαλυφθεῖσων ἐνεπιγράφων στηλῶν. Ὁ σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογ. Ἐταιρίας κ. Στέ-

(1) Ἐβρίθη εἰς τὰ στρώματα ἐκείνα τῶν γεγραμμένων ἔτι καὶ πλεῖστον ὅσα ὁμοίωματα ἀγγείων τῆς ἀρχαίας τέχνης.

(2) Τὸ μέγιστον πῆλός του εἶναι 0,035 τὸ δὲ ἐλάχιστον (κατὰ τὸ μέσον) 0,025 Γ. Μ. Τὰ βάρη του 2,199 Γαλ. γραμμάτια.

(3) Ἐνεκα γραμμῶν τινῶν μὴ δηλωθεῖσων ἐν τῷ ξυλογραφίματι κατὰ τὸ τρίτον γράμμα ἐπὶ ἀνάγνωσιν κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ὡς Ρ ἢ Δ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὐρω ἱκανοποιῶν μὲ νόημα. Νυν καθαρῶς δένοντος τοῦ ἀ λ τ ἦ ρ ὶ α ὡς ἐκ τοῦ ἐν τοῖς γράμμασι βύπου διακρίνεται καὶ τοῦτο καθαρῶτα ὅτι εἶναι Ἄ.

φανος Δραγοῦμης παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ (πίναξ Α' 6) τὰ κατὰ δεξιὰ τῶ θεωμένων, μετὰ τὰ κύρια ὀνόματα ἀπὸ τοῦ στίχου 3 μέχρι τοῦ 12 ὑπάρχοντα ἀρχαῖα γράμματα Α, Κ, Ι, Ν, Π, Ο, καὶ αἱ συλλαβαὶ ΠΝΟΙ, καὶ ΟΛΥΜ, δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς, ὡς ἐξελέγηθησαν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τὸ ΤΙΣΙΜΕΜΕΣ ἔπεται τὸ ΠΝΟΙ, τὰ δὲ ἀνω τοῦ Ι γράμματα Θ, Ν, Ι, Κ, Α, τὰ κιονηδὸν κείμενα, ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΠΝΟΙ ἀποτελοῦσι τὸ ΠΝΟΙΟΜΙΚΑ. Ὁμοίως καὶ μετὰ τὸ ΠΟΛΥΜΙΚΟΣ ἔπεται τὸ ΟΛΥΜ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ Μ γράμματα Π, Ο, (τὸ ὑπὸ τὸ Π Ι, καὶ τὰ ὑπὸ τὸ Θ Ν, Ι, Κ, Α γράμματα δὲν παρετήρηθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐγχαραγῆς τῶν γραμμῶν καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θραύσεως τοῦ λίθου) ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΟΛΥΜ ἀποτελοῦσι τὸ ΟΛΥΜΠΙΟΜΙΚΑ. Ἡ παρετήρησις αὐτῆ τοῦ κ. Δραγοῦμης εἶναι ὀρθοτάτη. Τὰ δὲ Πυθιονίκα καὶ Ὀλυμπιονίκα κενεῖται αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ Πυθιονικῆς καὶ Ὀλυμπιονικῆς κατὰ τὰ γνωστὰ κυανοχαῖτα, ἱππότα, ἀλχημτὰ κλπ. ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης, ἱπποτῆς, ἀλχημτῆς.

	A	R	I	Ξ	T	I	Θ	Ν					
	Π	Ο	Λ	Υ	Κ	Λ	Ε	Ε	Ξ				
	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	Π	Ι	Ο	Μ				
				Α	Μ	Θ	Ξ		Α				
5	Π	Ο	Λ	Υ	Τ	Ι	Μ	Ι	Δ	Α	Ξ	Κ	
	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	Δ	Α	Ξ		Ι			
	Π	Υ	Ο	Θ	Π	Ο	Ρ	Ο	Ξ		Ν		
	Δ	Α	Μ	Λ	Ι	Ο	Ξ			Ο			
	Τ	Ι	Ξ	Ι	Μ	Ε	Μ	Ε	Ξ	Π	Υ	Ο	Ι
10	Π	Ο	Λ	Υ	Μ	Ι	Κ	Ο	Ξ	Ο	Λ	Υ	Μ
	Δ	Α	Μ	Ο	Φ	Ι	Λ	Ο	Ξ		Π		
	Π	Α	Ρ	Α	Ι	Β	Α	Τ	Α	Ξ		Ι	
											Ο		
											Ν		
											Ι		
											Κ		
											Α		

¹ Ἀριστόν

Πολυκλής

Πειραδίων

Μελανθός

5 Πολυτιμίδης

	Στιώνδας
	Πυθόδωρος
	Δαμάλιος
	Τισαμένης πυθονίακα
10	Πολύνικος Δυμυπονίακα
	Δαμοφίλος
	Παραβύτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητῆς, ὁ νῦν καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἑλλάδι πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίωσεν νεωστὶ ἐν *Mith d. Arch. Institut.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξήγησιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐσθημερίδος ταύτης (σελ. 53, πιν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαίου ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ κ. Heydemann εἶνε ὀρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, καθήκον ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀφοῦ πρώτον ἐκφράσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εὐλιχρινεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀνοήσοι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμησίαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνεγρέτε πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπησσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῆρι γιγνόμενην γυναικὰ Μάρπησσαν, τὸν δὲ ὄπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνα πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἰδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρτέρας περὶδέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἰδαν ἰσχύμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὁρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικείαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἰσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπησσης τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὀρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἰδας ἐκληθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις, εἰς τὴν ἀνηκουσί τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρτέρας καὶ τὸ δεῦτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπησση ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ἐν σοξέουσι τὰ τῆς Λητοῦς τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἰδας καὶ Ἄρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλωκε τὴν μητέρα αὐτοῦ Λητῶ τὴν τοῦ Διὸς κυδορὴν παράκοιτιν, ἐρχομένην εἰς Πυθῶ διὰ τοῦ καλλιχόρου Πανοπῆρος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιλ. Γ', 48, 9). Τὸ ὄρθον τῆς ἐρμησίας τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαίου ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παραμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασις (βλέπε *Mon. del Inst.* 1856, πιν. X), παρὰ ταις μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πάσης ἀμφιβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΛΕ (τω) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΡΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΒ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετὰ τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λθους αὐτῶι παρ[ε]χ[ο] [μέ]ν[ει] κατ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεργὸν κατὰ ὑπόδοχὴν πηλ[ι]θ[ε]ς. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάθῃ τινα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιούτυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παραρράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμῖαν τὸν θελοῖν. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕΡΑΙΩΣ. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ.

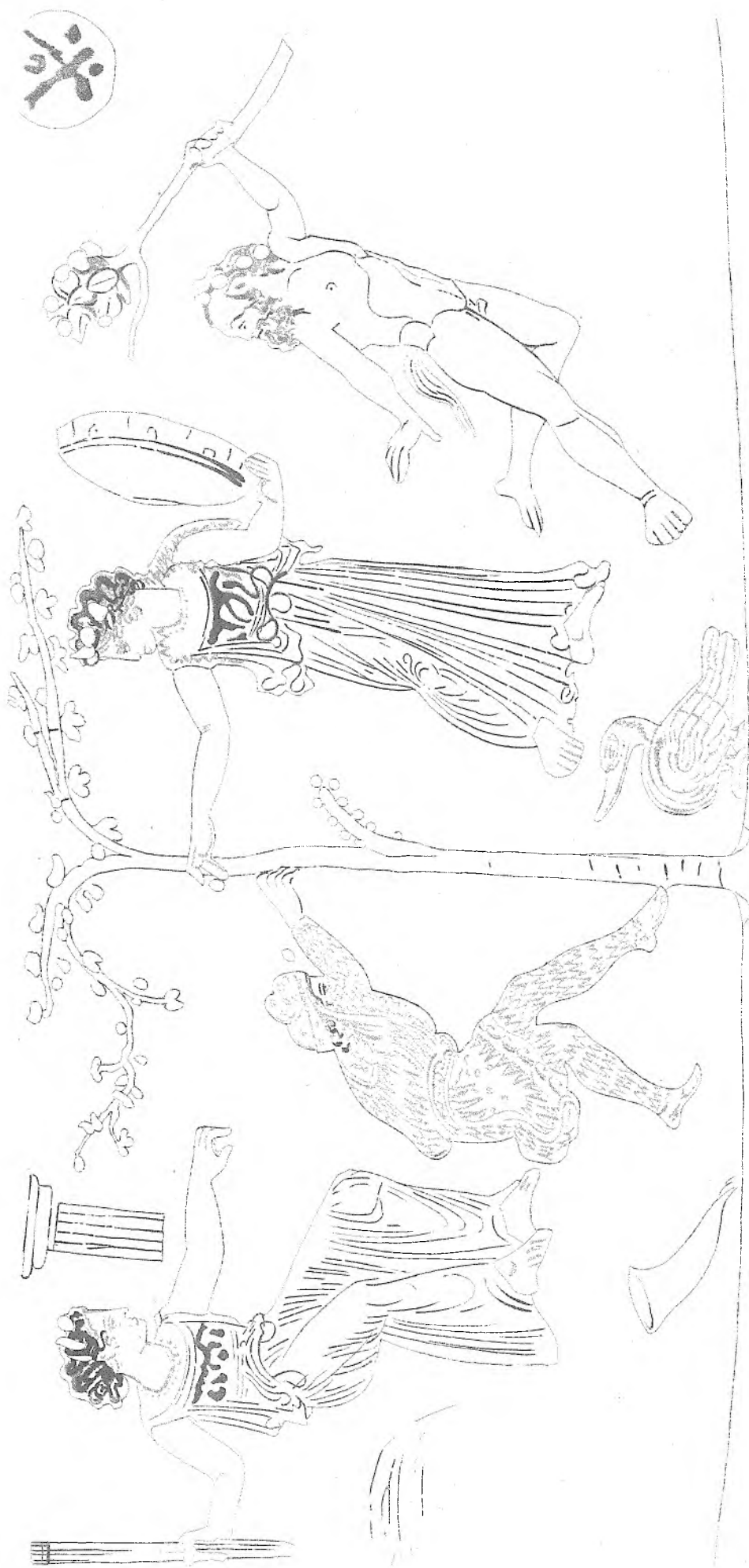
Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἑταιρίας ἡμῶν, αἵ τε ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ αἱ ἐν Ἐλευσίῃ, ἐγώρησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θεατικῶς καὶ τακτικῶς προήγαγον δι' εἰς φῶς οὐχὶ ἀνάγκη λόγου εὐρήματα περὶ τῶν ὁποίων θὰ δημοσιευθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τὰ δίδοντα ἐν τοῖς μετ' οὐ πολὺ ἐκδοθησομένοις Πρακτικαῖς. — Ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνεκαλύφθησαν 22 περίπου τεμάχια ἐπιγραφῶν, τὰ ὅποια προσκαρσθέντα ἀπέτελλαν δύο τῶν στήλων ἐκείνων, τῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (βλ. 2, 27, 3), ἐν αἷς ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ ὄνόματα τῶν ἱαθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ νόσημα ὃ ἕκαστος ἐνόσισε, καὶ ὁ τρόπος τῆς θεραπείας. Ἀμφότεραι εἰνε σχεδὸν πλήρεις καὶ ἐκδοθήσονται ὁσονούπω ἐν τῇ προσεῖτι τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφὰς κ. Π. Καθθαθία. — Τὸ παρὰ τὴν ναῦν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀναφανέν ἄρχαιον οἰκοδόμημα ἀπεκαλύφθη καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευρὰς. Ἐχει δὲ τοῦτο μῆκος μὲν 75, πλάτος δὲ 9,75 Γ. Μ. καὶ χωρίζεται ἀκριβῶς εἰς τὸ μῆσον διὰ τοῦ διήκοντος κατὰ τὸ πλάτος αὐτοῦ καὶ διαιροῦντος αὐτὸ εἰς δύο ἴσας πτέρυγας, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἐν τῷ μῆσῳ κίονας διήκοντας κατὰ μῆκος τοῦ οἰκοδομημάτος, ὡς δεκνύουσιν αἱ περιστάσεις αὐτῶν βράσεις. — Ἐν Ἐλευσίῃ ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν βορείαν τοῦ ναοῦ πλευρὴν ἑτέρα πύλη, ἀντικεῖρὴ δηλαδὴ τῆς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν ὑπαρχούσης τοιαύτης, καὶ ἐν τῷ περιουθῶ τῶν Πρακτικῶν διαγράμματι διὰ τοῦ γράμματος Ω σημειωμένης εὐρέθησαν δι' ἐκτὸς τῶν ἐπιγραφῶν, ὧν αἱ κυριώτεραι δημοσιεύονται ἐν τῷ παρόντι τεύχει, μέγας ἀριθμὸς εἰδωλίων, πολλὰ θραύσματα ἀγγείων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, ὧν τινὰ ἐπιγραφαί, φύλλα τινὰ χρυσοῦ, νομίσματα εὐρήματα καὶ γλυπτὰ, ἐν αἷς διακρίνονται μάλιστα δύο ἐνδεδυμένοι γυναικεῖοι κορμοὶ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας, ἐπιμελειστάτα ἰξουραγμένοι, αἰῶντες καὶ ἔχοντες χρωμάτων. — Ἐκ τῆς ἀποπειραχτιοῦ ἀνασκαφῆς, ἢ ὃ ἐπιφανῆς ἀγγλὸς ἀρχιτέκτων κ. Penrose ἐπεχείρησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιακῷ ἐθεσιασθῆναι, ὅτι πρὸς τοῖς οἰκῶν ἦρχοντων πρὸ τῆς δυτικῆς προσόψεως τοῦ ναοῦ, ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια τοῦ βορείου

τοῦ ναοῦ καὶ τὰ τοῦ χωρίζοντος τὸν πρόναον ἀπὸ τοῦ ναοῦ, καὶ εὐρέθη ἐν τῷ μῆσῳ τοῦ ναοῦ καὶ εἰς βράχος μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἰδίου αὐτοῦ τοῦ ναοῦ περὶ τὰ τρία μέτρα πλατὺ καὶ διήκον σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ, ὅπου φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχει σχέδον πρὸς τὸν ναόν. Εὐρέθησαν προσεῖτι ἀσκήματα τεμάχια ἀγγείων, σπονδυλίων τινῶν, καὶ τετραγώνων μαρμάρων ἐκ τῶν τοῦ ναοῦ, καὶ νομισματικῶν τι γυλκῶν ἀρίστης διατηρήσεως τοῦ Καρκαλλία, κοπῆν ἐν Σμύρῃ ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδῆμου ὅπου ἔχει διάμετρον 0,044, φέρει δὲ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν προτομὴν τοῦ Καρκαλλία μετ' ἐπιγραφῆς Α. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟC, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς προσόψεις τριῶν καινῶν βυθμῶν Κορινθιακοῦ, ἐν ἐκίστῳ τῶν ὁποίων φαίνεται τὸ ἀγαλμα θεοῦτος· περίε ἀναγνωσκαίται ἡ ἐπιγραφή· CΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑCΙΑC Π. ΝΕΚΡΟΡΩΝΤΩ ΝCΕΒΑ. ΕΠΙCΤΡΑ. ΑΥΡΧΑΡΙΔΗΜΟΥ. — Εὐρέθη ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ κατὰ τὴν συνοικίαν Βλασσαροῦς κεφαλὴ μαρμάρου κομμητοῦ στεφανηφοροῦτος καλῆς ἐργασίας ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. — Ὁ Ἐταῖρος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Paris ἐπεχείρησε τὴν 7 Νοεμβρίου ἀδειῖ τῆς Κυβερνητικῆς ἀνασκαφῆν ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἐλάτιαν ἱερῷ τῆς Κραναιῆς Ἀθηνᾶς, τὴν ὁποίαν διέκοψε τὴν 14 τοῦ ἴδιου μηνὸς ἕνεκα τοῦ χειμῶνος. Κατὰ τὰς πληροφορίας ἡμῶν ἐκ τῶν μικρῶν δοκιμῶν, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ ἱερῷ, ἀνεφάνθησαν ἰγγυρὸς σχεδὸν τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τοῦ τοῦ ναοῦ τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ, οἱ πρὸς τὸ κρηπίδωμα ἑκτὸς πῶρινον σπονδύλιον κίονον δωρικῶς βυθμῶν, κείμενον κατὰ χώρον καὶ ἐν γραμμῇ. Σύν τοῦτοις δι' εὐρέθησαν ἀρχιτεκτονικά τινὰ μῆλα, ἐκ πῶρου λίθου, ἐκ μαρμάρου, καὶ ἐξ ὀπίτης γῆς. ὧν τινὰ αἰῶντες καὶ ἔχοντες χρωμάτων, προσεῖτι δι' γλυπτὰ ἐκ μαρμάρου. — Συντετίθηθη καὶ ἡ κατὰ τὰς αἰ διευθέτησι τῆς τετάρτης αἰθούσης τῶν ἐν τῷ Μεσοβῆτιο Παλιτεχνεῖῳ συλλογῶν τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας, ἐν ἣ ἱεποθετήθησαν τὰ πῆλινα εἰδωλία, τὰ γυλκῶνα ἔργα, τὰ σταθμια καὶ προσωρινῶς τὰ ἐξ Ἐπιδαύρου γλυπτὰ. Ἐν τοῖς γυλκῶνις διακρίνεται μάλιστα εὐμεγῆς τριπύς ἐξ Ἀττικῆς ἐπιμελειστάτης ἀρχαϊκῆς ἐργασίας καὶ ἰξουραγμένης διατηρήσεως, περιβλῶν πρὸ μικροῦ ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν κτῆσαν τῆς Ἑταιρίας. Κ. Δ. Μ.

(Ἐξέδοθη τῇ 28 Δεκεμβρίου 1883).

ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

ΒΟΙΩΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ

Πλατωνοτρία

Ἀδελφῶν Φειδαίου, Ἀθήνησιν.

ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Καβαδία, Π. Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνίας τεῦχος πρῶτον . . . Δρ.	5.—
Genick. Griechische Keramik »	110.—
Cauer. Delectus inscript. græcarum editio altera. »	9.—
La Collection Sabouroff fasc. V. »	36.—
Collignon. Mythologie figurée de la Grèce. cart. »	4.50
Corpus inscription. atticarum, vol. II, par. 2 Imp. 4°. »	72.—
Dittenberger, G. Sylloge inscriptionum græcarum 2 vol. »	22.50
Fergusson. The temple of Diana at Ephesus »	8.—
Gerhard, E. Etruskische Spiegel. V. 1 H., bearb. v. Klugmann u. Körte gr. 4°. »	11.70
Imagines inscriptionum græcarum antiquissimarum in usum scholarum, com- pos. Hermannus Röhl. »	5.60
Lenormant, F. Monnaies et médailles cart. »	4.50
Murray, History of greek sculpture II. »	46.—
Overbeck. Pompeji 4 ^{te} Aufl. von Mau. »	27.—
Perrot et Chipier. Histoire de l'art antique vol. II. »	35.—
Schliemann, H. Troja »	40.—
Wattenbach. Scripturæ græcæ specimina. Editio altera »	26.—
Rayet-Olivier. Monuments de l'art grecque, Livraison IV et V. f ^{lio} »	55.—
Furtwaengler, A. der Goldfund von Vetersfelde, Programm zum Winckelmans- feste mit drei Tafeln »	4.—
Hermann, C. Sammlung der griechischen Dialekt-Inschriften Helf II. »	2.90
Flach, J. Chronicon Parium »	3.30
Loeschcke, G. Die Enneakronosepisode bei Pausanias, Programm der Univer- sität zur Dorpat 1883 »	

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἀρχῶν τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ λογοδοσία (πίναξ 9, 10)	109
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (συνέχεια)	133
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφῶν (συνέχεια)	147
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Ἐπιγραφαὶ Τανάγρας καὶ Δελφῶν	157
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ψηφίσματα ἀττικά	167
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἀγγεῖον Ταναγραϊκόν (πίναξ 7, 7 ^α)	171
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Τρία λίθινα ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 8)	181

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἀρχαῖος μολύβδινος ἐνεπιγράφος ἀλτήρ (μετὰ ξυλογραφήματος)	189
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Ἐσφαλμένης ἐκδοχῆς ἐπανόρθωσις	191
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ἡμαρτημένης ἐρμηνείας διόρθωσις.	193
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφὴν.	194
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Εἰδήσεις ἀρχαιολογικαί	195

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	7.	Ταναγραϊκόν ἀγγεῖον.
—	7 ^α	Βοιωτικόν ἀγγεῖον.
—	8.	Ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	9.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	10.	Πανομοιότυπον » »
Σελιδ.	189.	Πανομοιότυπον ἐνεπιγράφου ἀλτήρος.